

Thủy Tiết Bất Thông

Contents

Thủy Tiết Bất Thông	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	36
10. Chương 10	41
11. Chương 11	46
12. Chương 12: Vĩ Thanh	53
13. Chương 13: Ngoại Truyện: Bling Bling~ Anh Yêu Em	56
14. Chương 14: Ngoại Truyện: House Of Love	61

Thủy Tiết Bất Thông

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ tiểu thuyết, hiện đạiBiên tập: Phiêu LinhMọi người hãy xem Lý Anh Kiệt từng bước, từng bước làm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-tiet-bat-thong>

1. Chương 1

Hơi nước phủ mờ...

Trong phòng tắm lát cẩm thạch đen, tiếng rên rỉ gấp gáp vẫn vút say mê...

Người con trai hai tay chống lên tường phía dưới vòi sen, trên người bộ đồng phục màu lam bám bụi bị xé rách, lộ ra tấm thân trẻ trung mê hoặc...

Hắn dường như không chịu nổi cường phong bão táp tới tấp sau lưng, đau đớn mà kêu to.

“A a... Không... Đừng mà... Thả tôi ra...”

“Khốn... Khốn kiếp... Ai kêu tôi đến hả... Rõ ràng là anh nói ống nước bị tắc... Tôi mới đến mà...”

“ “Ống nước” của tôi chính là bị tắc, dịch thể đầy ngập, chặt như nêm cối, vậy mới cần cậu, thợ điện nước, phải chịu khó giúp tôi thông một lần mới được...”

“Ai muốn thông cái “ống nước” vừa nhỏ vừa hẹp này hả? Xấu xa! Hạ lưu!” Hấn tức giận mà vặn vẹo dữ dội... Rồi không thèm giữ ý nữa mà chửi ầm lên!

“Cậu nói “ống nước” của tôi vừa nhỏ vừa hẹp á?” Mang trong mình một nửa huyết thống phương Tây, hẳn với “ống nước nhỏ” của mình chính là rất tự tin, đời này còn chưa từng chịu sự sỉ nhục như thế, bèn giận dữ mà cười, “Được thôi, hôm nay tôi sẽ khiến cho cậu, cái tên thợ điện nước không biết trời cao đất dày, lĩnh giáo một chút, bị cái “ống nước nhỏ” này cho biết mùi cực khoái...”

“Không... Không cần... Aaa...”

Cậu trai đột nhiên bị xoay người lại, cả hai chân bị nâng cao lên áp thân vào tường, cục huyết ở giữa hai cánh mông bị cái “ống nước” thô to mãnh liệt xuyên vào thật sâu.

“Trời ạ” Tử huyết vô cùng mãnh cảm bị đâm một cái, cậu ta bất lực mà thét lên chói lói

“Thế nào, anh thợ điện nước nhỏ *** đang? Thích lắm hả?”

“Không có... Không có...”

Nhìn hấn còn làm trò giả vờ vô vị, người kia không vừa lòng mà cắn đầu ngực lộ ra sau lớp áo một cái! “Còn không nhận?”

“Ống nước” từ dưới lên trên dính đầy *** dịch của cậu trai, từng chút từng chút triệt để ra vào ngay giữa hành lang nhỏ nhỏ, điên cuồng tàn sát bờ bãi...

“Aa... To quá... Đâm sâu nữa đi... Aa... Trời ạ... Sâu chút nữa... Sâu thêm chút nữa... aaa... Đâm chết tôi đi...” Cậu trai cong người, không ngừng run rẩy, “ống nước” bên dưới không ngừng phun ra chất lỏng màu trắng, bắn tung toé trên ngực người kia...

Cảm giác được người ở trên ngực mình thích đến ngất đi, người đàn ông lúc này mới cực sướng khoái mà xuất tinh...

Sau khi cẩn thận lau rửa, hấn dịu dàng đưa cậu thợ điện nước nhỏ *** đang của mình lên giường. Vuốt ve khuôn mặt đáng yêu kia, hấn không khỏi nhớ lại cái đêm hai người gặp nhau...

Đêm đó gió rít lên từng chập, mưa to đổ ào ào... Mùa hạ chính là đang mang bão đến thăm, tàn phá cái thành phố sầm uất này. Lý Anh Kiệt, người thừa kế của tập đoàn tài chính Trung Anh, tuy là gia tài bạc triệu, giàu có không kể xiết, nhưng hấn dù ở khu nhà cao cấp nhất khu đô thị T, ngự trị tầng cao nhất, vẫn không tránh được sự xâm nhập của cơn bão.

“Cái quái gì thế này...”

Mắt thấy nước trong phòng tắm mãi không chịu chảy, cậu con trai của Lý Anh Tuấn nhăn cặp chân mày rậm, không kiên nhẫn đi ra cửa, cầm lấy điện thoại, “Quản lý!”

“Dạ Tổng giám đốc Lý. Ngài có điều gì cần phục vụ ạ?” Thanh âm của nhân viên bộ phận quản lý lễ phép truyền tới.

“Ừm. Đường ống nước phòng tắm chỗ tôi hình như bị tắc, phiền anh tìm ngay người sửa cho.”

“Được, chúng tôi lập tức xử lý.” “Cám ơn.”

Buông điện thoại, Lý Anh Kiệt rót một ly Brandy. “Xem ra đêm nay Lan không tới được rồi...” Đứng ở sát cửa sổ lớn, nhìn ra ngoài gió rít mưa gào, hấn trong lòng có chút dục vọng mà không phát tiết ra được, cảm thấy rất sốt ruột.

“Thật quá vội vàng trở về...”

Tuy rằng mới về nước, nhưng thân là con cả, từ nhỏ đã lấy danh là người nối nghiệp mà không ngừng học quản lý tập đoàn với vô số công ty lớn nhỏ, khi tiếp nhận sản nghiệp là đi ngay vào quỹ đạo, không ngừng nghiên cứu thị trường khắp nơi. Hơn nửa tháng như vậy, bận rộn đến mức không có thời gian rảnh, mà tình nhân của hấn là siêu mẫu Lan cũng không nhanh kết thúc được chuyến lưu diễn nước ngoài. Nên hai người hẹn nhau đêm nay cùng vui vẻ.

“Xem ra là không được rồi.” Trong lúc Lý Anh Kiệt nhàm chán uống rượu thì điện thoại trên bàn đổ chuông. “Tổng giám đốc Lý, vì mưa to quá nên tất cả các thợ điện nước đều không tới được, thật vô cùng xin lỗi, mong Tổng giám đốc Lý thứ cho.” Lời nhân viên quản lý làm bất mãn của Lý Anh Kiệt càng tăng thêm một bậc, nhưng bản chất hiền hoà tao nhã thâm căn cố đế của nền giáo dục Anh quốc làm hắn bình tĩnh, chậm rãi mở miệng.

“Không phải căng thẳng đâu, anh nghĩ lại coi, không có người thợ nào ở gần đây sao?” “Công ty điện nước vùng này cách chúng ta một đoạn, thật sự xin lỗi, Lý tổng giám đốc, chờ mưa gió ngớt một chút, tôi sẽ lập tức gọi họ tới.” “Không cần miễn cưỡng, cứ giải quyết các việc chính đi.” “Cảm ơn Lý tổng giám đốc đã thông cảm. Chỉ có điều, nếu ngài thực sốt ruột, ngõ nhỏ đằng sau cao ốc chúng ta có một nhà làm điện nước lâu đời, danh tiếng cũng không tồi, Lý tổng giám đốc có muốn gọi họ đến xem không ạ?” Ngõ nhỏ phía sau...?

Lý Anh Kiệt đột nhiên trong đầu hiện lên hình ảnh cậu bé khoảng mười tuổi...

“Công tử, xin chào.”

Hai ngày trước, Lý Anh Kiệt đi qua ngõ sau cao ốc, một cậu bé diện mạo thanh tú, môi hồng răng trắng từ đầu ào đến trước mặt. “Công tử?” Lý Anh Kiệt phì cười, “Thời đại này còn có người kêu như vậy sao?”

“Đương nhiên không có, nhưng bởi vì công tử bộ dạng tuấn mỹ vô song, sang trọng ngất trời, cực kì giống quý công tử Châu Âu, nên em cảm lòng không đành mà kêu như vậy.”

“Haha...” Lý Anh Kiệt bị lời cậu nhỏ làm cho cười to.

“Công tử, xin hỏi anh sống gần đây sao?” “Đúng vậy, anh sẽ ở cao ốc kia.” “Thật tốt quá! Đây là danh thiếp của nhà em, về sau nếu anh có rắc rối gì về điện nước, chỉ cần gọi điện, lập tức xin phục vụ tận nhà. Nói anh nghe, tay nghề của nhà em là tổ truyền ba đời, vừa lòng bao người đó!” Như thế nào càng nghe càng có điểm giống quảng cáo thuốc dạo vậy? Lý Anh Kiệt không khỏi cảm thấy có điểm buồn cười, nhưng bởi vì cậu bé này thực sự thú vị, cho nên chỉ một lúc mà ấn tượng đã khắc sâu trong Lý Anh Kiệt.

“Tay nghề tổ truyền ba đời ư...” Mang tư tưởng thoải mái, Lý Anh Kiệt cảm danh thiếp bấm điện thoại... “Leng keng”

Ấy, đến rồi, đúng là mau lẹ thật.

Lý Anh Kiệt vừa lòng mỉm cười, đi ra mở cửa. Đập vào mắt đầu tiên chính là cún con bị ướt.

À, không, chính xác phải nói, là giống cún con, là một cậu trai toàn thân ướt đẫm. “Lý tiên sinh ạ? Ngại quá, quấy rầy anh rồi. Tôi là Ông Tường, rất vui được phục vụ anh hôm nay.” Cậu ta mặc một bộ quần áo lao động liền thân màu lam bụi bặm, thanh âm trong trẻo phấn chấn, tuổi chừng hai mươi, có hơi khác so với con trai bây giờ, mái tóc đen ngắn chưa từng được tẩy nhuộm, ngũ quan xinh đẹp, thân hình cao ráo, nhất là có cái nhìn rất ấm áp.

Gần như là bản năng, Lý Anh Kiệt mấy ngày nay cơ thể chưa phát tiết, một chút liền xao động. Ấy... Xem ra đêm mưa bão này không đến mức quá nhàm chán...

Giấu giếm dục vọng xấu xa trong lòng, Lý Anh Kiệt trên mặt lộ một nụ cười Anh quốc:

“Cậu chính là ông Ông? Ấy, tôi vốn nghĩ là một ông bác, nhưng khi cậu đến thì... Chắc, thật ngoài sức tưởng tượng.”

“Không, không, Lý tiên sinh hiểu lầm rồi, ông Ông chính là cha tôi, ông ấy đã qua đời rồi, hiện tại là do tôi kế thừa.”

Tuy rằng cậu ta cố trấn tĩnh, nhưng Lý Anh Kiệt vẫn là nhạy cảm nghe ra trong thanh âm hắn có chút sàu sào.

“Thực tiếc khi nghe điều này.” Nam nhân tỏ vẻ đồng tình, thuận thế cầm tay cậu ta, đưa đôi mắt xanh biếc nhìn thẳng vào cặp mắt to đen sáng ngời. “Cậu nhất định là rất buồn? Ông ấy mất khi nào?”

Cậu trai ngẩn ra nhìn lại hần, giống như bị thôi miên thành thật đáp. “Nửa năm trước... Tôi lúc đó đang học kỳ hai năm hai đại học.” “Thật đáng thương...” Lý Anh Kiệt vươn tay vuốt mái tóc ướt đầm, “Lạnh không? Mau vào đây lau khô người.” Kéo vào phòng, cậu ta đột nhiên “A!” một tiếng, bất ngờ rút tay ra.

Lý Anh Kiệt trong lòng rửa thầm một tiếng.

Đáng ghét, doạ hần sợ rồi sao. Chẳng lẽ ý đồ của mình rõ lắm à?

Nhưng lời tiếp theo của cậu ta làm hần thở một hơi nhẹ nhõm, đồng thời cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười.

“Xin lỗi, tôi làm bẩn phòng mất rồi.” Cậu ta căn bản không có phát hiện người kia có ý đồ bất lương, ngược lại vẻ mặt lại vô cùng hối lỗi khi thấy trên mặt đất có một vũng nước đọng, “Lý tiên sinh, xin hỏi cây lau nhà chỗ nào? Tôi lập tức dọn ngay.”

Hần đơn thuần chỉ xin lỗi, làm Lý Anh Kiệt lại thấy rung động thêm một chút.

“Đừng lo, để nó tự khô là được rồi.” “Không không, anh ngàn vạn lần không cần làm vậy, vì chúng tôi đã đến sửa chữa điện nước, anh làm vậy sẽ khiến chúng tôi không có được tác phong chuyên nghiệp, phiền anh nói cho tôi biết cây lau nhà chỗ nào, để tôi giải quyết việc này.”

“Cây lau ở sau ban-công, nhưng nếu cậu đã nói thế, thì khi cậu di chuyển lại càng làm ướt thêm, cậu tính sao đây?” Nhìn sự nghiêm trang của cậu ta, cực lực muốn bảo vệ hình tượng chuyên nghiệp của mình, Lý Anh Kiệt không khỏi muốn đùa giỡn hần.

Cậu trai nghe vậy quả nhiên hơi sững sốt.

“Coi như quên nó đi.” “Không, tôi có cách.”

Cậu ta đột nhiên mở thùng dụng cụ, lấy ra một cái khăn mặt trắng sạch tinh, quỳ rạp trên đất dùng sức chà sát.

“Cậu... Cậu làm gì đó? Không cần lau đâu.” Nhìn hần thực sự quỳ trên đất, bộ dạng cố gắng lau khiến Lý Anh Kiệt có điểm không đành lòng.

“Lý tiên sinh không cần lo lắng, đây là khăn mặt lau mồ hôi của tôi, ngày nào cũng giặt rất sạch mà.” Hần đột nhiên ngẩng đầu lộ ra nụ cười chói như mặt trời. Choáng váng giây lát, Lý Anh Kiệt tim đập gấp, thân thể trở nên nóng vô cùng.

Thật muốn bệnh rồi... Hóng gió thưởng món ăn khuya như thế này thật quá ngon đi... “Được rồi, không cần lau nữa, sạch rồi.” Hít một hơi sâu, cưỡng chế cảm xúc lộn xộn, Lý Anh Kiệt một tay nhắc người kia lên. Vận chút sức, quả nhiên cậu ta mất trọng tâm, ngã ngay vào ngực hần.

“A, cẩn thận.” Hần làm bộ quan tâm mà ôm lấy thắt lưng cậu ta, sờ soạng thân thể hấp dẫn xong Lý Anh Kiệt mỉm cười, “Không sao chứ?”

“Không sao ạ.” Cậu trai vội giãy ra, giống lính đến trình quan, nghiêm túc mà nói, “Thực xin lỗi, Lý tiên sinh, tại ngồi xổm trên đất lâu quá nên chân tê rần, không cẩn thận đụng phải anh, không phải thói thường của nhà tôi, nếu có mạo phạm xin anh tha lỗi.”

Cậu ta nói xong còn thật thà khom người xin lỗi.

Lý Anh Kiệt thật sự đã bị hần đánh bại. Nay trên đời còn kẻ nào ngốc hơn không...

Kỹ năng tán tỉnh của ta bị lụt nghề đến vậy sao? Lý Anh Kiệt thất vọng nhìn xuống, kiên nhẫn nói, “Không sao, cậu đừng để ý, đi, tôi dẫn cậu vào phòng tắm xem ống nước tắc chỗ nào.”

“Vâng, cảm ơn Lý tiên sinh.”

Cậu sửa sang lại quần áo, vô cùng trịnh trọng cầm thùng dụng cụ, gấp rút theo đuôi phía sau... Dựa ở khoảng tường dưới vòi sen, Lý Anh Kiệt hứng thú tràn trề nhìn cậu ta quỳ rạp trên đất, dùng các dụng cụ thao tác thuần thục.

Cái mông vĩnh quá...

Cậu ta chắc hay vận động, có cái hông tròn vênh quá đi. Đáng chết...

Lý Anh Kiệt mang hết sự giáo dục của Anh quốc mới có thể kiềm chế ý muốn bỏ nhào về phía đó, tha hồ cười cho chú ngựa nhỏ này chết đi sống lại thì thôi. Hắn cứ nhìn mãi nhìn mãi xuống dưới... Không đến nửa tiếng sau, cậu trai thốt ra một tiếng hoan hô! Hắn ngồi chồm hổm trên đất, quay đầu lại, đối mặt với Lý Anh Kiệt mà cười khoái chí.

“Lý tiên sinh, ống nước đã thông rồi!”

“Thật sao?” Lý Anh Kiệt cười, cậu ta ngồi xổm thê, dưới đũng quần thẳng tắp một đường đến mặt hắn, hắn cách đôi môi mê người kia cũng chỉ có 10cm, “Thật tốt quá, “ống nước” tắc thật là chuyện làm người ta khổ sở mà...”

“Yên tâm, Lý tiên sinh, tay nghề tôi tốt lắm, về sau anh có cần gì cứ bảo! Tôi lập tức tới sửa, cam đoan thông suốt hết!” Cúi đầu chăm chú nhìn đôi môi non nớt hồng mọng của cậu ta, Lý Anh Kiệt quả là hận không thể làm cho “ống nước” đang tràn tắc đục vọng thoát ra, chạm vào môi người kia mà “thông suốt” một cách sáng khoái!

“A... “Ống nước” của tôi nếu nửa đêm tắc, cũng gọi cậu được sao?” “Không sao, chuyện đó không sao cả, tôi sẽ lập tức tới ngay!”

2. Chương 2

Đúng nửa đêm mười hai giờ, điện thoại “Điện nước ông Uông” đổ chuông.

Ring... ring...

“Anh, mau nghe điện thoại, cá lớn lại mắc câu rồi!” Một cậu bé bộ dạng vô cùng rạng rỡ, dường như không có ngủ, hưng phấn mở to hai mắt, nhảy dựng trên giường.

“Làm gì đó! Tiểu Vũ, em còn chưa ngủ sao? Ngày mai làm thế nào dậy đi học nổi đây?” Uông Tường không vừa lòng gõ đầu thẳng em.

“Anh đừng nói nữa, mau nghe điện thoại đi, đừng làm cá lớn trốn mất!” Uông Vũ sốt ruột đem điện thoại dúi vào tay anh trai.

“Thằng bé này, làm nào lại gọi khách là cá lớn chứ?” Uông Tường vừa bực vừa buồn cười, trừng mắt liếc thẳng bé một cái.

“Đó chính là cá lớn mà, nửa tháng nay, ngày nào giờ này cũng gọi anh tới phục vụ, chính là khách hàng lớn mà! Mau nghe điện thoại đi anh.”

“Được được, thì nghe.” Uông Tường ấn nút trả lời, “Điện nước ông Uông xin chào.”

“Xin chào. Uông Tường, là tôi Lý Anh Kiệt đây.” Đầu dây bên kia truyền đến thanh âm trầm ấm.

“Vâng, Lý tiên sinh, xin chào, hôm nay có chuyện gì cần Điện nước ông Uông chúng tôi phục vụ ạ?”

“Thật ngại quá, lại quấy rầy cậu rồi, hôm nay có cậu nhóc họ hàng đến chơi, hình như đã đánh rơi thứ gì đó, làm tắc đường nước nhà bếp. Có thể phiền cậu tới đây giúp tôi giải quyết không?”

“Được, Lý tiên sinh, anh yên tâm, tôi lập tức tới thông giúp anh.”

“Thật tốt quá, ống nước tắc khổ quá đi, không có cậu giúp tôi thông, nói thật tôi không biết phải làm sao nữa.”

“Yên tâm mà, có tôi đây rồi. Năm phút nữa tôi tới nhé.”

Uông Tường buông điện thoại, lập tức cởi áo ngủ, cầm lấy thùng dụng cụ.

“Ha ha, anh à, anh cũng chờ điện thoại của cá lớn phải không?”

“Anh... Anh làm gì có?”

“Anh mặc áo ngủ, nhưng bên dưới lại là quần áo lao động, còn dám nói không có?”

“Anh... Anh chỉ là lười thay đồ thôi mà.”

“Hi, mặt anh đỏ rồi kìa.”

“Nói nhiều, mau đi ngủ cho anh!” Ông Tường nói xong liền vội vã đi.

“Lý tiên sinh, chào buổi tối.” Tiến vào nơi hiện giờ đã vô cùng quen thuộc, Ông Tường lễ phép khom người chào.

“Đừng khách khí thế, mau vào đi.”

Người đàn ông tuấn mỹ, mặc áo xanh thẫm, hơi nhú nhú mày, lộ ra nụ cười mê người, từ đầu đến chân toát ra phong thái Anh quốc hoàn mỹ vô cùng, làm cho Ông Tường nhất thời mê mẩn. Oa... Thực hâm mộ quá đi, ngày nào mình mới được như Lý tiên sinh đây chứ? Ấy, Ông Tường, đồ ếch như người cũng dám mơ làm hoàng tử hả? Nằm mơ đi! Trong lòng tự chế nhạo mình một chặp, Ông Tường theo chân Lý Anh Kiệt vào bếp.

“Cậu xem, chính là chỗ này, đường ống tắc rồi, không biết tiểu quý kia đã vứt cái gì vào đó?” Anh ta lộ ra vẻ buồn rầu, đôi mày rậm xinh đẹp hơi hơi chau.

Ông Tường đột nhiên tim đập thình thịch, máu trong người cuộn cuộn, cảm giác muốn được xua đi phiền muộn trên mặt người kia.

“Yên tâm, Lý tiên sinh, tôi sẽ làm anh hài lòng!” Ông Tường ưỡn ngực lớn tiếng nói!

“A, làm tôi hài lòng?” Đôi môi người đàn ông gợi lên nụ cười bí hiểm, đôi mắt sâu đắm chiêu nhìn hắn.

Ông Tường đột nhiên nói không nên lời, ngơ ngác nhìn người kia.

“Sao? Trên mặt tôi có gì sao?” Anh ta sờ sờ mặt mình.

“Không, không có gì, tôi... Tôi chỉ nghĩ nên làm gì thôi.” Ông Tường bối rối cúi đầu mở thùng dụng cụ.

“A, ra vậy.”

“Lý tiên sinh, nơi này để tôi, anh cứ đi làm việc của mình đi.”

“Đừng lo, tôi không có việc gì cần làm, ở trong này giúp cậu cũng được.”

“A?” Ông Tường đột nhiên thấy hồi hộp kinh khủng.

Kì quái, mình hồi hộp cái gì? Trước nay vẫn có khách giúp mình xử lý mà, huống chi không phải lần đầu Lý tiên sinh ở lại trong này.

Không giải thích được tâm tư mình, Ông Tường chỉ có thể tập trung làm việc mà thôi. Hắn thành thạo lấy dụng cụ, đem nó chọc vào giữa ống nước, bật công tắc, bắt đầu tiến hành khai thông.

“Lần nào cũng nửa đêm gọi cậu đến, thật ngại quá...”

Người phía sau đột nhiên ghé vào tai hắn nói nhỏ.

Hơi thở cực nóng phả gần tai, Ông Tường thậm chí có thể ngửi được mùi hương thơm mát trên cơ thể người đó. Chưa từng có bạn gái, cũng không có kinh nghiệm gì, nhưng chả hiểu sao Ông Tường thấy mình cương một chút!

Mẹ ơi! Mình sao thế này? Thân là một thợ điện nước chuyên nghiệp, thế mà đang giúp khách thông đường ống thì lại cương được là sao? Mình không đúng rồi... Làm xấu mặt tổ tiên rồi! Tiểu đệ đệ đáng ghét, người không có xiu đạo đức nào sao, mau xiu xuống cho ta! Ông Tường vừa thẹn vừa giận, hận không thể cắm đầu vào cống cho xong!

“Sao thế? Cậu đổ mồ hôi này...”

Giọng nói người kia tràn ngập vẻ quan tâm, làm cho thân nhiệt Ông Tường tăng không điểm dừng, mồ hôi túa ra trên trán ngày càng nhiều...

“Không... Không có gì... Chỉ là hơi nóng chút thôi...”

“Tội nghiệp chưa, để tôi giúp cậu giải nhiệt...”

Anh ta đột nhiên ôm lấy hần từ phía sau, kéo khoá bộ quần áo lao động, trượt một đường từ ngực xuống rốn.

“A!” Ông Tường sợ hãi kêu lên!

Da thịt nóng hổi tiếp xúc với không khí mát mẻ làm hần nổi da gà, nhưng lại càng tăng kích thích, càng cương cứng hơn!

Ồi mẹ ôi, vạn nhất làm Lý tiên sinh phát hiện sự thiếu đạo đức nghề nghiệp này của mình, anh ta nhất định lần sau sẽ không tìm mình nữa!

Ông Tường vừa hưng phấn vừa khổ sở, quả thực không biết làm thế nào cho phải.

“Thoải mái chưa?” Thanh âm người kia vẫn thuần quan tâm, khiến Ông Tường nghe được càng thêm xấu hổ.

“Tôi... Tôi thực xin lỗi..”

“Xin lỗi cái gì? A, còn chưa đủ mát sao? Thế này thì sao?”

Hần đột nhiên một tay kéo áo cậu trai xuống quá lưng!

“A!” Ông Tường thở gấp gấp.

“Trên lưng cậu toàn mồ hôi... Nóng vậy cơ à? Chờ tôi chút nhé...”

Ông Tường cảm thấy người kia bỏ đi. Tuy rằng chỉ khoảng năm giây ngắn ngủi, nhưng lại như cả thế kỉ vậy. Ông Tường nhúc nhích không nổi. Hần tựa như cún con đợi chủ về.

Đột nhiên, một thứ gì đó lạnh như băng chà nhẹ trên lưng hần.

“Úi... aaa...” Một luồng điện xẹt từ lưng xuống bên dưới!

Trời ạ! Đây là cái gì? Rất kích thích đó... Aaa...

“Có thích tôi chà băng cho cậu thế này không?” Người kia ghé sát lưng hần, đùa bỡn trên làn da nhạy cảm.

Trời ơi, anh ta dùng miệng ngậm miếng băng hôn lưng mình sao?

Ông Tường thì vẫn chỉ là xử nam, chưa từng trải qua khoái cảm tràn ngập như thế này, hưng phấn run rẩy không ngừng...

“Ừm... ừ... Ngọt quá...” Người đàn ông rên khẽ, gọi cảm đến mức khiến người ta không nhận được phải xuất tinh. Ngay lúc Ông Tường cong lưng chuẩn bị tới cao trào, thì...

Leng keng... Leng keng...

Tiếng chuông cửa vang lên, làm Ông Tường kinh hãi tỉnh lại!

“A!” Hần nhanh tay kéo lại áo, trốn qua một bên.

Trời ạ! Mình đang làm cái gì? Lý tiên sinh tốt với mình như vậy, mình sao lại có thể động dục với anh ta được chứ? Ông Tường, người thật sự hư hỏng rồi!

“Thực xin lỗi, dọa cậu sợ rồi sao? Là tôi không tốt.”

“Không phải... Là tôi... tôi...” Ông Tường lắp bắp không ngừng, không biết nên trình bày thế nào cho phải.

“Đừng sợ, qua đây...” Người kia dịu dàng vươn tay ra...

Ông Tường chính là chó con được chủ gọi, phe phẩy cái đuôi, ngốc nghếch tiến tới...

Leng keng... Leng keng...

Tiếng chuông cửa dồn dập khiến Ông Tường lấy lại lí trí, dừng bước.

“Shit!” Người đàn ông có giáo dục bất mãn chửi thề!

“Lý tiên sinh, có khách kìa, anh đi đi. Tôi sửa xong rồi cũng sẽ đi luôn.” Uông Tường xoay người, vừa cố gắng khôi phục phong thái chuyên nghiệp, vừa che giấu dự định đang sục sôi.

“Ấy đừng đi vội. Tôi tiễn người kia xong sẽ quay lại, chờ tôi...”

Này đã nửa tháng nay, Lý Anh Kiệt trăm phương nghìn kế hết phá thứ này lại làm hỏng thứ khác, mỗi ngày đúng nửa đêm lại gọi điện kêu cậu thợ điện nước ngon đến mê người tới sửa, vất vả như thế hôm nay mới có cơ hội tiến thêm một bước, đã chạm được vào người cậu ta rồi. Nghĩ tới công sức nửa tháng nay sắp bị bay mất, Lý Anh Kiệt giận muốn bốc hỏa. Cái gì mà tác phong Anh quốc chứ, nó bay lên chín tầng mây rồi, giờ chỉ còn nộ khí sắp trút tất lên người cái tên khách không mời kia thôi!

“Cút đi!”

Cửa mở ra, đứng ngoài là một người dáng cao gầy, tóc dài ngang vai, diện mạo tươi trẻ.

“Hi, Anh Kiệt, lâu không gặp.” Cậu ta nháy mắt mấy cái, lộ ra nụ cười xao lãng. Khoé mắt điểm một nốt ruồi lẹ, khiến càng nhìn càng mê người.

“Lan, trẻ thế này, cậu đến làm gì?” Vừa thấy Lan, tình nhân lâu ngày không gặp của mình, Lý Anh Kiệt chẳng vui chút nào, ngược lại còn nhú nhú mày!

Thấy thế, trên mặt Lan có chút hờn giận.

“Nhớ anh nên mới tới chứ.”

Hắn cười cười, xoay người bước qua cửa. Lý Anh Kiệt bất đắc dĩ cười khổ, “Lan, hôm nay tôi mệt, có chuyện gì mai hãy đến.”

Lan dường như không nghe thấy bạn trai nói gì, hưng phấn cầm chai “Chiean A e1952” hồng trên bàn lên, “Anh Kiệt, anh biết đêm nay em tới nên đặc biệt chuẩn bị loại rượu em thích nhất hả?”

Vốn Anh Kiệt dùng rượu hảo hạng đã quen, đâu có vì ai mà chuẩn bị gì chứ! Nhưng đến lúc này, phẩm chất Anh quốc cũng không cho phép hắn làm mất mặt người khác, huống chi lại là tình nhân lâu năm, Lý Anh Kiệt lại càng không muốn gây chuyện.

“Ừm, tôi biết cậu thích loại này, nên mua riêng cho cậu đó, cậu mang về mà dùng.”

“Em không muốn mang về...” Lan rót một ly, bước từng bước chân thanh nhã đến trước mặt hắn, đôi mắt sâu nhìn hắn mê đắm. “Mình uống với nhau đi...”

“Lan... tôi...”

“Anh nửa tháng không thấy bóng dáng đâu, chẳng lẽ không muốn gặp em nữa?” Lan điệu bộ cuốn hút, cời áo sơ-mi của tình nhân.

“Lan...” Lý Anh Kiệt khó xử, thở dài một hơi.

Hắn với sự khêu gợi như thế này không phải không động tâm, nhưng nửa tháng nay, cậu thợ điện nước kia đã khiến hắn chết mê chết mệt rồi, với người khác quả thật không còn hứng thú, nên với tình nhân thực rất lạnh nhạt.

“Lan, về đi, mai tôi tìm cậu nhé?”

“Không.” Lan đột nhiên buồn bã cắn môi, “Anh Kiệt, có phải đã có người khác rồi không?”

“Đừng nghĩ bậy.” Anh Kiệt bình tĩnh phủ nhận.

“Em không tin, em biết anh thích của lạ nên trước giờ mắt nhắm mắt mở cho qua; nhưng lần này nửa tháng trời anh không tìm tới em, chuyện này trước đây chưa hề có; anh cũng biết rõ em đã về nước, cũng không liên lạc. Nhất định anh đã có người khác rồi. Anh nói đi, rốt cuộc là ai? Em thật muốn xem hắn là tiên giáng trần hay không mà có thể thắng được sức hấp dẫn của siêu mẫu như em!”

Chắc, nếu mình nói với Lan người đó là một thợ điện nước, hẳn còn không té xỉu. Lý Anh Kiệt trong lòng cười thầm, nhưng trên mặt vẫn là một nụ cười tao nhã.

“Lan, nghĩ nhiều quá rồi, không có ai đâu. Tại gần đây tiếp quản công ty nên còn chưa quen, bận rộn một chút mà.”

“Thật sao?”

“Thật chứ, ai có thể sánh được với Lan đây?”

“Uống với em, em tin ngay.” Lan đem ly rượu kê lên môi hân...

“Không vấn đề gì.” Lý Anh Kiệt cười cười uống hết.

“Uống thêm chút, em thích nhìn anh uống rượu.” Lan cười quyến rũ.

Mãi đến khi người kia uống xong, Lan mới thôi.

“Anh Kiệt, xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì?”

“Xin lỗi, chỉ vì em quá yêu anh...”

“Cái đó có gì phải xin lỗi chứ?” Lý Anh Kiệt vô tình nhún nhún vai. Bởi vì từ trước đến giờ mọi thứ rất hoàn hảo, từ nhỏ đến lớn có rất nhiều người yêu hân, Lý Anh Kiệt tuy cũng thích họ, nhưng chưa bao giờ nói yêu ai cả.

“Anh Kiệt, em rất hiểu anh, em không muốn mất anh, Anh Kiệt... Anh Kiệt...” Lan đột nhiên lao về phía hân, điên cuồng hôn lên khuôn mặt tuấn mỹ, đã làm say đắm biết bao người.

Một luồng nhiệt kì quái từ dưới bụng toả lên mạnh mẽ, Lý Anh Kiệt liền nghi hoặc.

“Cậu cho cái gì vào rượu?”

“Nghe em đã, Anh Kiệt... Em...”

“Cậu bỏ thuốc đúng không?” Lý Anh Kiệt tức giận giật cánh tay người kia.

“Xin lỗi, Anh Kiệt, em chỉ cho một chút thuốc kích thích thôi. Em...”

“Đi ngay!”

“Anh Kiệt!”

“Cậu biết rõ tôi ghét nhất loại người dùng thủ đoạn hạ lưu, cậu làm tôi thất vọng quá. Từ nay về sau, chúng ta không bao giờ gặp nhau nữa. Đi ngay!” Lý Anh Kiệt lôi người kia ra cửa!

“Anh Kiệt, đừng mà, đừng đuổi em. Anh Kiệt...”

Không thèm nhìn tình nhân đau khổ van xin, Lý Anh Kiệt giận dữ đóng sầm cửa lại.

Quá đáng ghét! Bị bỏ thuốc thế này khiến hân tràn đầy lửa giận. Nhưng cơn giận này cũng không thiêu đốt lâu lắm. Quên đi, không cần tức, coi như mình nhìn lầm người, về sau không bao giờ gặp hân nữa là được.

Tiếc là lửa giận đã tắt nhanh quá, mà lửa dục bên dưới muốn bùng lại không được, Lý Anh Kiệt thở gấp, hai mắt đỏ ngầu, bước về phía nhà bếp.

3. Chương 3

Trở lại với đường ống nước, lúc này, Ông Tường trong lòng thấy cực kỳ phức tạp, cúi người xếp gọn dụng cụ.

Mình làm sao thế... Thân là thợ chuyên nghiệp, sao lại động dục với khách hàng chứ? Lý tiên sinh là người Anh, sợ mình nóng còn dùng băng giúp mình hạ nhiệt. Anh ta tốt với mình vậy, mình suýt chút nữa lại vì thế mà xuất tinh là sao? Aaa, Ông Tường, người quả thật không bằng cảm thú mà! Nhớ tới những lần

trước, Lý tiên sinh sợ mình đói, còn đặc biệt chuẩn bị đồ ăn khuya nữa kìa. Ông Tường càng nghĩ càng thêm hổ thẹn không nguôi.

Không được! Ông Tường, người nhất định phải kiềm chế! Tuyệt đối không được có ý đồ bắt lương với Lý tiên sinh lần nữa, người như vậy chẳng những phụ lòng khách lại còn bôi nhọ bằng hiệu nhà mình, ông với bố lúc đó sẽ nổi điên mà nhảy ra khỏi mộ tỉnh sở với người đó!

Ngay khi cậu thợ điện nước đang nghiêm túc cảnh cáo mình thì con người đạo mạo đã bị lửa dục thiêu đến muốn hoá đại đột nhiên ôm chặt lấy cậu từ phía sau.

“A!” Cậu thợ sợ hãi kêu lên! “Lý tiên sinh? Anh... Anh làm sao vậy?”

“Tiểu Tường...” Thanh âm anh ta đậm mùi dục vọng, nghe mà muốn làm tim người ta chạy hết tốc lực.

Ông Tường cơ thể vốn nhạy cảm, nghe được mấy tiếng này, thiếu điều lại cương lần nữa!

Trời ạ... Anh ta gọi ta là Tiểu Tường...

Ô... ông trời, tôi cũng chỉ là một thợ điện nước thôi, ông có cần phải thử thách tinh thần tôi thế không?

Không! Mình không thể sa ngã được!

Ông Tường dùng hai ngón tay, cố sức véo thật mạnh vào đùi mình!

Ô ô ô! Đau quá đi!

Cậu thợ nhỏ đáng thương đau đến rớt nước mắt, nhưng cuối cùng cũng miễn cưỡng hóa giải được màn cương cứng đáng xấu hổ của mình với khách hàng.

“Tiểu Tường...” Lý Anh Kiệt xoay người cậu ta lại, đôi mắt xanh lửa cháy bừng bừng, đắm đuối nhìn, “Cậu nói coi, có phải cậu là một thợ điện nước tốt không?”

“Tôi... Tôi đương nhiên là thế...” Ông Tường chột dạ trả lời. Trừ hôm nay không cẩn thận động dục với khách thôi, chứ Ông Tường quả thật tay nghề rất giỏi, lại phục vụ tận tình. Từ nhỏ đã theo cha học hỏi, do được chỉ bảo nghiêm khắc, nên từ sớm đã thành nghề, cũng bởi tay nghề ổn nên sau khi cha mất, đành nghỉ học tiếp tục nối nghiệp.

“Phải không?”

Nhìn thấy khách dùng ánh mắt hoài nghi nhìn mình, Ông Tường lập tức nổi giận.

“Lý tiên sinh, chính anh cũng biết, nửa tháng nay anh có vấn đề gì tôi cũng đều giải quyết tốt mà?”

“Ừ, cậu làm rất tốt... Nhưng...” Lý Anh Kiệt khoe miệng gợi nụ cười xấu xa, “Trong nhà tôi có một “ống nước lớn” bị tắc, cậu vẫn chưa xử lý đến đó.”

“Cái gì? Ở đâu? Tôi lập tức làm!”

Nhìn bộ dạng cậu thợ nhỏ đáng yêu đồng dạng như thế, Lý Anh Kiệt thiếu chút nữa bật cười.

“Ở ngay trong này chứ ạ...” Hắn kéo khóa quần, lấy ra cái “ống nước lớn” chính mình vô cùng tự hào.

Mẹ ôi!

Vừa thấy “ống nước lớn” dài khoảng 20cm, to chừng 5cm, Ông Tường tròn mắt thiếu chút nữa rớt ra ngoài! Đây... Cái “ống nước” này lớn quá đi mất!

“Thế nào? Cậu thợ nhỏ đáng yêu, có muốn sửa cái “ống nước” tắc đây này không?” Lý Anh Kiệt cười tà.

“Làm thông... làm thông cái này?” Ông Tường ngốc nghếch hỏi lại, “Thông như thế nào?”

“Cậu là thợ điện nước, sao lại hỏi tôi chứ?”

“Ô... Ai sửa cái thứ “ống nước” này chứ? Đồ hạ lưu!”

“Tôi hạ lưu?” Từ trước đến nay đã quen được tâng bốc, Lý Anh Kiệt chưa từng bị mắng như thế, nhưng lại không giận mà lại cảm thấy vô cùng vui vẻ. “Nói rõ đi cậu thợ nhỏ, tôi chính là có huyết thống hoàng thất Anh đó, cậu dám nói tôi vậy sao?”

“Hoàng thất? Thế tôi là Vua à!” Ông Tường tức giận mĩa mai.

“Ha ha...” Lý Anh Kiệt cười to.

“Cười cái gì! Anh dám đùa cợt tôi, cẩn thận tôi lấy kéo cắt cái “ống nước” của anh thì anh chỉ có...”

Chữ “chết” còn chưa nói xong, cậu thợ đáng thương đã thấy tối sầm trước mắt, môi lưỡi người kia rành rành cướp đi nụ hôn đầu của cậu!

Đầu lưỡi đỏ linh hoạt chuyển động bừa bãi trong miệng, liếm láp từng cái răng, từng góc nhỏ niêm mạc miệng, làm cho cậu trai chịu không nổi mà xuội lơ trong ngực người kia...

“Ừ... ừm...”

Không biết Ông Tường hên hay xui mà nụ hôn đầu đã gặp ngay cao thủ siêu cấp lợi hại, hại cậu bị hôn đến điên đảo, lại còn bị anh ta *** dâng vừa mút vừa liếm nữa!

“Haa...” Khoái cảm như điện giật trên đỉnh đầu Ông Tường, làm cậu nhịn không được thở hổn hển!

Trời ạ! Mình có phải con gái đâu, sao đầu ngực lại nhảy đến thế?

Thật... Thật tuyệt... Thật quá tuyệt... Tuyệt đến mức làm người ta chịu không nổi mà!

“Ừm ư... Trời ơi... Trời ơi...” Ông Tường nắm lấy vai người kia, không ngừng lắc đầu, nước nử rên rỉ!

“Có thích không? Tôi lần đầu nhìn thấy có cậu con trai đầu ngực mẫn cảm thế này, cậu quả là *** dâng y như tôi nghĩ đó...”

Lý Anh Kiệt cười to, đột nhiên cầm lấy cái kim trong hộp dụng cụ, nhẹ nhàng kẹp đầu ngực vừa hồng vừa sưng đầy hấp dẫn nọ, dùng sức kéo lên trên...

“Ô a a...” Khoái cảm đến từ cơn đau làm cho tiểu tử nam không chút kinh nghiệm kia co quắp mình mẩy, mắt muốn nổ đom đóm.

“Dừng lại nào!” Lý Anh Kiệt nhanh nhẹn nắm lấy gốc phân thân cậu ta! “Không được tôi cho phép cậu không thể xuất tinh nhanh thế được!”

“Ô... Nhưng... Nhưng mà...”

Tôi muốn bắn! Tôi muốn bắn lắm rồi mà!

Lý Anh Kiệt nhìn cậu thợ nhỏ đáng thương nước mắt lưng tròng, trong lòng đột nhiên yêu thương đến muốn bắt chắp mọi thứ! Vừa muốn che chở lại vừa muốn làm hấn chết đi sống lại!

Hai cảm xúc mâu thuẫn đang thử thách hình tượng Anh quốc hoàn mỹ của Lý Anh Kiệt!

“Nhấn nài đi, cậu thợ nhỏ đáng yêu của tôi, khoái cảm càng tăng càng khiến cậu muốn phát điên đó...” Hấn vừa nói vừa cọ sát phân thân cương cứng của cậu ta!

“Aaa! Không... Không được... Anh làm gì?” Ông Tường bị hành động *** ô như vậy làm cho sợ hãi, không ngừng giãy giụa.

“Còn làm gì nữa? Tôi giúp cậu thủ *** thôi mà.”

Nhìn người đàn ông cực kì đạo mạo lại thốt ra những lời thô bỉ, Ông Tường trừng mắt nhìn, tự thấy không còn gì để nói nổi nữa rồi... Chẳng lẽ đây chính là cái được gọi là “mặt người dạ thú” ư?

“Tôi tự biết mình tuần tú rồi, nhưng cậu cứ nhìn tôi một cách *** dâng như vậy, không khéo “ống nước lớn” này của tôi làm cho khốn khổ đó.” Lý Anh Kiệt xấu xa nhìn cậu trai, dùng hai ngón tay bóp nhẹ đầu đỉnh!

“A! Anh... Hạ lưu! Biến thái!” Ông Tường xấu hổ chửi ầm lên!

“Chửi đi, cậu càng mắng tôi lại càng muốn cậu thông “ống nước” cho tôi đây này...” Lý Anh Kiệt cười vô cùng quý phái, nhưng hành động lại vô cùng *** loạn. Hắn dùng ngón tay dài thanh nhả đem “ống nước lớn” đặt cạnh “ống nước nhỏ” của cậu ta, rồi cầm cả hai cái tính khí cực nóng mà cọ xát điên cuồng.

“Aa... Trời ạ...” Ông Tường chưa từng trải qua loại cảm giác này, nhưng trong lòng cũng biết đó là chuyện không nên, tuy vậy vẫn là nhịn không được mà ôm lấy người kia, sung sướng kêu lên.

“Đúng rồi, kêu đi! Cậu thợ nhỏ *** đang của tôi... Cậu cứ thoải mái mà xuất đi!” Anh ta càng mạnh tay cọ xát hơn, đại trư nóng bỏng hung hăng ma sát với tính khí của Ông Tường, làm cho thân thể cậu như bị thiêu đốt, mọi giác quan đều tập trung nơi phân thân đang run rẩy mãnh liệt kia.

“Ô... Làm sao đây... Tôi muốn... Tôi rất muốn bắn...”

Nhìn cậu trai nước mắt lưng tròng, bộ dạng bối rối, Lý Anh Kiệt đột nhiên có cảm giác lạ lẫm.

Chúa ơi... Cậu thợ điện nước ngon lành này, không phải vẫn là tiểu tử nam đầy chứ?

“Cưng à, có từng quan hệ với cô em nào chưa?”

“Không có...” Ông Tường đang lúc cao trào nên đầu óc mụ mị, không suy nghĩ mà trả lời.

“Còn đàn ông?”

Này, cái vấn đề hạ lưu này cuối cùng cũng làm cho Ông Tường khôi phục lí trí!

“Biến thái à! Làm sao có thể? Tôi chính là thanh niên bình thường, không có thích đàn ông!”

“Phải phải...” Lý Anh Kiệt cười cười, “Nhưng cậu khẳng định sớm quá đó, tôi thấy vật nhỏ này rất có tiềm lực, chờ tôi khám phá hết, lúc đó cậu quyết định lại vẫn chưa muộn ha? Cậu thợ nhỏ *** đang của tôi...”

“Không được nói tôi *** đang!” Ông Tường muốn điên lên rồi!

“Không *** đang sao lại ở trong tay đàn ông mà xuất tinh chứ?”

“Tôi không có, tôi... a a...” Quy đầu mẫn cảm đột nhiên bị ngón tay ở đâu sờ sảng đùa giỡn, Ông Tường lưng tê dại, cong người kêu to.

“Cậu mẫn cảm quá đi, cưng ạ. Mau xuất đi, mau kết thúc màn vui vẻ mở đầu, để cho chúng ta đêm nay thật nồng nàn đi!” Lý Anh Kiệt cười tà, một tay tiếp tục cọ xát, một tay vịn vào núm vú sưng phồng kia.

“Ô aaa...” Tựa như cò súng đã bóp, khoái cảm như thủy triều dâng ào ạt, Ông Tường nắm chặt bờ vai người kia, ngửa đầu kêu khóc! “Aa...”

Tinh dịch mãnh liệt phun trào, khiến tay Lý Anh Kiệt ngập đầy chất lỏng dính dính. Anh ta bị mùi vị cùng cảm xúc *** loạn thiêu đốt, bèn một tay lột bỏ quần áo cậu thợ nhỏ, đưa cậu ta đè sấp trên bàn.

“Ày... Cưng à... Tôi chịu không nổi nữa rồi...”

Hắn vội vàng tách cái móng cong vênh kia ra, vươn một ngón tay cắm thử vào cái lỗ nhỏ ở giữa.

Shit! Sao lại chặt thế này?

Lý Anh Kiệt bèn nhanh trí, bất ngờ lấy cái tua vít trong thùng dụng cụ, thoa lên đó một lớp dịch thể, nhắm ngay cửa huyết chậm rãi đẩy mạnh...

“Oaaa!” Ông Tường vốn đang hưởng thụ tàn dư khoái cảm, bỗng chợt bị một cơn đau nhức làm cho sợ tới mức kinh hoảng tỉnh lại! Bèn quay đầu mắng to, “Khốn kiếp! Anh... Anh cho cái gì vào?”

“Cái tua vít thôi.”

Ông Tường nghe xong thiếu chút nữa té xỉu,

“Biến thái! Anh làm thế làm gì?”

“Giúp cậu mở rộng thôi mà, bằng không lát cái “ống nước lớn” cự phách của tôi cắm vào, móng cậu không khéo bị toét ra mất!” Lý Anh Kiệt tỏ vẻ tốt bụng.

“Ai cần anh làm việc đó? Mau rút ra cho tôi! Rút ra!” Ông Tường tức giận gào to!

Nghĩ đến đám dụng cụ yêu quý nay lại bị tên *** tặc này lấy ra làm chuyện hạ lưu như thế, Ông Tường thực khóc không ra nước mắt.

AAAA! Ông trời à, tôi là người ngay thẳng, luôn giữ phép tắc mà. Vì cái gì lại gặp phải tên khách biến thái như này? Dù hắn có đẹp trai hơn cả đại minh tinh, cười loá cả mặt trời, thì hắn... hắn... hắn... Hắn chính là đại biến thái đó!

“Gi, rút ra á? Tôi mãi mới nghĩ ra được sáng kiến này đó, chính là dùng dụng cụ sửa điện nước mới phù hợp với tình hình mà. Cậu nói có đúng không hả?”

“Đúng cái đầu anh!”

“Rồi rồi. Đêm xuân đáng giá nghìn vàng đó, cưng à, ta mau hưởng thụ thôi!”

Anh ta vừa nói xong, đột nhiên bắt đầu chậm rãi đẩy đưa dụng cụ nơi mông, một đợt khoái cảm dị thường từ từ xuất hiện tận sâu trong người Ông Tường, làm cậu sợ hãi rên rĩ không thôi...

“Ừ, không... Không được...”

“Có thấy sướng chưa?”

“Ừ... Sướng... Sướng cái rắm.”

“Haha, rắm của cậu cũng sướng à.”

“Đáng ghét, không được nói thế! Aaa!” Trong cơ thể có chỗ nào đó bị một cú chí mạng, làm Ông Tường nhất thời kêu lên *** dật!

“A, chính là chỗ này rồi.” Lý Anh Kiệt xấu xa đưa đẩy nhanh hơn!

“Oaaaa...”

“Thích lắm hả?”

“Aaa, thích lắm... Rất thích...” Khoái cảm dâng trào khiến Ông Tường không còn đường lui, chỉ có thể lắc đầu lia lịa, gào lên sung sướng.

“A, đáng ghét, cái cậu thợ *** dật này, muốn làm tôi phát điên sao?” Nhìn cậu trai không hề che giấu phản ứng thỏa mãn, tính khí của Lý Anh Kiệt quả thực cương muốn nổ tung rồi!

Anh ta rút phắt cái tua vít ra, đem “ống nước” siêu lớn của mình nhắm ngay cửa huyệt còn chưa kịp khép lại, đâm thẳng vào trong.

“Ô aaaa!” So với cái tua vít, thứ hung khí mập mạp cắm còn sâu hơn, Ông Tường đau đến hét lên thê thảm!

“Aa... Thích quá... Nóng quá... Thích muốn chết...” Lý Anh Kiệt điên cuồng đưa đẩy thất lưng, tại nơi nhỏ, ẩm ướt đó mà điên cuồng vào ra.

“Ô... Trời ạ... Chậm một chút... Không... Đâm chết ta đi...”

Ông Tường, người quả thật quá sa đoạ rồi!

Nhưng mặc kệ cậu thợ điện nước đáng thương mắng nhiếc chính mình thế nào, thì có cố gắng kháng cự đến mấy, cũng đã bị đại trư vừa to vừa cứng cạo cho sung sướng đến nhین không được mà vận vẹo mông, cong về phía sau mà đưa đẩy.

“A... đúng rồi, đúng thế đó, cái mông nhỏ tuyệt quá, mau làm thế nữa đi!” Lý Anh Kiệt hưng phấn lấy tay vỗ vỗ vào cái mông tròn kia!

“Aa” Đau đến mang đến khoái cảm làm Ông Tường kêu ai á, càng ra sức vận vẹo mông, “A thích quá... Thích chết thôi... Trời ạ... Mạnh, mạnh thêm chút nữa...”

“A... Cậu thợ *** đang của tôi, đêm nay đừng mong đi đâu, tôi phải làm cậu đến chết thì thôi!”

Lý Anh Kiệt cả người mồ hôi, thở phì phò dùng sức mở rộng móng cậu trai, làm cho cái to lớn của mình tiến vào sâu hơn, đầu đỉnh đánh trúng tử huyết.

“Ồ oaaaa...” Nơi đó mỗi lần bị đụng mạnh Uông Tường đã muốn phát điên được rồi, run rẩy khóc lóc cầu xin! “Aaa, sướng muốn chết... Tôi bị đại trư làm cho chết rồi... Tha tôi đi...”

“Hừ... Tôi không tha cho cậu đâu, tôi phải làm cái móng *** đang này chết thì thôi... Aa... Chặt quá! Thích quá... Sướng quá!” Anh ta ngửa đầu kêu to, càng đâm mạnh vào cái huyết hư hồng kia!

“Aa... Làm đi... Dùng sức.... Aaa... Thích quá.... Thích chết mất... Tôi phải bắn...”

Trong cơ thể khoái cảm muốn nổ tung làm cho Uông Tường hò hét như điên, thân mình run rẩy, ở bên dưới người kia mà xuất tinh dữ dội!

Bị cái miệng nhỏ bên dưới của Uông Tường co rút lại ngậm chặt đầu đỉnh của mình, Lý Anh Kiệt cả người run bắn, lưng tê rần, cũng nhịn không được, ồ ạt bắn dịch thể vào nơi sâu nhất trong cơ thể cậu ta...

4. Chương 4

Tối hôm qua thật sự là rất tuyệt!

Sau một đêm vận động hết mình, Lý Anh Kiệt không giống bình thường ngủ đến khi mặt trời lên cao, mà ngay khi tờ mờ sáng đã tỉnh dậy rồi. Ở trên giường lười biếng trở mình, một tay chống cằm, nửa người cường tráng ở trần, Lý Anh Kiệt vô cùng hài lòng nhìn thấy bên cạnh là cậu thợ nhỏ đang say ngủ. Coi phản ứng của cậu ta hôm qua, rõ ràng là tiểu tử nam quý giá còn hơn vương miện mà hắn được truyền cho ấy chứ. Thật sự là cậu nhỏ đáng yêu, dù kinh nghiệm không có, động tác thì vụng về, nhưng vẫn là “nghiêm túc có trách nhiệm” làm thông cái “ống nước” siêu lớn của mình. Lý Anh Kiệt nghĩ vậy, khoé môi không nhịn được nụ cười, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt say ngủ thanh tú của cậu trai.

“Ừm...” Cậu ta dường như cảm nhận được sự ve vuốt ấy, vẫn nhắm mắt khẽ rên rĩ.

Khuôn mặt cậu ta đã không còn đỏ bừng do hưng phấn nữa, mà là một màu bánh mật sáng ngời, rất mê người làm kẻ khác yêu đến không muốn buông tay.

Đang ngủ nhưng đôi mi vẫn hơi chau, làm Lý Anh Kiệt càng nhìn càng yêu.

Tối hôm qua mình có thô bạo quá không? Xong việc mình có giúp cậu ta lau rửa sạch, công nhận “ống nước lớn” của mình đã làm cái động nhỏ ấy bị tổn thương không ít, nhưng vẫn cảm đồ được người ta khiến Lý Anh Kiệt suýt không kiềm chế nổi mà thiếu chút nữa biến phòng tắm thành “công trường thi công”.

Đều là tại Lan khốn kiếp, dám bỏ thuốc Lý Anh Kiệt, làm cho hắn với cậu thợ nhỏ này bao nhiêu cũng không đủ! May mắn là tối qua hắn vẫn còn chút lí trí, bằng không đã dày vò tiểu tử nam này không ngừng, lúc đó hậu quả không phải là một mối ngủ trên giường nữa mà là phải đưa tới bệnh viện do “tai nạn lao động nghiêm trọng” ấy chứ.

Tóm lại, khả năng tự kiểm chế của Lý Anh Kiệt đúng là rất đáng tự hào!

Ring... ring...

Tiếng chuông điện thoại di động làm Lý Anh Kiệt khó chịu khi thấy Uông Tường hơi chau mày một chút, không muốn cậu ta bị đánh thức bèn nhảy xuống giường cầm điện thoại, tới sát cửa sổ, hạ giọng nói.

“Có gì quan trọng mà sáng ra đã gọi thế... Cái gì? Có chuyện đó sao?” Thanh âm tao nhã trở nên nghiêm túc, “Ừm, tôi hiểu rồi, tôi sẽ qua ngay.”

Tắt điện thoại, Lý Anh Kiệt thở dài. Thật mất hứng, vốn muốn nằm dài trên giường chờ cậu ta tỉnh lại, dịu dàng dỗ dành cậu ta. Không nghĩ tới tổng công ty ngay lúc này xảy ra chuyện lớn. Hắn đi đến bên giường, sờ nhẹ trán cậu trai. Khẳng định được là cậu ta không sốt, lúc đó mới yên tâm. Lý Anh Kiệt thực sự hy vọng xử nam trước mặt, khi cậu ta mở mắt ra là nhìn thấy mình đầu tiên. Nhưng thân là người thừa kế tập đoàn, thực bất đắc dĩ, hắn phải có trách nhiệm... Hy vọng sau “công vụ đặc biệt” hôm qua, có thể làm

cậu ta ngủ đến tận trưa, như vậy mình giải quyết cho nhanh mọi chuyện, có thể thấy đôi mắt to của cậu nhỏ lúc trở về.

“Tôi sẽ về nhanh thôi.” Lý Anh Kiệt nói nhỏ vào tai cậu thợ đáng yêu, xong mới ra khỏi phòng.

Trước khi đi, Lý Anh Kiệt đóng cửa, lấy chìa khóa trái phòng. Đương nhiên không phải giam cầm gì đâu, chỉ là Lý Anh Kiệt có chút lo lắng, vạn nhất cậu bé kia tỉnh lại sớm, nhớ ra sự việc bất ngờ tối qua có khi kinh hoàng mà sợ tới mức chạy trốn chết thì sao? Vậy nên để tránh cậu thợ nhỏ chạy trốn, vẫn là phải khóa trái cửa lại, chờ khi mình về rồi giải thích sau.

Lý Anh Kiệt chắc mẫm vào tài ăn nói xuất sắc, vào vẻ đẹp của bản thân... Mà anh ta lại có kỹ thuật cao về “khơi thông”, nhất định cậu ta sẽ ngoan ngoãn mà thần phục dưới “ống nước lớn” thôi.

Ông Tường mở to mắt, nhìn trần nhà xa hoa lả lẫm trên đầu, sững sờ mất một lúc mới nhớ ra đêm qua hình như mình không có về nhà.

Chết rồi, Tiểu Vũ nhất định sốt ruột lắm!

Ông Tường nhảy xuống giường, nhưng thân vừa mới di chuyển, một cơn đau như điện giật vụt tới.

“A!” Ông Tường nhin không được kêu lên.

Chỗ đó... Chỗ đó sưng ê ẩm, đau muốn chết, không phải là... Không phải là... Đại não trong chốc lát tỉnh táo, một lần nữa tái hiện lại quang cảnh phóng đảng hạ lưu vô cùng, ầm một tiếng, tất cả trong nháy mắt quay về trong đầu Ông Tường!

Aaaa!

Mình đến để sửa đường nước cơ mà! Vì cái quái gì mà lại bị cái “ống nước” cự phách kia đâm vào mông chứ? Trước khi mất đi ý thức, chỉ nhớ được một điều là cái “ống nước lớn” đó liều lĩnh chọc vào mông, hết đẩy vào lại rút ra, khiến cho mình vừa đau vừa sướng, cả người muốn phát điên lên!

Trời ạ! Đây không phải thật mà!

Ông Tường che khuôn mặt đỏ bừng, cố nhin cơn đau nơi mông, xuống giường tìm lại quần áo để mặc, không quên cầm thùng dụng cụ gia truyền, chuẩn bị trốn về. Nhưng khi cậu muốn mở cửa thì phát hiện không mở được.

“Cái gì? Bị khóa trái rồi à?”

Vốn đang xấu hổ, nay Ông Tường chuyển sang tức giận ngút trời.

Đáng ghét, nhất định là cái tên Lý tiên sinh có vẻ học thức kia làm rồi. Hắn tối qua đẹp trai ***g lộng, cường tráng oai phong... À không không! Hắn là đồ dã man đáng ghét, thô bạo tàn nhẫn mới đúng! Làm chuyện xấu còn muốn đem người bị hại nhốt thể này, có khi hắn là một tên Gay Nhật biến thái đội lốt mỹ nam tử yếu đuối ấy chứ? Hừ, đừng coi thường thợ điện nước chúng ta!

Ông Tường mở thùng dụng cụ, nhanh nhẹn lấy ra cái tua vít với cờ lê...

Vất vả “mở” khoá xong, Ông Tường trốn ngay về nhà, không ngờ vừa vào cửa đã bị em trai vặn hỏi.

“Anh, đêm qua anh không có về nhà!”

Vốn muốn len lén về phòng, lại bị Tiểu Vũ phát hiện. Chuyện tối hôm qua, tuyệt đối không thể để nó biết!

Ông Tường che đậy việc bị thương, đứng thẳng người, gượng cười,

“Đúng rồi, tối qua... Việc nhiều lắm...”

“Là chỗ Lý tiên sinh sao?”

Nghe Tiểu Vũ nhắc người kia, trong mông lại thấy không ổn, tuy qua một đêm rồi nhưng hình như vẫn còn một lượng lớn sản phẩm của cái “ống nước” đó.

“Ừ, đúng rồi.”

“Nhưng anh à, trước giờ anh sửa ống nước đều không có qua đêm, không lẽ đường nước nhà anh ấy nghiêm trọng lắm sao? Nên mới khiến anh tăng ca suốt đêm như thế.” Quan tâm đến “Cá lớn”, Tiểu Vũ hết lòng dò hỏi.

“Ừ, nghiêm trọng lắm.”

Chẳng những thô mà còn to, còn cứng, còn nóng, còn khoẻ kinh người. Rất *** đáng đó!

“Anh!” Tiểu Vũ kinh ngạc nhìn hấn, “Mặt anh sao lại đỏ thế?”

“A? Không có.” Ông Tường giống như bị phát giác bí mật, lắc đầu lia lịa.

Vốn không quen nói dối, mặt hồng càng thêm hồng, ngay cả người cũng bừng bừng. Cái chỗ bị đàn ông xâm phạm kia lại *** mỹ nóng lên.

Tiểu Vũ hoài nghi quan sát,

“Anh, anh không sao thật chứ...”

“Không! Không sao!”

“Không phải nói dối, em biết hết.”

“Cái gì? Em biết gì?”

“Nhất định là đường ống nhà Lý tiên sinh phức tạp quá, tay nghề của anh chưa hoàn thiện nên mới mất trắng một đêm mò mẫm sửa đúng không? Đừng lo, anh đã rất cố gắng, em biết anh sẽ còn lợi hại hơn cả ông với bố mà.”

Hoá ra Tiểu Vũ hiểu thành như thế!

Ông Tường thở dài nhẹ nhõm.

“Đúng rồi, đường ống nhà Lý tiên sinh giờ sửa được chưa anh?” Tiểu Vũ với cửa hàng rất nhiệt tình giúp đỡ, chẳng những mời chào khách hàng, mà còn phụ trách kiểm tra sự vừa ý của khách nữa.

“Ừ, sửa xong rồi. Chỉ là mệt chết đi được ấy.” Mông đau lắm ấy!

“Anh vất vả sửa một đêm rồi, nhanh đi ngủ đi!” Tiểu Vũ ân cần mang cất thùng dụng cụ giúp Ông Tường, rồi nói, “Haha, Lý tiên sinh đúng là khách hàng lớn. Hy vọng đường ống nhà anh ấy thường xuyên tắc, tìm chúng ta sửa cho, nói như vậy, chúng ta sẽ không còn phải lo cửa hàng không lớn mạnh nữa rồi.”

Ông Tường rung mình một cái!

Thường xuyên tắc ấy hả? Làm ơn! Có biết cái kia của hấn là ống nước siêu cấp cự phách không? Thường sửa chữa có mà chết!

Ông Tường nằm trên giường, ngủ mê man. Thế nhưng lại bị Tiểu Vũ gọi dậy.

“Anh, anh nhanh dậy đi, lộc đến cửa kìa.”

“Lộc? Là sao?” Ông Tường mơ mơ màng màng mở mắt.

“Đương nhiên là khách hàng lớn, siêu VIP của chúng ta, Lý tiên sinh ấy.”

Cái gã đó hả!

Ông Tường tìm muốn bắn ra ngoài, nhảy dựng trên giường!

“Anh, nghe điện thoại đi.” Tiểu Vũ hưng phấn đưa điện thoại.

Ông Tường nửa ngày vẫn không có dũng khí áp điện thoại vào tai.

Anh ta gọi vì cái gì đây? Chuyện tối qua là hiểu lắm sao? Hay là cố ý? Đem “ống nước” chọc vào người người khác như thế thật bất lịch sự! Nhưng mà thật sự rất kì quái, đàn ông như anh ta, phong độ mê người, bộ dạng anh tuấn, nói năng nhã nhặn, lại giàu sụ, khác gì đề vương, như thế nào lại có cái “ống nước” tắc

vậy chứ? Chỉ cần anh ta nói đại một câu, sợ là tuần nam mỹ nữ xếp hàng xin “khơi thông” cho anh ta dài đủ ba vòng trái đất ấy?

Ông Tường thật không biết nên dùng thái độ gì nói chuyện với Lý Anh Kiệt. Mắng sao? Nói thật, vẫn trộm ngưỡng mộ người ta, nên cho dù anh ta (...). Nói nữa là chính mình khi làm việc cũng bị cương mà... Chẳng lẽ đây là quả báo? Ô...

“Anh, anh ngẩn ra đó làm gì, người ta đang chờ, nhanh nói chuyện đi!”

Tiểu Vũ sợ anh đắc tội với khách hàng lớn, lo lắng kêu lên.

Anh ngốc, đối đãi với khách như thế sao được hả? Cơ nghiệp là dựa cả vào anh cơ mà!

“Được rồi, anh nghe là được chứ gì...” Không muốn Tiểu Vũ nghi ngờ, Ông Tường hết cách, chỉ có thể càm ổng nghe, “Xin chào, điện nước Ông Ông đây.”

“Xin chào, tôi là Lý Anh Kiệt.”

Rõ ràng đã cố bình tĩnh, nhưng nghe thấy thanh âm trầm thấp khêu gợi của người kia, Ông Tường liền tim đập thành thịch.

“Ông Tường, tối qua thật cảm ơn cậu, cậu sửa đường ống vất vả như vậy, đến nay “ống nước” đã thông suốt hơn nhiều rồi.”

“Không có gì, chỉ là việc tôi phải làm thôi...” Đã quen nói lễ phép, nhưng bỗng nhiên lời lại tắc trong cổ họng.

Này, anh nói cái “ống nước” nào đó hả?

“Cậu có khoẻ không?” Người kia quan tâm hỏi han, “Tối qua cậu cực như vậy, tôi mới để cậu nghỉ lại một đêm. Sáng nay có chút việc gấp, không đợi được cậu tỉnh nên đành đi trước, vốn nghĩ trở về sẽ cảm ơn, không ngờ cậu lại về mất.”

“Cảm ơn? Không cần cảm ơn đâu!”

Anh chính là nên giải thích đi chứ? Khốn nạn!

“Lý tiên sinh, chuyện tối qua ấy, tôi nghĩ anh còn có vấn đề khác nữa, đúng không?” Ông Tường cố gắng kiềm run rẩy mà hỏi.

Điện nước Ông Ông chúng tôi tuy không phải kẻ có tiền, nhưng có danh dự chứ, nếu anh tối qua nhất thời mất lý trí, làm chuyện sai lầm, thì cũng còn tha thứ được. Chính là anh nên thừa nhận sự thật mà nghiêm túc giải thích đi! Chính mình còn quản không xong cái “ống nước” bên dưới đó thì dựa vào cái gì mà quản mấy vạn công nhân chứ? Vô lý, chuyện đó chỉ có trong tiểu thuyết thôi! Làm sao xảy ra trong hiện thực được? Hay anh giả ngu, tính ăn sạch lột sạch rồi phải mông bỏ đi sao? A không, rõ ràng chính hắn là người bị hại mà, lại còn phải phá khoá chạy trốn đó.

Ông Tường càng nghĩ càng tức, nói to,

“Lý tiên sinh, anh thật sự hơi quá đáng rồi!”

“Anh, anh làm gì thế?” Tiểu Vũ đương nhiên không cho phép ai đắc tội với khách lớn, vội chụp lấy điện thoại, “Thực xin lỗi, Lý tiên sinh, anh em ngủ không đủ nên hạ huyết áp, tính tình có hơi khó chịu...”

“À, thì ra là chuyện tiền công, chuyện nhỏ ấy mà, Lý tiên sinh cao sang như vậy sao lại là người quýt tiền công chứ? Hiểu lầm thôi ạ... Dạ, em hiểu... Dạ, anh ấy sẽ lập tức qua nhận tiền ạ... Không sao, anh em không sao, chỉ là ngủ không đủ thôi ạ.”

Tươi cười dập má, Tiểu Vũ xoay người, quở trách Ông Tường,

“Anh, anh làm cái quái gì đó? Ngay cả khách lớn là Lý tiên sinh mà cũng dám đắc tội. May người ta không hẹp bụng, không trách gì anh, chắc, thật là người có giáo dục tốt mà, chủ động gọi điện kêu anh quên lấy tiền công đó, còn nói là do anh ấy sơ suất.”

“Anh không đi.” Ông Tường thở phà phì nói.

“Không đi? Tiền công đó anh!”

“Anh...”

“Anh, là tiền công vất vả một đêm của anh đó, anh nghỉ đi, khó nhọc một buổi mới kiếm được chút tiền, thấy mắt mệt nên không đi lấy sao? Rồi, anh không đi lấy tiền, em nhìn đôi mắt anh luôn.”

Ông Tường buồn bực cần môi. Tiểu Vũ nói cũng đúng. Mình cực nhọc giúp anh ta thông “ống nước” cả đêm, sao lại coi như không có chuyện gì được? Ít nhất cũng phải hỏi cho rõ ràng!

5. Chương 5

Lý Anh Kiệt buông điện thoại, coi như có thể thở một hơi nhẹ nhõm.

Về đến đã thấy cửa phòng bị cạy tung, anh ta hiểu ngay người vất vả giúp mình sửa “ống nước” nguyên buổi tối qua, đã bỏ trốn mất dạng rồi.

Cái quái gì! Mình đã cố gắng giải quyết việc công ty thật nhanh, vì muốn trở về trả “thù lao” cơ mà!

Phản ứng đầu tiên của anh ta đương nhiên là muốn lao ra khỏi cửa, tới cửa hàng Điện nước Ông Ông bắt Ông Tường quay lại. Nhưng Lý Anh Kiệt dù sao cũng là trí thức Anh, não bộ kết cấu có khác so với người thường, vừa bước ra cửa chính, đã tỉnh táo lại, nghĩ ngay cách để Ông Tường tự chui đầu vào lưới.

Cậu thợ điện nước à, cậu phải tự tới tận cửa nhà tôi phục vụ chứ.

Rất nhanh, Lý Anh Kiệt dùng ngay kỹ năng giao tiếp bấy lâu, nghiên cứu kỹ tâm tính Ông Tường.

Cậu thợ xứ nam này kinh nghiệm còn non kém, có thể nói là rất đáng yêu. Nếu trực tiếp nhắc lại chuyện tối qua, mặt cậu ta tám phần sẽ tím ngắt, có đánh chết cũng sẽ không thừa nhận giây phút “ngọt ngào” của cả hai hôm qua.

Cách tốt nhất bây giờ chính vẫn là phải nói khích thôi.

Vì thế, Lý Anh Kiệt bấm số Điện nước Ông Ông, nghĩ phải giả bộ bình tĩnh, ngữ khí phải thật vô tội, mời Ông Tường tới lấy tiền công.

Ha ha, không ngờ ngoài dự đoán, cục cưng nhỏ thuần khiết đã trúng kế. Hy vọng cậu ta nhanh qua đây.

Lý Anh Kiệt trong lòng chưa phát hiện ra, nỗi sốt ruột, mong chờ của mình đã vượt quá sự hứng thú ngày thường. Anh ta đợi trên tầng một chút, rồi nhìn không được lại chạy xuống dưới chờ, nhìn chăm chăm vào ngã tư đường phía xa, tập trung hết mức, Ông Tường mỗi lần đến đều từ phía đó qua đây mà.

Sao lại chưa tới chứ?

Đến lúc tưởng không kiên nhẫn được nữa, mắt Lý Anh Kiệt đột nhiên sáng lên.

Cậu thợ nhỏ đáng yêu đến rồi!

Khi ở nhà, đã từng âm thầm mong đường ống nhà anh ta nhanh hỏng, mong anh ta gọi điện kêu mình tới sửa. Làm một người thợ chuyên nghiệp, sao lại có loại ý nghĩ xấu xa như thế. Aaa! Chẳng lẽ đường ống nhà anh ta hay hỏng thế là do mình nguyên rủa sao? Tội lỗi quá đi!!!

Ông Tường vừa đi vừa miên man suy nghĩ, bước từng bước ngắn, rồi chậm dần.

Thực ra, chuyện tối hôm qua cũng không thể đổ ở người kia được. Cha đã từng nói, xảy ra chuyện gì đều có phần do mình, con không nên trách người khác.

Không biết vì cái gì, Ông Tường lại tự tìm đủ lý do biện hộ cho Lý Anh Kiệt. Cậu cũng tự hiểu những lúc ở cùng Lý Anh Kiệt, chính mình cũng lén lút mong kéo dài được thời gian sửa chữa. Ừ, cho nên mình cũng có trách nhiệm mà.

Ông Tường rất nghiêm túc, cộng thêm cho Lý Anh Kiệt hai điểm, và tự trừ mình hai điểm.

Hơn nữa, tất cả đàn ông đều có ham muốn mà, mình và anh ta, a, nói không chừng chính do mình cương trước, phát tán ra loại hormone kì quái, rồi gây ra chuyện ngoài ý muốn kia. Chắc, đúng thật là nguyên nhân do mình ha.

Điểm số của Lý Anh Kiệt lại tăng thêm nữa.

Rồi, chuyện như này là tại cả đôi bên, tôi qua tay cả hai hết sờ cái nọ lại mó cái kia, không biết bao nhiêu lần, quả thật là rất tuyệt vời, cái chuyện này càng chứng minh anh ta vốn không phải hết thuốc chữa, tội ác tày trời đâu nhỉ? Nếu nói vậy, thì mình dựa vào cái gì để nổi giận, mang quân đi hỏi tội chứ?

Uông Tường tới trước bồn hoa của cao ốc đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu do dự, hướng lên tầng cao nhất.

Anh ta đang chờ mình ở đó phải không?

Gặp rồi nói gì đây? Không lẽ làm giống như người bị chồng ruồng rẫy, kêu anh phải có trách nhiệm với tôi sao? Thực mất mặt quá đi...

Giờ nhớ lại, kỳ thật anh ta đối xử cũng tốt, cũng không làm cái gì quá đáng, hai bên nhìn chung cũng không có gì xấu hổ. Dù sao chuyện thế này, mình được một người như vậy quan tâm, không phải chính là một hồi ức thú vị đáng nhớ hay sao?

Uông Tường trong lòng chợt có chút buồn.

Lý Anh Kiệt đợi mãi ở cửa chính, rất sốt ruột. Cậu thợ nhỏ ngon lành đó rõ ràng sắp tới cửa rồi, thế sao lại dừng lại, xem vẻ mặt cậu ta giống như đang do dự. Không lẽ nhìn ra quỷ kế của mình rồi sao?

Trong lòng Lý Anh Kiệt hiện giờ giống như vãi thóc, bầy chim sẻ tới vậy; khi nhìn thấy chim nhỏ chỉ còn cách bầy một chút lại ngần ngừ muốn quay đầu bay mất thì vô cùng lo lắng.

Nếu Uông Tường chạy mất, thì “ống nước” lấy ai sửa cho đây? Tốt nhất mình nên đích thân xuất hiện thôi.

Lý Anh Kiệt quyết định thật nhanh, chạy vội ra ngoài.

“Tốt quá, cậu tới rồi!” Nụ cười Lý Anh Kiệt còn chói hơn cả mặt trời, anh tuần chết đi được.

“Lý tiên sinh...” Uông Tường thấy anh ta, trên mặt không kìm được nóng dần lên.

Cậu ta vốn là tới hỏi tội, nhưng giờ nói còn lí nhí hơn muối kìa. Chỉ biết là, đối với người đàn ông đầy mê hoặc kia, ai còn hơi đâu mà cãi lộn chứ. Thành ra thế này không lẽ là do số phận an bài sao?

“Tôi vẫn đợi cậu mà, nào mau lên trên thôi.” Lý Anh Kiệt không lảng nhảng, túm tay Uông Tường kéo đi.

“Nhưng mà, Lý tiên sinh, tôi chỉ tới lấy tiền, không cần lên...”

“Sao lại không cần, đường ống nhà tôi lại có chuyện rồi.”

“Cái gì?” Uông Tường kinh ngạc kêu lên, “Lại có chuyện gì? Là cái ống nước nào?”

Đừng nói với tôi là ở trên người anh đó!

“Đương nhiên là ống nước tôi qua cậu sửa rồi, xem ra là sửa chưa triệt để a...”

“A? Không phải chứ? Này này này! Anh đừng kéo tôi vào thang máy! Tôi chưa nói là sẽ sửa mà...”

“Điện nước Ông Uông các cậu không có mục bảo trì sao? Tối hôm qua vừa sửa hôm nay lại hỏng, chẳng lẽ không sửa nữa ư? Dù thế nào cậu cũng phải có trách nhiệm đến cùng chứ, làm việc phải đến nơi đến chốn, hiểu không?”

“Chờ đã! Chúng tôi chỉ sửa ống nước thông thường, không phải loại ống nước kia...”

“Tôi biết ống nước của mình có hơi đặc biệt, nhưng cậu cứ sửa đi khắc sẽ quen mà.”

“Ai muốn quen loại việc đó haaaa! Buông tôi ra! Cứu với!”

Ding!

Cửa thang máy đóng kín rồi.

Vào được thang máy chuyên dụng, lên thẳng tầng cao nhất, Lý Anh Kiệt bấm mật mã vô cùng thành thạo, thang máy lập tức di chuyển lên trên.

Cùng với người đàn ông thân hình cao lớn, hấp dẫn không nói hết ở trong không gian chật hẹp thế này, tim Ông Tường đập bình bịch.

“Sao lại cúi đầu? Hối hận vì sửa không kĩ ống nước của tôi à?” Lý Anh Kiệt vừa cười vừa nâng cằm cậu thợ.

“Không đúng!” Ông Tường tức giận gạt tay anh ta! “Tôi hôm qua rõ ràng đã thông được rồi, ống nước lớn đó cũng đã phun không biết bao lần, anh...”

AAA! Trời ạ! Tôi đang nói gì thế này?

Ông Tường thật hận không thể một nhát cấn đứt lưỡi cho rồi!

“Ha ha...” Lý Anh Kiệt ôm bụng cười, “Cưng à, cậu rất đáng yêu đó!”

Tiếng cười sang sảng, vang vọng khắp thang máy khiến Ông Tường mặt đỏ như mông khỉ.

“Cười! Cười cái gì? Hạ lưu!”

“Hạ lưu?” Lý Anh Kiệt ngưng cười, chớp mắt nhìn, “Đúng thế... Tôi thừa nhận mình hạ lưu, còn cậu? Tôi qua khơi thông ống nước của tôi, cậu không phải thích đến chết đi sống lại sao?”

“Ai... Ai thích? Tôi không có thích!” Ông Tường vệt chết còn mạnh miệng.

“Thật sao? Tôi thấy hay là hỏi ống nước nhỏ của cậu đi, coi nó nói sao..”

“Ống nước ai nhỏ chứ, anh không được nói bậy! Anh... Anh muốn gì? Không được làm càn nha! Nơi này có camera theo dõi đó!” Ông Tường kêu to.

Cậu ta chính là đang sợ tên cầm thú đội lốt trí thức Anh này ra tay với mình, vạn nhất bị quản lý dưới kia trông thấy, cậu còn làm người được sao?

Nhưng đáng tiếc là ngài trí thức Anh này không hiểu “Lễ nghĩa, liêm sỉ” tiếng Trung Quốc viết thế nào, nên đã nhanh lột quần cậu ta xuống, nắm tận gốc tính khí, cọ xát mạnh!

“Aaa... Không mà! Buông...” Khoái cảm quen thuộc mãnh liệt dâng lên, làm cho kí ức ngày hôm qua quay lại, cậu thợ nhỏ thiếu chút nữa nhịn không được mà rên lên *** dật!

“Buông cậu ra?” Lý Anh Kiệt cười, dùng ngón tay trêu đùa phần chóp, “Đừng giả bộ mà, nhìn ống nước nhỏ của cậu xem, rỉ ra đầy *** dịch thế này, còn không thừa nhận thích ư?”

“Ư... thích cái rắm... Tôi... Tôi không có thích...”

“Xem ra không mạnh tay không được, cái miệng nhỏ này nói không thật lòng gì cả, hừ...” Lý Anh Kiệt cười nhạt, đột nhiên ngồi thụp xuống, ngậm lấy “ống nước nhỏ” vào miệng.

“...” Ông Tường lạnh toát người, sợ tới mức ngắt xu!

Cái người này... Cái con người cao sang bậc nhất này... Sao lại... Sao lại khẩu giao cho mình chứ!

Bên dưới được mút liên tục, khiến Ông Tường sung sướng không gì bằng, hai tay nắm chặt mái tóc mềm mại của người kia, giữa đầu rên rỉ...

“Trời ơi! Cứu với... Aaaa...”

Lý Anh Kiệt ngược mắt nhìn lên, thấy khuôn mặt tuần tú của cậu ta tràn đầy sung sướng, đây là lần đầu tiên khẩu giao mà lại khiến anh ta yêu thương trong lòng như thế này. Bèn vươn đầu lưỡi dụ dăng liếm láp đầu đỉnh mẫn cảm kia...

“Thích không... Tiểu Tường đáng yêu của tôi...”

Cúi đầu thấy cảnh tượng đó, Ông Tường thiếu điều phun máu mũi!

Lý Anh Kiệt dùng hết mọi kỹ xảo, những mong lấy lòng cậu thợ nhỏ đáng yêu của mình. Vừa mút vừa liếm như thế được một chút thì cậu ta đã phải đầu hàng!

“AA... Trời ạ! Thích muốn chết! Đừng mà...”

Một trận co rút đột ngột tới, dịch thể từ tinh hoàn thẳng một đường tới chóp mãnh liệt phun trào.

“Bắn... Bắn... aaa...” Ông Tường cong người lên, gào to đến khàn cả giọng, khoái cảm vô cùng!

“Ừm... ư...” Tinh dịch tràn vào cổ họng vừa nhiều vừa đặc, Lý Anh Kiệt không nề hà gì, một giọt cũng không bỏ, nuốt hết toàn bộ!

Thang máy tràn ngập tiếng thở dốc, cậu trai hưng phấn rên rỉ làm cho người đàn ông càng gắng sức nuốt vào.

“Trời ơi...” Nhìn thấy anh ta không ngại nuốt dịch thể của mình, Ông Tường quả thật đã trợn mắt há hốc mồm rồi.

Lý Anh Kiệt đứng lên, cố ý trước mặt cậu ta mà dùng đầu lưỡi liếm liếm mép. Ông Tường ngay lập tức đỏ mặt.

“Anh... Anh... Thực xin lỗi... Cái đó nhất định rất khó nuốt...”

Trời ạ! Mình đúng là cầm thú mà! Sao lại không biết thẹn mà xuất tinh ở trong miệng người ta chứ!

Ông Tường quả rất xấu hổ không biết chui vào đâu được nữa.

“Không, ngọt lắm...” Lý Anh Kiệt nhìn cậu cười cười.

Nhìn anh ta cười một cách khêu gợi như thế, Ông Tường tim đập không ngừng, đầu óc trống rỗng, chỉ biết ngốc nghếch nói,

“Nếu thích thì lần sau ăn nhiều một chút vậy.”

“Haa...” Lý Anh Kiệt nhin không được cười to!

AAAAA! Ông Tường, người rõ ràng là ngu xuẩn mà! Ở đó nói bậy bạ gì thế này!!!

“Tôi không có ý đó, tôi... Tôi...”

“Cậu thợ *** đang này... Những lời này coi như tôi nói với cậu đi... Nào, xin mời.” Con người trí thức bậc nhất lộ ra nụ cười gian.

“Aaa! Sâu quá... Cứu... Ô...”

Tiếng kêu khóc cùng tiếng cọt xát giữa hai cơ thể vang lên khắp thang máy.

Ông Tường nửa người dưới trần trụi, quỳ gối trên sàn thang máy, bị hưng khí to lớn sau lưng mạnh mẽ vào ra, hình như việc này khiến cậu ta vừa đau vừa thích, phải ngửa đầu lên kêu khóc.

“A... Nhanh nào... Cứng à... Cứng giỏi quá... Cửa động nhỏ này làm ống nước lớn của tôi thích muốn chết... A... Rất thích...”

Lý Anh Kiệt hai tay nắm chắc eo của cậu trai, thiết bồng to quá mức bình thường điên cuồng đưa đẩy vào tử huyệt...

“Tới đây, đưa lưỡi tới đây...” Anh ta xoay khuôn mặt cậu ta lại gần, hoàn toàn chiếm giữ mà hôn cuồng nhiệt.

Đầu lưỡi hai người vắn vít gắt gao, cùng nuốt thứ nước bọt *** đang, tựa như càng mập hợp càng thêm *** loạn. Cậu thợ đáng thương đầu lưỡi bị mút đến run cả người, khoé mắt đọng lại không biết bao nhiêu nước mắt, vừa đau khổ vừa vui sướng... Người kia phân thân vừa to vừa nóng ra sức đưa vào người cậu ta, rồi đột ngột nắm lấy hai đùi cậu ta, tạo tư thế gấn liền, kiên quyết nâng cậu ta lên khỏi mặt đất.

“AA!” Ông Tường sợ hãi kêu lên!

“Nhìn cậu xem đi!”

Qua tấm gương trong thang máy, hiện lên một cậu trai mặt đỏ bừng, trống ngực dồn dập, quả là một hình ảnh *** đáng. Nửa người trên hoàn toàn kín đáo, nửa người dưới lại trần trụi như trẻ con, chân bị tách mạnh ra, lộ ra hình ảnh tính khí của mình cùng “ống nước lớn” đang ra vào điên cuồng nơi cúc huyệt.

“Nhìn đi... Cậu thợ nhỏ *** đáng à, bị ống nước lớn đâm như thế này, cửa động của cậu vẫn rất xinh đẹp, rất mê người đó..”

“Anh... Cảm lại cho tôi!”

“Ấy, sao phải tức giận? Tôi đang khen cậu mà.”

“Ai cần người hạ lưu như anh khen chứ?” Ông Tường tức nghẹn thở.

“Như vậy mà kêu hạ lưu? Được, vậy đổi qua cách nói đúng chuyên môn của cậu nhé, cậu thợ nhỏ thân mến, động nhỏ của cậu được một ống nước lớn kinh người cố gắng khơi thông, đã không còn tắc nữa, có thể nói là hoàn toàn thông suốt, muốn nhiều có nhiều, muốn ít là có ít!”

“AAA! Không nói nữa, anh là đồ biến thái!” Ông Tường mặt quả thực muốn bốc hỏa!

“Rồi, lúc thì nói tôi hạ lưu, lúc lại nói tôi biến thái? Xem ra không giáo huấn cậu cẩn thận, cậu sẽ không biết khen ngợi ống nước lớn của khách, đúng không?”

Anh ta cười một tiếng, đột nhiên xoay người cậu ta lại, trực tiếp đối mặt mà đưa đẩy thật sâu, nâng cao mông cậu ta lên, gần thoát ra khỏi phân thân mình thì lại thả thật mạnh xuống!

“AAA!” Dương vật đâm vào nơi sâu nhất, Ông Tường vội ôm chặt đầu người kia, cong mình, kêu lên thảm thiết! “Không mà... Mông rách mất... Ô... Đau quá... Đừng làm mạnh vậy... AA...”

Tính khí người kia vẫn ở tiểu huyệt mẫn cảm mà điên cuồng tàn sát, mỗi lần dùng sức đẩy mạnh lên trên, sẽ đụng trúng điểm chí mạng của cậu ta, làm cho cậu ta thích đến phải bấu chặt vào tường, kêu lên *** dật.

“Cậu thợ nhỏ dối trá nhé, nếu đau thật sao cái mông nhỏ này còn kẹp chặt tôi như thế hả?”

“Không... Không có mà...”

“Không có? Vậy đâu là cái gì?” Lý Anh Kiệt cười cười, lấy tay chỉ vào nơi tiếp xúc của cả hai, đang không ngừng trào ra *** thủy...

Nhìn theo ngón tay người kia chỉ, việc nói dối bị vạch trần khiến Ông Tường xấu hổ đỏ bừng mặt, cái chày cái cối,

“Không... Nhất định là tại ống nước của anh nhỏ quá, tắc mãi không hết nên mới chảy nước như thế, anh phải xem lại của mình mới đúng, sao lại nói là tôi được chứ?”

“Gi? Ống nước của tôi quá nhỏ?” Đối với cậu thợ nhỏ già mồm không biết lý lẽ này, Lý Anh Kiệt quả thực vừa bực vừa buồn cười, “Được, hôm nay cậu chết chắc rồi! Một con hổ Anh quốc như tôi không ra uy, cậu có lẽ cho tôi là mèo con mất!”

“Anh... Anh muốn gì... AAAA..... Không mà, không được ra ngoài!”

Khi thấy anh ta đột nhiên mở cửa thang máy, cứ thế ung dung lộ hết với bên ngoài! Nếu lúc này có ai đi qua, nhất định phát hoảng với hình ảnh *** ô có một không hai này!

“Ô... Đừng mà! Đồ biến thái! Mau buông tôi ra!” Ông Tường xấu hổ vịn vịn mông muốn giãy ra!

Đáng tiếc sự phản kháng của cậu ta chính lại càng khiến mình hưng phấn hơn, càng làm *** dịch tuôn trào, căn bản không cách gì ngừng được!

“Đừng... Không mà... Đừng đi... Tôi chịu không được...”

“Sao lại không được... Thế này thì sao?”

“Aaa... Trời ạ... Thích quá... Sâu quá... Ô... Ruột cũng bị đâm rồi... tha tôi đi...”

Bị “ống nước lớn” của anh ta đâm chọc, không ngừng thay đổi góc độ nơi tiểu huyệt, khiến Ông Tường cả người run rẩy, phân thân không ngừng chảy ra *** dịch trong suốt, kêu la cầu xin rất thảm thương...

“Ừ... Tôi không buông cậu đâu... Cái lỗ nhỏ chết tiệt này thật rất tuyệt đó... Kẹp ống nước lớn của tôi thích muốn chết!”

6. Chương 6

Khom lưng nhặt nhanh đám đinh ốc không cẩn thận bị rơi vãi trên sàn, Ông Tường nghĩ lại chuyện hôm qua ở trong thang máy mà phát tức. Rõ ràng là đi lấy tiền công, vì cái gì lại thành ra đi sửa cái ống nước của tên kia chứ? Mông đến giờ vẫn còn đau nhức, in đậm trong Ông Tường kí ức phóng đảng *** loạn ngày hôm qua.

Ông Tường, rốt cuộc người muốn thế nào đây! Đường đường là cửa hàng điện nước chuyên nghiệp, thế nào lại công tư chẳng phân minh, lại cùng khách làm cái chuyện như thế? Đây không phải là hành vi đúng đắn của thợ điện nước chuyên nghiệp mà!

Chuyện hoang đường kiểu đó mà còn xảy ra, thì bát cơm kế thừa từ cha cùng lời thề dùng sức mình nuôi nấng em trai toàn bộ đều vứt đi mất thôi! Về sau tuyệt đối không được như thế, tuyệt đối không thế!

Ring... Ring...

Ông Tường đang tự dặn lòng hàng trăm lần thì điện thoại ở bên cạnh chợt đổ chuông. Cậu thuận tay cầm lấy.

“Xin chào, Điện nước Ông Ưông nghe.”

“Là tôi đây.” Thanh âm trầm ấm truyền đến làm cho Ông Tường đáng thương run bắn!

Là người khiến cho mình rất sung sướng đây mà... A! Không! Là kẻ có cái ống nước cự phách khiến mình công tư chẳng phân minh chứ!

“Có chuyện gì ạ?”

“Tìm cậu đương nhiên là để sửa ống nước rồi,” Anh ta trầm giọng rất bí hiểm, “Ống nước nhà tôi lại hỏng rồi.”

Được, tôi lập tức tới!

Trước khi vì thói quen mà trả lời, Ông Tường vội đưa tay bịt chặt cái miệng thiếu suy nghĩ.

Ngu ngốc, tỉnh táo chút đi!

Chẳng lẽ người lại ngu ngơ muốn tới để đó để khơi thông “ống nước” sao? Điện nước Ông Ưông chính là có biển vàng mấy chục năm rồi đó, tác phong chuyên nghiệp, làm việc nghiêm túc, chưa từng xảy ra việc cùng khách làm loại chuyện vô lý thế đâu! Còn tiếp tục thì mặt mũi gia đình để ở đâu nữa hả?

Ông Tường cố lắc đầu, giống như muốn mang chuyện ngày hôm qua, không, còn có chuyện ngày hôm trước nữa, tất cả đều biến mất đi!

“Ông Tường, sao lại không nói gì?”

“Tôi không rảnh.”

“Không rảnh?”

“Đúng vậy.” Ông Tường thiếu tự tin trả lời, “Gần đây có lớp bồi dưỡng nghiệp vụ sửa chữa điện nước, tôi đăng kí rồi, đã học luôn rồi.”

“Bồi dưỡng? Bồi dưỡng bao lâu?”

“Ách... Ít nhất cũng hai tuần.” Ông Tường kiên trì nói dối.

Hai tuần, sẽ khiến cậu quên đi ống nước lớn của người kia, có thể lại tiếp tục chuyên tâm vào nghiệp vụ đúng không?

“Như vậy sao?” Lý Anh Kiệt thất vọng thấy rõ.

Anh ta vốn muốn gọi cậu ta tới, nhiệt tình ôn lại kỉ niệm trong thang máy. Thật kì lạ. Rõ ràng hôm qua mới gần gũi, hôm nay đã nhịn không được mà gọi điện cho cậu ta. Chẳng lẽ cậu thợ này trên người có bài mê được sao? Làm cho người ta bao nhiêu cũng không thấy đủ kì. Loại cảm giác bất mãn này, lần đầu Lý Anh Kiệt trải qua. Từ trước dù có kết giao với mỹ nữ hay tuấn nam gì thì anh ta cũng chưa bao giờ chủ động, thân là người kế thừa tập đoàn tài chính Trung Anh, từ nhỏ chịu sự giáo dục nghiêm khắc nên Lý Anh Kiệt rất kiêu ngạo, có quan hệ với nhiều đối tượng quyền rũ đến mấy cũng có thể kiềm chế tốt.

Ừm, tình hình trước mắt, xem ra đành phải xa cậu thợ nhỏ ngon lành này hai tuần rồi, cũng có thể coi là chuyện tốt. Làm cho đối phương biết mình tôn trọng hắn, về sau dễ khống chế hơn.

“Được rồi, cậu học tốt nhé, chúc cậu mọi chuyện suôn sẻ, hai tuần sau chúng ta liên lạc lại.” Lý Anh Kiệt tỏ rõ thái độ hoàn hảo của một trí thức Anh.

“Vâng...” Gác điện thoại, Ưông Tường trong lòng càng khó hiểu.

Chuyện này rất cuộc... Là sao vậy? Vốn nghĩ cự tuyệt xong sẽ khiến đầu óc đang rối bời của mình phân minh mọi chuyện, tình hình sẽ khá hơn. Kết quả... Mọi chuyện còn rối hơn!

Ưông Tường không biết phải giải thích cảm giác kì lạ trong lòng làm sao nữa.

“Anh, ai vừa gọi đó? Khách hàng sao?” Tiểu Vũ từ trong phòng chạy ra.

“Không có, người ta là... Là gọi nhầm thôi.”

Khó trách người ta bảo nói dối quen mồm, Ưông Tường vốn luôn trung thực, nay vừa phải nói dối với Lý Anh Kiệt đã phải tiếp tục dối em trai.

“A, là gọi nhầm sao, em còn tưởng là Lý tiên sinh giàu có kia gọi anh tới sửa ống nước chứ.” Em trai quả thật không cố ý, nhưng cũng khiến Ưông Tường lại nghĩ đến người kia.

“Ày, anh làm sao sắc mặt khó coi vậy?” Tiểu vũ bỗng nhiên nhìn chằm chằm cậu ta.

“...Không có mà.”

“Anh ốm sao? Có phải do làm việc vất vả quá không?” Tiểu Vũ vẫn rất quan tâm đến anh trai mình.

“Cũng bình thường thôi.”

“Nhưng mà, hôm trước anh làm việc suốt đêm, hôm nay cũng là sáng sớm mới trở về, cơ thể anh chịu sao nổi chứ? Hơn nữa, em thấy hai ngày nay hành động của anh rất lạ.”

Ưông Tường mặt đỏ lên,

“Em không được nói bậy! Anh làm gì mà lạ...”

Bỗng tiếng chuông điện thoại lại vang lên, cứu Ưông Tường đáng thương, cậu ta vội chạy nhanh tới cầm điện thoại.

“Xin chào, Điện nước Ông Ưông nghe... A, bà Trương ạ, ống nước nhà bà hỏng ạ? Đừng lo, cháu tới ngay, tới ngay đây.”

Gác điện thoại, chạy nhanh đi lấy thùng dụng cụ, nói không ngừng,

“Tiểu Vũ, anh không nói chuyện với em được nữa, ống nước nhà bà Trương hỏng rồi, anh đi làm đây!” Ưông Tường sợ Tiểu Vũ nhìn thấu mình, quát quàng chạy ra khỏi cửa.

Qua ngày hôm sau, Ưông Tường còn đang lo lắng Lý Anh Kiệt gọi điện tiếp, nếu Tiểu Vũ nghe điện, nhanh nhẩu nói cho Lý Anh Kiệt là không có chuyện bồi dưỡng gì cả thì cậu thám rồi. Vì nói dối đi học để không tới nhà anh ta, Ưông Tường cố ôm điện thoại suốt. Nhưng mà, suốt ngày hôm đó, Lý Anh Kiệt không gọi điện tới. Có lẽ... Anh ta tin vào lời nói dối là đi học hai tuần của mình... Lần đầu tiên trong đời nói dối khách hàng thành công trót lọt, nhưng Ưông Tường trong lòng không hiểu sao càng nặng nề. Người có cái ống nước lớn đó có tình cảm gì với mình chứ? Sao lại không thoải mái như này? Có lẽ... Không, không phải có lẽ, mà chắc chắn! Không có chút tình cảm nào đâu! Người đàn ông anh tuấn như vậy, cao quý như vậy, trong nhà không thiếu tiền, bạn tình khẳng định có rất nhiều, nói không chừng cùng mình hai lần trước chỉ

bởi vì đúng lúc “ổng nước” buồn bực, không còn lựa chọn nào khác nên mới miễn cưỡng cùng một gã thợ điện nước như mình “sửa chữa” một phen thôi. Ai, nghĩ nhiều vậy làm gì? Vẫn là nên kiếm thêm tiền đi. Đừng quên còn gia nghiệp, phải lấy việc ăn học của Tiểu Vũ làm mục tiêu duy nhất! Phải tự mình quên đi chuyện kia, quyết tâm nâng cao tay nghề mới được!

“Xin chào, Điện nước Ông Uông nghe.”

“Ông nước hỏng ạ? Không sao, tôi tới ngay.”

“Điện nước Ông Uông đây... Số 16 đường Trung Hào ạ? Vâng, tôi nhớ kĩ rồi, nửa giờ nữa sẽ có mặt.”

“Xin chào, là Tôn tiên sinh ạ? Tôi ở Điện nước Ông Uông ạ, tôi có xem lại sổ sách của cửa hàng, thấy lần sửa chữa trước cho nhà ông cũng đã được nửa năm rồi, có muốn chúng tôi qua kiểm tra không ạ? Nếu tìm thấy sự cố, có lẽ sẽ giảm bớt hư hỏng ngoài ý muốn... Không sao ạ, ông vẫn chiếu cố đến cửa hàng, chúng tôi phải phục vụ tận tình chứ ạ, dạ, giờ tôi qua ngay.”

“...”

Một tuần cứ như vậy trôi qua, bắt mình ngày nào cũng làm việc đến kiệt sức, nhưng cậu ta vẫn bất kể, chỉ cần có việc là vội vàng ôm dụng cụ đi ngay. Ngay cả cửa hàng cũng đành để Tiểu Vũ trông coi.

“Anh, không phải anh vừa mới sửa vòi nước nhà cô Trương sao? Sao lại ra ngoài nữa thế?”

“Khách sạn Tư Đình gọi điện tới, nói căn phòng cao cấp dành cho tổng thống của bọn họ xảy ra chút vấn đề với đường ống, anh phải đi ngay cho kịp.”

“Anh nghỉ vài ngày đi, anh giống như muốn làm việc đến chết vậy, sớm muộn gì cũng làm người sinh bệnh thôi!”

“Không sao, cơ thể anh khỏe mà.”

Vì làm rất nhiều việc nên Uông Tường không có cả thời gian ăn cơm, mặc kệ trời mưa hay nắng đều ở trên xe máy, lưng đeo thùng dụng cụ chạy ngược chạy xuôi, không ngừng nghỉ, thể lực đã suy kiệt nghiêm trọng. Tuy kiếm được tiền nhiều gấp đôi thường ngày, nhưng hai gò má Uông Tường đã hóp lúm rồi. Tiểu Vũ nhìn sắc mặt anh trai nhợt nhạt, rất đau lòng, nhưng có nói thế nào anh trai vẫn ngoan cố làm việc, không chịu nghe cậu khuyên.

“Nhưng mà, anh ăn cơm chiều xong đã rồi đi?”

“Không đâu, anh sợ không kịp, khách sạn đó đang rất cần người sửa, phòng tổng thống có người trả phòng, nếu không tu sửa kịp thời sợ khách sau đến sẽ không hài lòng. Anh đi đây!” Uông Tường bộ dạng gầy yếu biến mất ngoài cửa.

“Là phòng này đây, nhất định nhanh chóng sửa chữa, nửa giờ nữa chúng tôi có khách tới rồi.” Quản lý khách sạn mở cửa phòng, đưa Uông Tường vào phòng tắm, chỉ cho cậu chỗ hỏng hóc rồi rời đi.

Không hổ là phòng cao cấp nhất khách sạn năm sao này, thiết bị trong phòng tắm đều là hàng hiệu, ngay cả những phần bị che khuất cũng không tầm thường. Sàn bóng loáng, sạch không một hạt bụi, còn có thể soi gương được luôn. Sửa chữa chỗ này xong, hẳn tiền công ngang một tháng mình vất vả kiếm ra? Khung cảnh tinh tế đẹp đẽ như thế này, thật đúng là dành cho con người xuất thân cao quý, tao nhã kia...

Uông Tường đang đứng ngơ ngẩn giữa phòng tắm bỗng chợt tỉnh.

Làm gì đó! Vì sao tự nhiên lại nghĩ tới cái kẻ có “ổng nước lớn” độc ác đó chứ? Cả tuần nay ngày nào cũng cố làm việc, Uông Tường người còn có sức mà mơ mộng thế sao? Xem ra người vẫn chưa tỉnh ngộ?

Uông Tường trong lòng tự mắng nhiếc mình. Buồn bực thở dài, nghĩ mình nhất định bệnh rồi. gần đây, cứ hay vô tình nhớ tới cái “ổng nước” đặc biệt kia, không được nhìn nụ cười dịu dàng tao nhã đó, không được nghe giọng nói trầm ấm đó, thật giống như cơm ăn không no, toàn thân không còn sức lực. Ấy... Vốn định hồi phục tinh thần trong hai tuần, thay đổi lại tâm tính, tiếp tục phát triển gia nghiệp, nhưng lại không có chút tác dụng nào. Vì trong lòng vô cùng, vô cùng, vô cùng mong nhớ người đàn ông kia... Nhân tiện cũng rất nhớ cái ổng nước khiến mình phải rơi nước mắt kia nữa...

AAA! Stop! Ông Tường! Người lại nghĩ bậy gì! Người đã quyết tâm hối cải rồi cơ mà! Chuyên tâm làm việc mới là đúng đắn chứ!

Ông Tường tỉnh táo lại, nhìn đồng hồ.

Trời ạ! Mình làm trò vớ vẩn mãi đi! Mất toi hai mươi lăm phút rồi, quản lý nói khách sẽ tới bây giờ. Trong vòng năm phút phải sửa cho xong mới được!

Ông Tường luống cuống cầm lấy cờ lê, dùng sức vặn chỗ tiếp giáp hai đường ống.

Cạch!

Tiếng kim loại vỡ vang lên, Ông Tường cứng đờ người. Sắc mặt tái nhợt, vôi vàng lục tung thùng dụng cụ tìm keo, nhưng tiếc là chậm mất rồi, vì ở chỗ nối bị áp lực nước làm vỡ to hơn, nước theo vết nứt phun ào ào, làm ướt sạch quần áo Ông Tường. Trên sàn nhanh chóng ngập nước, càng lúc càng không thể cứu chữa. Hồng hét! Ông Tường vội bịt vết nứt, nhưng không ngăn được dòng chảy cuộn cuộn, không thể chống lại được áp lực nước. Cậu bèn đứng bật dậy, muốn chạy ra hỏi phục vụ xem van hệ thống nước ở chỗ nào. Qua phòng khách, hoang mang quá mà lại va chạm mạnh...

Xoảng!

Tiếng đồ vật vỡ vang lên. Cái bình hoa bằng ngọc lưu ly cao cấp đã hoá thành một đồng hồ lớn...

“Làm sao? Chuyện gì?” Quản lý khách sạn đang định tới xem công việc của Ông Tường đã làm đến đâu, nghe thấy âm thanh đồ vỡ, vội vàng mở cửa xông vào.

Ông Tường ngây người, đứng cạnh đám mảnh vỡ, chân tây luống cuống.

“Có chuyện gì?”

“Xin... Rất xin lỗi... Tôi đang sửa ống nước, sau đó...”

Ông Tường lắp bắp liên hồi, cậu đang muốn giải thích thì quản lý nghe thấy tiếng nước kì lạ trong phòng tắm, chạy vội tới nhìn xem, tức khắc tức điên người!

“Cửa hàng các cậu làm ăn như thế à?” Ông ta chỉrì àm lên, “Ống nước thì sửa không xong, làm khắp nơi ngập nước, lại còn đập vỡ đồ trang trí đắt tiền nữa!”

“Thực xin lỗi...”

“Xin lỗi cái gì thì cũng đã nát nát hết rồi! Khách thì sắp tới, cậu muốn chúng tôi sạt nghiệp à? Không được, nơi này bị phá tanh bành rồi, cậu phải bồi thường cho chúng tôi!”

“Anh, lâu không gặp, trông anh so với lần trước có chút khác ha?”

Tuy học ở xa, nhưng Lý Anh Dương vẫn tới thăm Lý Anh Kiệt, chính là muốn cùng anh của mình trò chuyện.

“Sao lại khác? So với trước còn đẹp trai hơn sao?”

“Ngốc, là em nói anh mặt mày cau có như bị bò đá ấy.” Tuy là nói đùa, nhưng Lý Anh Dương cũng cảm thấy anh mình có tâm sự gì đó.

“Ấy, đừng đùa, anh em hoàn mỹ như vậy, làm sao trên thế giới này có người dám bỏ anh chứ.”

Lý Anh Kiệt cười hiền gõ đầu em trai, nhưng kì thực trong lòng có chút suy tư. Đúng vậy, anh ta hoàn mỹ như thế này, sao lại bị người ta bỏ rơi được chứ? Chỉ vì cái cậu thợ nhỏ đáng ghét kia không đứng lại chạy đi học nâng cao tay nghề. Cậu ta rõ ràng tay nghề rất tốt, đi học khoá “khởi thông ống nước” có phải hơn không? Vốn nghĩ hai tuần sẽ nhanh qua, không nghĩ tới cái cậu thợ kia... không... là không ngờ “ống nước” ở dưới thân tình hình ngày càng nghiêm trọng, khiến anh ta ăn không ngon ngủ không yên, nằm mơ cũng muốn đem ống nước của mình thông thả chăm sóc thân thể mê người đó...

Kì quái, rõ ràng mình mỹ nữ tuấn nam gì cũng đã kinh qua, vì sao giờ lại thấy cô đơn khi không cậu thợ kia chứ? Vì cái gì khi nhớ đến bộ dạng của cậu ta khi “làm việc”, tức giận thở phì phì, cách nói đáng yêu thì trái tim lại đập dồn dập? Mình rốt cuộc bị sao thế?

Người đàn ông chưa từng yêu đương vô cùng nghi hoặc...

“Anh? Anh?”

Hai anh em diện mạo tuấn mỹ như nhau, đều rất kiêu ngạo, nên Lý Anh Dương có chút khó hiểu, khua khua tay trước mặt anh trai. “Sao lại ngây ra thế? Nếu em không biết tính công tử của anh, em còn tưởng anh đang yêu đó.”

“Yêu? Ha ha... Em điên à?” Lý Anh Kiệt thấy chuyện này rất buồn cười, vội lảng sang chuyện khác. “Đúng rồi, hôm nay tối tìm anh có chuyện gì?”

“Tìm anh đi chơi đó, em hôm nay muốn nhậu với anh, được không?”

“Được, sao lại không chứ?” Lý Anh Kiệt từ trước tới giờ rất yêu em trai, chưa bao giờ cự tuyệt cái gì, huống chi hôm nay anh ta cũng muốn được giải sầu. “Ồ đâu? Anh giải quyết chút chuyện rồi sẽ tới ngay.”

7. Chương 7

Tập đoàn Trung Anh chỉ có hai anh em, Lý Anh Dương hiện mười tám tuổi, là con út trong nhà, từ nhỏ đã được người lớn, cha mẹ và anh trai yêu thương, có thể nói là được cưng chiều vô cùng.

Cậu ta bản thân sở hữu tướng mạo tuấn mỹ không thua anh mình, còn rất thông minh lanh lợi, cá tính hoạt bát vui vẻ, cực kì được hoan nghênh trong giới thượng lưu, chỉ cần cậu ta tổ chức tiệc tùng thì mọi người nhất định muốn được tham gia vào, vì chủ đề của mỗi bữa tiệc đều khác nhau và rất đặc biệt, rất thú vị!

Nhưng đêm nay cậu tí mỉ tổ chức một bữa tiệc chủ đề “Hội nghị Liên hợp quốc”, chỉ mời thêm có mỗi anh trai.

“Nào, đến đây nào mọi người, ngồi đi.”

Lý Anh Dương hăng hái dẫn theo năm cô gái xinh đẹp cùng năm chàng trai tuấn tú vào căn phòng dành cho tổng thống. Mười người trông rất sành điệu này được lựa kỹ càng theo những nước thường trực Liên hợp quốc như Mỹ, Pháp, Anh, Trung Quốc, Nhật Bản, Áo, Thổ Nhĩ Kỳ, Nga, Braxin, Uganda, có thể nói là đa sắc tộc, quả thật giống “Liên hợp quốc”.

“Mọi người vui chơi đi, đợi anh trai tôi đến thì mọi người phải chăm sóc anh ấy thật tốt đó... Này, nuốt nước miếng lại đi, khó coi quá à!”

“Chịu thôi, ai bảo Lý gia từ lớn đến nhỏ đều như hoa rơi cơm ngon như vậy chứ?” Mỹ nữ Braxin dùng thứ tiếng Trung Quốc trọ trọ giải thích.

“Làm ơn, là hoa đẹp cơm ngon, không phải hoa rơi cơm ngon!” Lý Anh Dương không biết làm sao đành đảo mắt chịu thua, mọi người liền cười vang.

“Tối đây, ngồi đi nào, uống rượu đi, ăn đi chứ.” Lý Anh Dương dẫn đoàn người vào phòng khách, như ở nhà mình mà đón khách.

Nhưng khi qua phòng ngủ, Lý Anh Dương bỗng phát hiện thấy quản lý khách sạn cùng một người thợ mặc quần áo màu lam bụi bặm đứng ở cửa phòng tắm, trên mặt đất có một đồng vụn thủy tinh...

“Mấy người làm gì trong này?” Lý Anh Dương sầm mặt.

Có làm không, tiệc sắp bắt đầu rồi, hai người họ còn làm gì trong này chứ? Muốn làm hấn mất mặt sao?

“Quản lý Vương, chuyện này là sao? Đây là ai?”

Nhìn thấy thượng khách tức giận, quản lý Vương vội cúi gập người giải thích,

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Lý thiếu gia, đều là do cậu thợ này chân tay vụng về, làm hỏng mất đường ống, còn đánh vỡ bình ngọc lưu ly cao cấp, tôi đang nghiêm khắc dạy bảo cậu ta, bắt cậu ta bồi thường ạ!”

“Khách sạn các người thiếu gì người mà phải dùng loại người này? Năng lực quản lý của các người cũng kém quá đi, tôi hôm nay chính là mời anh trai cùng bạn bè đến gặp gỡ, các người đền bù thế nào đây?” Lý Anh Dương hờn giận nói.

Lúc này mọi người đều nghe được câu chuyện, chạy tới xem rất náo nhiệt.

“Là... là... Đều do chúng tôi không tốt, chúng tôi nhất định sẽ sửa chữa, về sau không bao giờ dùng loại thợ không chuyên này nữa ạ.” Quản lý Vương luôn miệng giải thích.

“Hừ, các người quá đáng lắm! Các người có thể làm nhục tôi, nhưng không thể làm nhục bằng hiệu nhà tôi được!” Nguyên là vẫn cúi đầu không nói gì từ đầu, Ông Tường đột nhiên ngẩng đầu lên, tức giận nói.

“Gì, còn dám già mồm? Nếu anh chuyên nghiệp, có thể gây ra hoạ này không?” Lý Anh Dương dù sao vẫn là tuổi trẻ máu nóng, rất xem thường người khác, cũng không yếu thế mà dốp lại.

“Đúng, tôi cũng nói rồi, sẽ không hợp tác với loại thợ không chuyên này nữa, vì nhà bọn họ vốn làm cho khách sạn nhiều năm nên mới chiếu cố như thế, nhưng lại không biết điều!” Quản lý Vương làm bộ cười trên nỗi khổ của người khác.

Ông Tường không thốt thêm được lời nào nữa. Trong lòng cậu rất khổ sở.

Cha à... Thực xin lỗi, đều tại con không tốt, nếu con không để hồn vía lên mây, mờ mắt nghĩ về cái ống nước lớn kia, hẳn đã không làm xấu mặt gia đình, để cho người ta nói những lời khó nghe như vậy... Thực xin lỗi, cha à... Thực xin lỗi...

Nước mắt trào quanh mí mắt, Ông Tường cúi đầu cố nén cho nó không rơi xuống.

“Các người cầm lại hết cho tôi!”

Một giọng nam trầm, đầy quyền uy đột ngột vang ngoài cửa, Ông Tường giật nảy mình...

Trời ạ! “Ông nước lớn” sao lại ở chỗ này? Không được, mình không thể để anh ta nhận ra được!

Ông Tường cúi gầm mặt, thấp đến không thể thấp hơn. Cậu không muốn anh ta nhìn thấy mình đang bị quở trách, không hề muốn tí nào. Huống chi, nếu bị phát hiện, cậu sẽ bị vạch trần là đã nói dối.

Ông trời à, ông ngàn vạn lần phù hộ cho con, ngàn vạn lần đừng để anh ta nhìn ra con!

Đáng tiếc là ông trời tốt đến mấy cũng không rảnh mà quản loại chuyện như thế này.

“Tiểu Tường, cậu lại đây.” Giọng nói uy nghiêm làm Ông Tường sợ tới mức thiếu chút nữa nhũn hết cả chân.

Ồ... Ánh mắt “ông nước lớn” sao lại sắc nhọn như thế? Cứ coi như không thấy mình có phải tốt không?

“Tôi đếm đến ba, cậu không ngoan ngoãn ra đây, tôi mà qua đó thì cậu chết... Một, hai...” Lý Anh Kiệt gầm ghè.

“Được rồi, tôi qua mà!” Mớ kinh nghiệm về sự biến thái của anh ta khiến Ông Tường sợ mà ngoan ngoãn chạy lại.

Lý Anh Kiệt lập tức một tay ôm cậu vào lòng, ghé vào tai cậu mà nghiêng răng nghiêng lợi nói,

“Giỏi, cậu thợ dối trá này, dám gạt tôi là đi học bồi dưỡng? Nợ này tính sao đây?”

“A, anh làm gì? Mau bỏ tôi xuống.” Ông Tường xấu hổ không ngừng giãy giụa.

“Đừng lộn xộn, cậu nhẹ như thế này, rốt cuộc gần đây có ăn cơm không?” Lý Anh Kiệt vừa ôm cậu ta ra ngoài vừa giận dữ nói.

“Anh, anh đi đâu? Giờ phải làm sao đây?” Lý Anh Dương giận dữ.

“Anh đi thông ống nước, mọi người cứ vui vẻ chơi đi.” Lý Anh Kiệt nói xong những lời này, liền thoải mái đi mất.

Thông ống nước?

Mọi người nhìn nhau kinh ngạc...

Trong một phòng hạng sang của khách sạn, một màn trình diễn *** mỹ đang diễn ra...

“Ồ...ừ...”

“Ông nước” thật lớn xâm chiếm cổ họng, cậu trai hai tay bị trói ngược ra sau lưng bằng cà vạt, loã lồ quỳ gối trên sàn.

“Ừm... Thích quá... cậu thợ *** đang này quả thật kỹ thuật không tồi, giúp cho “ông nước” của tôi thực sự rất sung sướng...” Lý Anh Kiệt nắm tóc cậu ta, dong đưa lưng, đưa đẩy cái “ông nước” đã tắc rất nhiều ngày ra vào nơi cái miệng nhỏ nhắn...

“Tôi đi cương, đưa đầu lưỡi ra, giống như tôi lần trước làm cho cậu ấy, chậm chậm liếm theo vòng tròn... Đúng, chính thế... Ừ... Thật thoải mái... Liếm đầu đỉnh đi... Đúng, đúng rồi... Aa... Đáng ghét, đầu lưỡi của cậu sao lại *** dạt như vậy... Khiến tôi thích muốn chết...”

Đáng ghét, anh đúng là đồ *** ma mà! Người ta làm theo lời anh nói, anh còn nói khó nghe như vậy!

Ông Tường trừng mắt tức giận.

“Còn dám trừng mắt với tôi?” Lý Anh Kiệt cười lạnh “Bản công tử còn chưa tính sổ với cậu đâu đó! Dám lừa tôi là đi học bồi dưỡng ư, cậu thật to gan! Ông Tường, cậu chết chắc rồi, hôm nay không khiến cho cậu không thể xuống giường thì Lý Anh Kiệt tôi là đồ ngu!”

“Ồ...Ừ...” Ông Tường nghe được, sợ phát khiếp bèn vội vàng mở miệng muốn giải thích.

“Không được nhả ra! Liếm tiếp!”

Ồ... Người đúng là “ông nước xấu xa” ngang ngược nhất đời, đem người ta trói lại bắt khẩu giao, lại còn uy hiếp nữa ư? Tôi kiếp trước thiếu nợ anh sao?

“Mau liếm coi, không cố làm cho tôi xuất ra, cậu cứ thế mà quỳ đến sáng mai nhé.”

Ồ... Ông trời, ông nghe đi, đây là lời con người nên nói sao? Cầm thú! Đồ cầm thú khoác áo trí thức Anh mà!

Nghĩ đến việc mình trước đây sùng bái hần thế nào, Ông Tường có cảm giác đã bị lừa!

Nhưng mà... Dù sao trước kia, anh ta cũng mút cái kia của mình, đã giúp mình thông “ông nước”... Thôi chịu đi, coi như hôm nay Điện nước Ông Ông làm không công cho khách đi...

Lấy hết tinh thần AQ ra an ủi mình, lúc này Ông Tường mới thật sự cố sức khơi thông “ông nước” cho người kia...

Đôi môi cậu chăm chú mút đầu đỉnh anh ta, đầu lưỡi nóng không ngừng đùa nghịch lỗ nhỏ trên đó, làm cho anh ta nhin không được mà run rẩy cả người, lớn tiếng rên rỉ, đỉnh phân thân không ngừng tiết ra dịch trong suốt...

“Trời ạ... Chính là thế này... Cậu thợ *** đang của tôi... Cậu rất giỏi... Aa... Dừng sức mút đi!” Anh ta hưng phấn la to, ra sức đưa đẩy cái mông!

Ông Tường hơi ngửa đầu, nhìn thấy người đàn ông tuấn mỹ đang điên cuồng, tràn ngập trên mặt là dục vọng, trái tim cậu đập loạn lên, bèn cố há to miệng, để cho “ông nước” mập mập kia cuồng nhiệt đâm vào.

“Aa... Sướng quá... Cứng à... Tôi xuất đây...”

“Ồ...Ừ... Ừm...” Cậu ta bị phân thân to lớn làm ghen đến trào nước mắt, nhưng vẫn cố nén cảm giác buồn nôn, ra sức chiều theo anh ta.

“Aa... Tôi phải bắn... Cứng à... Aaa... Bắn đây...”

Tinh dịch vừa đặc lại vừa nhiều phun ra dữ dội, Lý Anh Kiệt ở trong miệng cậu thợ nhỏ đáng yêu mà bắn vài đợt rồi rút ra, bắn tiếp.

“Ừ... Sướng quá... Tới đây, nếm chút đi... Ngon không?” Lý Anh Kiệt cười cười, lấy tay quẹt dịch thể dính trên mặt Ông Tường, đưa đến bên miệng cậu.

Ông Tường còn đang lơ đãng, chỉ lí nhí được mỗi câu “Ăn ngon...”

“Thật sao? Có muốn ăn thêm chút nữa không?”

“Muốn...”

“Lần này cho cái miệng nhỏ bên dưới ăn nhé?”

“Được...”

“Như cậu muốn, cậu thợ *** đang của tôi...”

Được ôm ở trên giường, Ông Tường còn không biết mình đã ưng thuận cái gì, đến khi bị cái “ống nước” tắc kia hung hăng đâm vào cái mông đáng thương, cậu rốt cuộc cũng biết mình đúng là đồ ngu!

“Aa... Đau chết mất!”

“Hừ, còn biết đau sao? Xem cậu về sau còn dám nói dối tôi nữa không!” Lý Anh Kiệt muốn cho cậu ta một bài học khó quên, cố tình lơ đi tiếng kêu rên của cậu ta, dùng sức đẩy đưa.

“Aaa... Đau mà! Ô... Ô... Thật sự rất đau...”

Đã lâu không quan hệ thì làm sao chịu được hung khí to như thế, huống chi Ông Tường gần đây thể lực cạn kiệt nghiêm trọng, căn bản không đối phó được với loại “việc nặng” này, rốt cuộc nhịn không được mà khóc rống lên.

“Rồi rồi, đừng khóc...” Vừa nghe thấy tiếng khóc của cậu ta, Lý Anh Kiệt quả thật rất đau lòng, vội vàng rút phân thân ra, ôm lấy cậu vào lòng, “Đau lắm sao... Nào, dặng chân ra, tôi xem xem có bị thương không?”

“Đừng! Xấu hổ lắm!” Ông Tường đỏ bừng mặt.

“Đồ ngốc, có chỗ nào của cậu tôi chưa nhìn hả? Ngoan...” Anh ta nhẹ nhàng mở hai chân cậu ta ra.

A, thật sự có chút sưng, đều tại mình thô lỗ quá... Lý Anh Kiệt áy náy nghĩ. Rồi anh ta làm một việc tự mình chưa bao giờ làm với ai khác, và cũng không thể ngờ cuộc đời mình lại có hành vi như thế.

“Aa...” Ông Tường hít sâu một hơi!

Trời ạ... Cái thứ mềm mềm, ram ráp ở mông mình liềm tới liềm lui đó, chẳng lẽ là... Aaaaa! Ông Tường quả thực muốn ngất xỉu! Cậu nằm mơ cũng không tưởng tượng được Lý tiên sinh cao quý, sang trọng, tuấn mỹ đó lại dùng đầu lưỡi liềm nơi đó của mình!

“Còn đau không? Tôi liềm đến khi hết đau nhé...” Anh ta không hề ngại ngần mà liềm tiếp, giọng điệu quan tâm đó khiến Ông Tường nhịn không được mà rơi nước mắt vì cảm động...

“Ô... Anh không cần phải dịu dàng như thế với tôi...”

“Không được thô bạo, cũng không được dịu dàng, vậy vật nhỏ này của cậu rốt cuộc muốn gì?” Lý Anh Kiệt không nhịn được mà cắn cái mông, rồi đứng dậy ôm lấy cậu ta, cười cười.

Suýt nữa thì chết chìm trong đôi mắt dịu dàng như nước hồ xanh biếc kia, Ông Tường cuối cùng không giấu được tình cảm trong lòng mình nữa...

“Tôi... Tôi muốn anh...”

“Muốn thì tới liền đi...” Lý Anh Kiệt gồng đầu lên hai cánh tay, mê hoặc nhìn, “Tất cả đều là của cậu...”

“Tôi... Tôi không biết làm thế nào...”

“Cậu biết chứ... Đến đây, ngồi lên đây... Lấy tay cầm lấy nó, đúng rồi.... Nhắm ngay hậu môn rồi chậm chậm ngồi xuống...”

“Aaaa...” Quy đầu rốt cuộc cũng ngập đầy trong tiểu huyết mềm mai khiến hai người nhịn không được mà hò hét như điên.

“Nhún đi, cưng, giống cưỡi ngựa ấy, đúng, lên xuống như thế... Aa, trời ạ... Cậu giỏi quá... Bắt chước giỏi lắm... Aa...”

“Thật thích... Thật thích...”

Có thể tự mình không chế chuyển động nhanh hay chậm làm cho Ông Tường hưng phấn cực kỳ, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ thoả mãn...

Hai người chuyển động ăn ý liên tục như thế, tưởng đã đưa hồn lên thiên đường luôn rồi...

“Đến nhà hàng đi.” Ngồi ghế sau, Lý Anh Kiệt nhấn bộ đàm dặn dò lái xe.

“Vâng, tổng giám đốc.”

“Không được, tôi phải về, Tiểu Vũ ở nhà một mình mà.” Ông Tường từ chối.

“Được được, vậy thì về nhà. Một lát sao? Ngủ một lát đi.” Lý Anh Kiệt ôm cậu ta vào ngực, xoa đầu cậu, nhẹ nhàng nói.

“Tôi không muốn phiền anh đâu...” Tựa vào khuôn ngực rộng của anh ta, Ông Tường thấy rất là ấm áp... “Tôi có thể tự đi xe máy về nhà...”

“Không được, xem sắc mặt cậu tái nhợt thế này, bộ dạng muốn ngất thế này, tôi làm sao dám cho cậu đi xe máy về?” Lý Anh Kiệt vuốt ve khuôn mặt gầy yếu nhợt nhạt, lại càng nhăn nhó hai mày. “Cậu gần đây rất cuộc bận rộn thế nào? Ăn ngủ không tốt sao?”

“Có... Có mà... Chính do trời nóng... Nên ăn không được mà thôi...” Ông Tường chột dạ nói.

Kỳ thật cậu quả nhiên đã nhiều ngày không ăn uống tử tế, không ngủ đủ giấc.

Hừ, còn không phải do “ống nước lớn” hỏng của anh làm hại! Bản thiếu gia trước kia chính là đến bữa ăn ba bát cơm, ngủ đến bình minh mới dậy đó.

“Đang tắc xe rồi, cậu nhắm mắt ngủ một giấc, về đến nhà tôi làm mấy món ngon cho cậu ăn.” Lý Anh Kiệt cười cười nói.

“Anh? Đại thiếu gia như anh có thể làm món ăn sao? Sẽ không chết người chứ?” Ông Tường hoài nghi nhìn.

“Cậu đúng là đồ không biết ơn gì cả!” Lý Anh Kiệt cười khở gồ đầu cậu ta, “Thức ăn khuya trước kia cậu dùng đều là do tôi tự làm đó.”

“Cái gì?” Ông Tường kinh ngạc mở to mắt.

Mấy món đó có thể so với món mà nhà bếp khách sạn năm sao làm đó! Cậu trước kia còn tưởng đại thiếu gia này dùng tiền mua về.

“Giờ yên tâm chưa? Mau nhắm mắt đi ngủ đi, tôi sẽ có trách nhiệm mang cậu về nhà an toàn.”

Nhìn thấy đôi mắt của anh ta dịu dàng như thế, đột nhiên mệt mỏi mấy ngày qua tặc hồ biến mất cả. Ông Tường khoẻ miệng không chủ ý mà lộ ra nụ cười hài lòng, cứ như vậy ngủ say...

Lý Anh Kiệt thấy cậu trai với khuôn mặt đáng yêu đang ngủ, một nỗi ngọt ngào lại hơi chua xót đột ngột xuất hiện...

8. Chương 8

Bên ngoài đột nhiên xuất hiện một chiếc limousine, nghĩ có khách đến cửa hàng nên Tiểu Vũ nhanh nhẹn chạy ra. Không thể tưởng được là người kéo rèm bên trong chiếc xe sang trọng lại là Lý tiên sinh.

A? Người anh ấy ôm trong ngực kia... Không phải anh trai sao?

“Anh! Anh sao vậy?” Tiểu Vũ hoảng sợ.

“Suyt, cậu ấy đang ngủ.” Lý Anh Kiệt không muốn Ông Tường bị Tiểu Vũ đánh thức.

“Đang ngủ?” Biết anh trai chỉ đang ngủ, Tiểu Vũ mới hết lo, dẫn Lý Anh Kiệt vào phòng Ông Tường, “Lý tiên sinh, phiền anh mang anh em lên giường nhé.”

Lý Anh Kiệt tiếc nuối vô cùng, cúi đầu nhìn lại Ông Tường đang ngủ rất say sưa, thực đáng yêu. Xa nhau một tuần, thật khó khăn mới gặp lại, nên rất muốn ôm mãi hân trong lòng. Do dự một hồi, mới lưu luyến không rời đem cậu ta đặt trên giường.

“Lý tiên sinh, cảm ơn anh đã đưa anh em về.” Hiếm khi mới có khách quý đến, Tiểu Vũ rất lễ phép mời Lý Anh Kiệt dùng trà.

“Đừng khách sáo.”

“Đúng rồi, Lý tiên sinh sao lại gặp anh em? Anh ấy không phải đi sửa đường ống ở khách sạn sao?”

“Bọn anh là gặp nhau ở khách sạn, vừa vặn ống nước nhà anh cũng hỏng, nên mời cậu ấy qua sửa một chút.” Lý Anh Kiệt mặt không đỏ, lời không hệt mà nói.

“Hoá ra là thế.” Tiểu Vũ hiểu ngay.

Đã sớm thấy kì quái là sao gần đây Lý tiên sinh không gọi điện. Còn tưởng mất đi khách sộp rồi. Nhưng té ra ống nước nhà Lý tiên sinh vẫn tắc. Hii, không phải vui sướng khi người gặp hoạ đầu, khơi thông đường ống tất nhiên là công việc của Điện nước Ông Ông mà.

“Anh thấy sắc mặt anh em không tốt, liền đưa cậu ấy về. Không ngờ cậu ấy trên đường lại ngủ mất.”

“Đúng vậy, anh em gần đây cơ thể không khoẻ.” Nhắc tới sức khoẻ Ông Tường, Tiểu Vũ tuổi còn nhỏ nhưng cũng nhịn không được mà thở dài như người lớn.

“Vì sao?” Lý Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi.

“Anh em tay nghề cao lắm, dạo này có rất nhiều khách hàng tìm anh ấy. Ai, tuy rằng cửa hàng kiếm được nhiều tiền hơn trước, nhưng anh ấy so với trước bận vô cùng. Có khi còn chạy tới khu vực xa xôi, gặp trường hợp khó sửa chữa còn làm đến khuya. Về đến nhà đều là rạng sáng, nhưng sáng hôm sau lại tiếp tục đi làm, đến mức không có thời gian ăn cơm nữa...”

“Cái gì? Ngay cả cơm cũng không ăn?” Lý Anh Kiệt đau lòng nhủ mày, “Trách sao cậu ta gầy thế.”

Ôm mà không thấy chút thịt nào cả!

Tiểu Vũ sùng bái liếc Lý Anh Kiệt một cái. Không hổ là công tử cao quý nha, thật tốt bụng, đây là lần đầu tiên anh trai được khách hàng quan tâm thế này. Hừ, các khách khác chỉ biết thúc giục anh trai sửa cho nhanh, giải quyết nhanh phiền toái cho họ, mặc kệ anh ấy sống chết thế nào cũng không thêm biết. Lý tiên sinh nhất định là khách VIP đầu tiên của cửa hàng rồi.

“Chắc, nhiều việc tuy là rất tốt, nhưng cũng phải chú ý đừng làm hại sức khoẻ mình, vạn nhất đổ bệnh ra đó, kiếm bao nhiêu tiền đều bù không lại đâu.” Lý Anh Kiệt quyết định, chờ Ông Tường tỉnh lại, nhất định phải giáo huấn cái cậu thợ không biết thương thân một cách tử tế mới được.

Làm chính mình sắc mặt nhợt nhạt, cơ thể gầy yếu, rốt cuộc là vì cái gì?

“Thực ra, Lý tiên sinh, anh trai vất vả như vậy đều vì em.” Tiểu Vũ trên mặt lộ ra vẻ áy náy.

“Vì em?”

“Đúng.” Tiểu Vũ nhỏ giọng nói, “Cha qua đời đột ngột, chỉ để lại cửa hàng này, anh vì phải nuôi em, đã cố gắng kiếm tiền. Anh nói, muốn giữ lại sản nghiệp, lại muốn dành cho em những thứ tốt nhất, em biết anh ấy rất vất vả, mỗi ngày đều làm việc cật lực, đều là do em không tốt.”

Hoá ra Ông Tường mang trên mình trách nhiệm lớn như vậy... Vì không muốn tâm huyết cả đời cha bị uổng phí, vì em trai còn nhỏ, đã cố gắng như vậy... Thái độ làm việc cẩn thận tỉ mỉ, làm việc nhanh nhẹn, rất có trách nhiệm, lại còn quên mình mà làm việc nữa...

Nhìn cậu trai khuôn mặt nhợt nhạt đang say ngủ trên giường, Lý Anh Kiệt trong lòng mơ hồ đau xót.

Mình thật ngu ngốc mà! Rõ ràng ở bên cậu ấy lâu vậy, vì cái gì không nhận ra đôi vai kia phải gánh vác trách nhiệm lớn đến thế?

“Lý tiên sinh, em thật mong mình mau trưởng thành, có thể giúp anh trai, anh ấy sẽ không còn mệt mỏi như này nữa, còn cứ làm việc đến mất ăn mất ngủ thế em lo anh ấy sinh bệnh mất thôi.”

“Đừng lo.” Lý Anh Kiệt trong lòng quyết định một cách nhanh chóng, quả quyết nói, “Tiểu Vũ, anh em từ sau sẽ không phải nhận việc kiếm tiền nữa đâu.”

“Lý tiên sinh đang đùa sao? Nếu không nhận việc kiếm tiền, cửa hàng đóng cửa còn gì?”

“Em yên tâm. Cửa hàng Điện nước Ông Ưông không đóng cửa, vì nhà em nhận được một cơ hội kiếm tiền có một không hai.”

“Cái gì mà cơ hội kiếm tiền có một không hai?”

“Chính là phụ trách sửa chữa tất cả các công trình trong Mộng Cảnh trang viên đó.”

“Mộng Cảnh trang viên!” Tiểu Vũ kêu lên một tiếng, mở to mắt, “Là Mộng Cảnh trang viên siêu siêu siêu cấp xa hoa mà báo chí đã đăng đó ư?”

“Đúng vậy, là sản nghiệp của tập đoàn Trung Anh, đều do anh làm chủ,” Lý Anh Kiệt băng quơ nói, “Chất lượng phục vụ của cửa hàng Điện nước Ông Ưông anh đã điều tra nhiều lần, rất tin tưởng nên từ hôm nay trở đi, vấn đề điện nước trong Mộng Cảnh trang viên toàn bộ đều giao cho Điện nước Ông Ưông xử lý, thù lao so với việc anh em đi làm cho người ta nhất định chỉ có cao hơn chứ không hề kém.”

Tiểu Vũ càng nhìn Lý Anh Kiệt lại càng sùng bái.

Lý tiên sinh thật rất lợi hại nha! Hoá ra ông nước nhà anh ấy ngày nào cũng hồng, không phải do anh ấy chân tay vụng về phá hỏng. Mà là cái gì nhỉ... A, là điều tra! Anh ấy liên tục điều tra tay nghề Điện nước Ông Ưông chúng ta, và đã tin tưởng tuyệt đối rồi!

“Mọi việc cứ quyết như vậy, Tiểu Vũ này, đây là tiền đặt cọc.” Lý Anh Kiệt lấy ra tập chi phiếu, viết vài dòng rồi xé ra đưa cho Tiểu Vũ, “Em cầm đi, từ bây giờ chúng ta hợp tác tốt nhé.”

Tiểu Vũ tuy rất ít khi nhìn thấy chi phiếu, nhưng nhìn số tiền trên đó không khỏi bối rối.

Như thế nào lại nhiều số 0 thế chứ?

Oa!

Phát tài rồi!

“Cảm ơn anh! Lý tiên sinh, thật sự cảm ơn anh!” Tiểu Vũ vô cùng tự hào việc lúc trước mình đã đưa danh thiếp cho người này ở ngõ nhỏ đó. Thực đúng là quý nhân của Điện nước Ông Ưông mà! Có tiền rồi, anh cả ngày sẽ không phải chạy ngược chạy xuôi đến cơm ăn không trọn bữa, mệt thiếu chút nữa là sinh bệnh.

“Nhưng mà, phải nhớ kỹ giao ước này, Điện nước Ông Ưông đã nhận làm việc này, thì sẽ không được nhận việc từ người khác nữa nhé.” Lý Anh Kiệt cũng không muốn Ông Tường phải vất vả nữa. Cậu thợ đáng yêu này, về sau chỉ cần phụ trách sửa ống nước lớn của mình là được rồi. Sao có thể để cậu ta chạy đi giúp người khác chứ?

“Vâng! Lý tiên sinh yên tâm, Điện nước Ông Ưông bọn em nói là làm, xin hứa chỉ phục vụ một nơi, tuyệt đối không nuốt lời!” Tiểu Vũ vỗ ngực cam đoan, “Nếu bọn em làm không tốt, tiền cọc xin đền gấp đôi!”

Anh à, anh ngủ ngon đi. Không cần lo kiếm tiền cho Điện nước Ông Ưông nữa đâu, bởi vì, Tiểu Vũ đã giúp anh nhận một khoản hậu rồi! Hậu lắm! Cơ hội kiếm tiền ngàn năm có một đó!

Thật khổ cho Ông Tường đã ung dung mà ngủ ngon như thế, tỉnh lại thì nghe được cái tin như sấm dậy giữa trời quang.

“Anh, về sau anh sẽ không phải vất vả nữa.”

Nhìn thấy Tiểu Vũ mặt mày hồng hỏ khoe chuyện, bộ dạng mong được mình khen ngợi, Ông Tường thiếu chút nữa ngất lảo lảo trên giường.

Cái ống nước lớn đó chính là khắc tinh của mình kiếp này mà!!!

Mỗi lần gặp nó, cái thứ sớm nắng chiều mưa đó, mình lại hồ đồ mà không thể chối từ, mang cái mông thuần khiết của mình ra giúp sửa chữa “ống nước cự phách”, còn uống cái thứ nước gì gì đó rỉ ra từ đó vào bụng nữa chứ. Nếu đúng như Tiểu Vũ nói, về sau không được tiếp khách ngoài, mà phải hợp tác với Lý Anh Kiệt, thì cái mông mình ngày nào cũng phải sửa ống nước, sửa đến vừa đỏ vừa sưng, hoa cúc nhỏ lúc đó chỉ còn nước rụng tiết rụng sạch!!! Ô... Tuyệt đối không được!

“Không được!” Ông Trưởng hô to!

“Vì sao?” Tiểu Vũ kinh ngạc, “Đây là chuyện tốt trời cho, Điện nước Ông Trưởng chúng ta cuối cùng cũng có ngày đổi đời, anh vì cái gì lại không chịu? Anh có phải làm việc mệt quá nên đầu óc lung tung không? Có lẽ anh nên ngủ thêm chút nữa đi.”

“Đầu óc anh không có lung tung, mà bởi vì... bởi...”

Bởi vì ống nước của tên kia lớn lắm đó, làm sao ngày nào cũng sửa được đây? Huống hồ mỗi lần ống nước tắc đều rất nghiêm trọng, phải làm rất nhiều lần mới khơi thông được đó!

Ông Trưởng nhớ tới bộ dạng hùng dũng của Lý Anh Kiệt, trong lòng lại muốn chạy xa. Nhưng mà, những lời như thế sao có thể nói ra trước mặt em trai đáng yêu chứ?

“A, em hiểu rồi, anh là lo việc trong Mộng Cảnh trang viên nhiều quá, làm không xong hả? Không sao, em tin tưởng một trăm phần trăm ở anh, Lý tiên sinh cũng rất tin anh đó.”

“Nhưng...”

“Không sao, tiền cọc em thu rồi. Nếu phá hợp đồng, chúng ta phải đền gấp đôi đó. Anh nhìn số tiền trên chi phiếu rồi quyết định nhé.” Tiểu Vũ hớn hở mở túi tiền lấy chi phiếu ra đưa cho anh trai.

Số tiền trên đó lớn tới mức làm Ông Trưởng cảm xúc lẫn lộn.

Tiểu Vũ à, anh trai bị em hại thê thảm rồi! Em sao lại nhân lúc anh ngủ mà đem anh bán cho cái “ống nước lớn” đó hả! Tiền đặt cọc cũng thu luôn rồi, ô...

Hết cách, Ông Trưởng chỉ có thể ôm thùng dụng cụ bước trên con đường gian nan mới mở, đằng sau là em trai yêu dấu đang hết sức phấn khởi cổ vũ. Theo địa chỉ Lý Anh Kiệt để lại, muốn tới Mộng Cảnh trang viên, trước hết phải ngồi xe bus rất lâu, sau đó lại chuyển xe, sau đó đi khoảng nửa giờ...

Bíp... Bíp...

Ông Trưởng đang đi ra trạm xe bus, bỗng nhiên thấy phía sau có người bóp còi. Cậu quay đầu lại. Một chiếc xe rất quen có kéo rèm vừa vặn trở tới bên.

“Không nghĩ cậu đi sớm như vậy, nguy hiểm thật, tôi thiếu chút nữa đón hụt cậu.” Lý Anh Kiệt bước ra.

“Sao anh lại ở đây?”

“Đương nhiên là tới đón cậu.” Lý Anh Kiệt rất lịch sự cầm lấy thùng dụng cụ của Ông Trưởng, đưa cậu ta vào xe. “Mộng Cảnh trang viên rất xa nhà cậu, tôi không muốn cậu ngày nào cũng phải ngồi xe tới.”

“Nhưng chúng ta hợp tác lâu dài, tôi ngày nào cũng phải tới là đúng rồi mà.”

“Vậy tôi ngày nào cũng có thể tới đón cậu.” Lý Anh Kiệt cười dịu dàng, thiếu chút nữa làm Ông Trưởng ngừng thở. “Nhanh lên xe, tôi còn thứ này muốn cho cậu.”

Hai người thong thả ngồi sau rèm. Trong không gian kín đó, mùi nước hoa trên người Lý Anh Kiệt thực khiến người khác ngáy ngất, Ông Trưởng kìm lòng không được lại nhớ tới ngày hôm qua. Sau khi giao hoan, ở quán ăn đêm ra, cậu đã ngủ quên lúc nào không biết. Tuy rằng lúc đó mơ màng màng, nhưng... Nhưng vẫn cảm thấy người kia ôm mình trong tay, rất ấm áp. Còn ngửi được mùi nước hoa lẫn mùi cơ thể tỏa ra từ ***g ngực anh ta, làm cho cậu có cảm giác an toàn đến không thốt nên lời.

“Lý tiên sinh...”

“Cậu giờ này còn gọi tôi Lý tiên sinh?” Lý Anh Kiệt nâng cằm cậu ta, làm bộ bất mãn nói, “Chúng ta đâu phải còn xa lạ chứ?”

“Thế tôi phải gọi anh là gì?”

[...]

Anh ta từ nhỏ đã quen với sự giáo dục nghiêm khắc, ngay cả mẹ đẻ cũng chưa từng gọi vậy. Nhưng từ miệng cậu thợ nhỏ nói ra nghe thật êm tai.

“Thực xin lỗi, coi như tôi chưa nói gì.” Uông Tường chán nản nói.

Mình ngu quá đi, người ta đường đường là Tổng giám đốc, như thế nào lại muốn được gọi là “Tiểu Kiệt” chứ.

“Không không, tôi thích mà, cậu về sau cứ gọi tôi như thế đi.”

“Thật có thể gọi anh như vậy không?” Uông Tường hai má hồng hồng hỏi lại.

Tiểu Kiệt... Gọi như thế thật thân mật a...

“Đương nhiên. Mau kêu một tiếng Tiểu Kiệt cho tôi nghe đi, không thì ống nước của tôi lại muốn tắc rồi đây này.”

“A? Sáng sớm đã tắc rồi?” Uông Tường nghe vậy sắc mặt đại biến, cái mông còn đau muốn chết đây này, “Được rồi, được rồi, kêu thì kêu, tôi kêu xong anh không được tắc nữa đó.”

“Mau kêu đi...”

“Ừm... Tiểu Kiệt.” Uông Tường lí nhí nói. Trong lòng cũng thấy thật vui. Cách gọi thân mật thế này, lại ngồi bên người đàn ông cao quý hấp dẫn này, mọi thứ dường như biến mất hết.

“Tiểu Tường thật ngoan!” Lý Anh Kiệt giống như nhận được phần thưởng quý giá, hưng phấn ôm lấy Uông Tường, hôn lên mặt cậu ta một cái.

“Anh vừa nói có gì cho tôi?” Uông Tường nhớ ra Lý Anh Kiệt trước đó có nói vậy.

“A, là cái này.” Lý Anh Kiệt xoay người, lấy đồ ở bên trong hộp giữ ấm, đưa tới trước Uông Tường, “Nhìn xem có hợp khẩu vị cậu không?”

“Bánh nhân lạc*?” Uông Tường sung sướng mở to hai mắt. Là bánh nhân lạc cậu thích nhất a! Sau khi cha qua đời, không còn ai làm món này cho cậu nữa.

“Hôm qua nói chuyện phiếm với Tiểu Vũ mới biết cậu thích ăn bánh nhân lạc. Mau ăn đi, đừng lo vì tay nghề của tôi.”

“Cái này... Là do anh đích thân làm?” Uông Tường kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên là do tôi làm rồi. Tối qua phải mời đầu bếp hạng năm sao tới đây dạy cấp tốc đó, cũng may tôi thông minh sẵn, học một tối là đã xong, làm thử cho đầu bếp ăn, đầu bếp cũng nói hương vị tốt lắm. Đây chính là làm cho cậu ăn sáng đó, mau nếm coi, nguội là ăn không ngon đâu.”

Lý Anh Kiệt cầm lấy một miếng bánh nhân lạc to, cười cười, đưa đến bên miệng Uông Tường. Uông Tường cảm động cắn một miếng nhỏ.

Rất ngon!

Có mùi vị dịu dàng như bánh cha làm vậy.

“Thế nào?”

“Vô cùng ngon.”

“Cậu không gạt tôi chứ?” Lý Anh Kiệt hoài nghi nhìn. “Nếu ăn ngon, sao cậu lại cắn miếng nhỏ như thế?”

“Bởi vì... Ăn ngon quá, tôi sợ ăn hết mất. Tiểu Kiệt, cảm ơn anh, tôi cảm động quá.”

“Ha ha ha ha.” Lý Anh Kiệt nhin không được cười phá lên.

Cậu thợ nhỏ của anh ta quả thật rất giản đơn, rất đáng yêu. Không hề nghĩ vì cậu ta làm chút bánh nhân lạc lại có thể khiến cậu cảm động như thế. Lý Anh Kiệt âm thầm tính toán, mỗi ngày nên làm đồ ăn cho Tiểu Tường, làm cho cậu ta cảm động không ngừng mà quyết một lòng giúp mình sửa “ống nước”. A, như vậy chắc không phải sở hữu cậu ta quá đâu nhỉ?

“Ăn nữa đi.” Lý Anh Kiệt sợ Ông Tường ăn không no, vừa bắt cậu ta ăn lại vừa bắt cậu ta uống canh.

“Ừm... Tôi ăn nhiều rồi, ừm, món này rất uống được lắm, cũng do anh làm sao?”

“Đương nhiên, bằng không sao lại ngon thế chứ? Đây là sâm ngàn năm tổng thống Hàn Quốc tặng đó, rất bổ cho cơ thể, cậu uống nhiều chút đi.”

“Canh này không phải rất quý sao? Tôi đã uống ba ngụm rồi, còn lại để cho Tiểu Vũ có được không?” Ông Tường là anh trai tốt, từ nhỏ cái gì ngon cũng dành cho em cả.

Lý Anh Kiệt vừa bực vừa buồn cười.

“Tiểu Vũ muốn uống thì để lần sau đi. Bây giờ không để được, nhất định cậu phải uống hết cho tôi.”

“Vì cái gì không được để lại?”

“Bởi vì tôi làm riêng cho cậu, không phải cho Tiểu Vũ.” Lý Anh Kiệt vốn là người ưa độc chiếm, tuy rằng Tiểu Vũ rất đáng yêu, nhưng chính tay anh ta làm là để cho cậu thợ nhỏ dễ thương của mình ăn mà thôi. “Hơn nữa, cậu cần bồi bổ hơn Tiểu Vũ. Cậu xem, người gầy trơ xương ra đây này.”

“Không đến nỗi như vậy chứ?” Ông Tường hoài nghi sờ sờ xương sườn mình.

“Ngay cả móng cũng không còn thịt, gầy tong teo. Nhéo một hồi cũng không thấy khoái, cái ống nước lớn này của tôi cần làm đến thông thì thôi, phải đầy một móng mới thích à.”

Nghe thấy Lý Anh Kiệt nói trắng trợn như vậy, Ông Tường hai má đỏ bừng.

Gì chứ! Còn tưởng anh ta quan tâm, hoá ra anh ta vì cái “ống nước hỏng” đó. Đồ đại háo sắc mà!

“Nhanh ăn đi.” Vì mục đích to lớn của mình, Lý Anh Kiệt, tổng giám đốc có dưới tay hàng vạn công nhân nay lại năn nỉ Ông Tường không ngừng.

“Tôi no rồi.”

“Uống thêm chút canh.”

“Ừ, tôi uống không được nữa.”

“Đừng lo, tôi có cách này.” Lý Anh Kiệt đột nhiên lộ ra nụ cười gian.

Anh ta ngậm một ngụm canh, ôm lấy Ông Tường, đem chính môi mình chạm rãi chạm môi cậu.

“Ừm...” Ông Tường hoàn toàn đắm chìm trong đôi mắt sâu như biển đó, khẽ hé miệng.

Toàn bộ món canh ngon lành, theo môi người kia chảy vào miệng.

Thơm quá...

Rất ngọt!

9. Chương 9

Mặt trời chói chang trên đầu.

Việc sửa chữa trong Mộng Cảnh trang viên tiến hành vô cùng thuận lợi. Ông Tường mọi ngày đều làm việc rất chăm chỉ. Dự định hôm nay là kiểm tra phía sau trang viên, về hệ thống tưới tiêu cho hơn một nghìn gốc hoa. Ông Tường mở bộ phận tưới nước, xoay người kiểm tra tất cả các chỗ không hoạt động, ghi chép đầy đủ, chuẩn bị sửa chữa một loạt.

Đột nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng!

Là Tiểu Kiệt.

“Tôi ở đây!” Ông Tường tim đập rộn rã, quên bém mắt mình đang đứng cạnh giàn tưới, và đã đến giờ tưới nước, nên vừa lui về phía người kia thì bị nước phun trúng, bèn kêu la ồm tỏi!

“Ha ha” Lý Anh Kiệt nhìn thấy cậu thợ nhỏ vẻ mặt nhăn nhó, kìm không được cười ha ha!

“Quá đáng! Đều do anh hại, còn cười!” Bị ướt lướt thướt khiến Ông Tường tức giận, đập cho người kia một phát.

“Ha ha, rồi rồi, đều do tôi không tốt, cho tôi một cơ hội đền tội đi, tôi lau giúp cậu...” Lý Anh Kiệt cười xấu xa, lôi cậu trai vào một góc rừng.

“Tiểu Kiệt, anh kéo tôi vào đây làm gì? Nơi này có khăn mặt sao?” Ông Tường nghi hoặc nhìn.

“Khăn mặt làm gì?”

“Không có khăn mặt làm thế nào lau người?” Ông Tường kinh ngạc hỏi.

“Chuyện này cậu không phải lo... Cưng ạ...” Lý Anh Kiệt đẩy cậu ta dựa vào thân cây, vươn đầu lưỡi, bắt đầu từng chút một, liếm láp bọt nước trên mặt cậu.

“Ừ... A... Anh... Anh làm gì đó...”

“Tôi lấy công chuộc tội, giúp cậu lau mà...” Anh ta liếm một đường từ cổ xuống, chậm rãi kéo khoá quần áo, ngón tay khêu gợi đẩy quần áo ra, làm cho hai đầu ngực hồng nhật quặn rũ lơ lửng trước ánh sáng rực rỡ...

“Ừ... Đừng...”

“Đừng? Đừng gì cơ?”

“Aa... Đừng làm vậy...” Ông Tường cong người, nhịn không được kêu to...

“Thật không muốn? Tôi thấy cậu thích mà, ống nước nhỏ bên dưới có lẽ muốn rỉ nước rồi ha?”

Anh ta đã sớm hiểu rõ cảm xúc của cậu trai, biết mình làm động tác gì thì cậu ta sẽ phản ứng thế nào. Nên anh ta cứ thường thức biểu hiện đầy dục vọng trên mặt người kia, muốn chứng minh lời mình nói không sai liền một tay kéo khoá xuống tận đùi quần, nắm ngay lấy phần thân xinh đẹp màu hồng phấn đang dựng đứng kia.

“Đừng... đừng mà... Sẽ bị thấy mất!”

“Thấy thì sao, sợ gì?”

Kỳ thực Lý Anh Kiệt đời nào chịu để cục cưng của mình bị người nhìn thấy thân thể, anh ta đã sớm dặn các công nhân khác hôm nay về nhà sớm rồi, mục đích chính là muốn cùng cục cưng “hoà cùng đồng nội” thể này đây!

“Ừ... Đừng làm ở đây... Chúng ta... Chúng ta về nhà được không?” Ông Tường mắc cỡ đỏ mặt nói nhỏ.

Cậu muốn anh ta nhượng bộ mà dừng lại. Không ngờ người kia lại giả mù giả điếc, ngón tay thon dài vẫn mơn trớn phần thân hồng phấn, làm cho cậu thợ nhỏ đáng thương thích đến chịu hết nổi. Không ngừng phát ra tiếng rên rỉ đầy mê loạn...

“Aa... Trời ạ... Trời ạ...”

“Chắc, Tiểu Tường của tôi... Nhìn xem, vòi nước này có phải hỏng rồi không mà cứ rỉ nước thế này?” Lý Anh Kiệt xấu xa dùng ngón cái vẩy về lỗ nhỏ trên đỉnh, làm cho *** thuỷ bên trong càng không ngừng tuôn ra...

“Aa... Đừng làm thế... Sẽ xuất tinh đó... Aaa... Tha tôi đi!”

Không mong giữa ban ngày ban mặt lại có hành vi đáng thẹn, Ông Tường không ngớt cầu xin người kia tha cho.

“Muốn xuất thì cứ xuất, cứ nín nhịn là không tốt đâu.” Anh ta làm bộ tốt bụng nói. Ngón tay tà ác ở trên phân thân cậu trai xoa nhẹ vài cái, rồi đột nhiên hướng xuống tinh hoàn căng mẩy, dùng sức miết...

“Ồ oaaaaaaa...” Khoái cảm tràn ngập bỗng chốc lan toả, Uông Tường quần quai, sung sướng mà xuất tinh ồ ạt.

“Chắc, nhìn xem, tôi muốn giúp cậu lau người, cậu lại làm ướt thêm rồi...” Anh ta làm mặt bất lực rồi đưa ngón tay đầy dịch thể đến trước mặt cậu trai, “Nào, liếm sạch đi...”

Còn đang dờ dẫm, cậu thợ nhỏ cũng không nghĩ được gì, lập tức nghe lời, đưa lưỡi liếm lên... Người kia một tay xoay người cậu ta, áp sát vào thân cây, nâng mông cậu ta, kéo hết quần áo xuống, lộ ra huyết động mê hồn...

“Mẹ kiếp, cậu thợ *** đang này, muốn làm tôi phát điên phải không? Xem tôi hôm nay không làm cậu chết ngất là không xong!”

Hai mắt đỏ ngầu, vứt bỏ vẻ đạo mạo hàng ngày, anh ta đã thú tính đầy mình, muốn xâm chiếm ngay người dưới thân.

Lý Anh Kiệt tiến sát mông cậu ta, đem hai ngón tay dính đầy dịch thể dùng sức cắm vào cửa huyết nhỏ.

“Ôi chao...” Uông Tường kêu to!

Nhưng tiểu huyết kia vốn đã quen việc phân thân vĩ đại ngày ngày mặc sức chơi đùa, nên cũng không khó khăn gì để nuốt trọn hai ngón tay đó.

“Chắc, cái miệng nhỏ này đói quá rồi sao, liệu mạng ngậm chặt thể này...” Lý Anh Kiệt khom người, chăm chú nhìn hai ngón tay đang ra vào nơi huyết nhỏ, hình ảnh vô cùng *** mỹ.

“Ô... Đừng... Đừng nhìn... Xin anh...” Uông Tường cảm thấy thẹn muốn khóc, quay đầu van xin anh ta.

“Vì sao lại không được nhìn? Tôi nhận ra là càng nhìn huyết nhỏ của cậu càng ngậm chặt hơn... Kỳ thật cậu thấy rất kích thích đúng không? Cậu thợ *** đang à, bị tôi nhìn như vậy cậu thích muốn chết đúng không?”

“Không có... Tôi không có...” Uông Tường liều mạng lắc đầu.

“Thật không có?” Lý Anh Kiệt ha ha cười, đột nhiên rút ngón tay ra, đem “ống nước lớn” đang trưởng muốn nổ tung của mình dừng mảnh dăm vào.

“Ồ oaaaaa...” Uông Tường kêu lên thảm thiết!

“Ừ... Tôi đang nhìn đó... Aa... Tôi dùng hai mắt mà nhìn thấy... nhìn thấy đại trư của tôi cắm vào cái mông *** đang của Tiểu Tường như thế nào này...”

“Ô... Đừng... Đừng nhìn mà...” Uông Tường rên lên *** loạn.

“Nơi đó của Tiểu Tường vừa nhỏ vừa chặt, tôi tiến vào là nó ngậm đại trư muốn nghẹn thở luôn này...”

“Không... Đừng nhìn nữa...”

“Mỗi lần tôi rút ra, nó lại trào *** thuỷ liên tục...”

“Aaa... Không... Đừng nhìn... Đừng nói nữa... Trời ạ... Tôi muốn xuất... Tôi rất muốn xuất...” Uông Tường ***g lộn kêu khóc.

Thân thể mẫn cảm của cậu căn bản chống cự không nổi với “tà nhân” của anh ta, hơn nữa còn nghe lời giải thích *** dật bên tai, phân thân cậu liền phun như phun nước xuống đất, từng đợt dịch thể màu trắng bắn lên áo sơ mi.

“Chắc, thật là tiểu quý *** loạn mà, rất muốn nhìn coi cậu trước khi bị ngất đi có thể bắn ra bao nhiêu lần...” Lý Anh Kiệt xấu xa cười, nắm chặt cái thắt lưng rắn chắc xinh đẹp kia, bắt đầu đưa đẩy mãnh liệt.

Vẫn đang trong cơn cao trào, thở còn không nổi lại gấp ngay đợt công kích mạnh bạo như thế, cậu trai há hốc miệng. Bị làm đến kêu không kêu được, trở mình một cái là xuất tinh tiếp!

“Aa... Ngậm chặt quá! Thích muốn chết, a, cứng à... Thích muốn chết...”

Nơi đó của cậu trai như muốn nghiền đứt phân thân Lý Anh Kiệt, không ngừng co rút, khoái cảm mê hồn giống như gió lốc càn quét thể xác và tinh thần, làm cho cậu ta rống lên sung sướng.

“Aaa... Cứng à... Tôi bắn đây... Tôi muốn đem dịch thể tươi đầy cái mông *** loạn của cậu...”

“Aaa... Tiểu Kiệt... Cho tôi... Cho tôi hết đi...” Ông Tường vịn vẹo mông, tùy tiện kêu gào!

“Aaa... Bắn đây... Bắn đây... Cứng à... Ăn đi... Một giọt cũng không bỏ, ăn hết đi!”

“Aaa... Nóng quá... Nóng quá... Thích muốn chết!”

Cảm giác dịch thể nóng bỏng của người kia phun đầy trên vách tràng huyết, Ông Tường rốt cuộc cũng xuất ra đợt dịch thể cuối cùng, ngắt xủ trong lòng anh ta...

Lý Anh Dương nghe được tin đồn...

Về mối quan hệ của người anh cậu sùng bái, cái tin đồn tưởng như vô cùng vớ vẩn... Ai cũng biết với tài sản bạc tỷ, con gái cả nước mơ ước được kết hôn, tổng giám đốc Lý Anh Kiệt của tập đoàn Trung Anh sao lại có thể cùng với một tên thợ điện nước bên nhau...

Nhất định là nhầm lẫn?

Vừa mới nghe Lý Anh Dương đã không tin nổi.

Yêu nhau?

Đùa sao?

Anh trai nhiều nhất cũng chỉ là ham của lạ, chơi bởi thôi. Dù anh ấy có hoa mắt đi chăng nữa, thì am hiểu chuyện nam nữ như anh ấy, chọn đối tượng kết giao đều là tiểu thư danh môn hoặc siêu mẫu, ngoại hình ai nấy đều xuất chúng, còn cái loại thợ điện nước vô danh kia, anh trai làm thế nào để mắt tới được? Không quá hai ngày khẳng định sẽ quăng hắn đi.

Nhưng...

Sao Lý Anh Dương càng nghĩ càng không thấy ổn...

Anh trai gần đây không thấy bóng dáng đâu, chạy tới công ty tìm thì cũng không ở đó, rất khó gặp, mời đi chơi thì anh ấy luôn tìm lí do cự tuyệt.

Tức chết mà!

Anh trai trước kia chưa từng bỏ mặc cậu thế này, nhất định là do tên thợ điện nước đáng ghét kia cho anh ấy ăn bùa mê thuốc lú gì rồi!

Không được, bản thiếu gia nhất định phải cảnh cáo hắn, bắt hắn rời xa anh trai!

Mang theo vô vàn phần nộ cùng quyết tâm, Lý Anh Dương cứ như vậy đằng đằng sát khí đi vào “Điện nước Ông Ông”!

“Có người ở đây không?” Kỳ lạ, giữa trưa mà sao cửa hàng không một bóng người ta?

Hừ, nhất định là cái tên kia sau khi bám được vào anh trai thì liền lười buôn bán. Cái tên đó quả nhiên có mục đích tiếp cận anh trai mà, không được, hôm nay mình nhất định phải vạch trần sự giả dối của hắn!

“Này, rốt cuộc có ai không?” Lý Anh Dương không kiên nhẫn đập bàn.

“Đến đây! Đến đây!” Một cậu trai diện mạo thanh tú, mày rậm mắt to đột nhiên chạy từ sau cửa hàng ra. “Quý khách, ngại quá, em đang làm cơm, không có nghe thấy tiếng người gọi, tiếp đãi không chu đáo, mong thứ lỗi.”

Mặc tạp dề hình siêu nhân bánh mì, cậu ta nở một nụ cười tươi đáng yêu cực kì! Lòng Lý Anh Dương giống như bị trúng đạn... Tưởng như gặp được Tây Thi, tìm đập thành thịch, vội lùi hai bước!

Chúa ơi, rất... Rất đáng yêu, thật sự là rất đáng yêu, aaaa!

Lý Anh Dương nắm chặt tay mới có thể nhịn được cảm xúc điên cuồng đang chạy khắp cơ thể! Cậu nuốt khan, lắp bắp nói: “Em... Em... Tên là gì?”

“A, em là Tiểu Vũ, quý khách muốn mua gì ạ?”

“Ách... Đường ông nhà tôi...”

“Quý khách, thực xin lỗi, anh trai em gần đây nhận công trình lớn, có thể trong thời gian tới không thể sửa chữa tận nhà được.”

“A, như vậy sao, không sao, dù sao tôi... Tôi chỉ là tới mua mấy thứ thôi...”

Anh ta không phải nói đường ông nhà anh ta hỏng sao, như thế nào lại thành mua mấy thứ chứ?

Tiểu Vũ hồ nghi liếc người kia một cái.

Nhưng Điện nước Ông Ông từ xưa đến nay đều lấy khách làm trọng, khách nói cái gì thì làm cái đấy thôi!

“Vâng, quý khách muốn mua gì ạ?”

“Ừm... Cái này, cái này, cả cái này nữa, cửa hàng có gì tôi mua tất!” Lý Anh Dương ôm lung tung được một đồng đình ốc, cờ lê cùng nhiều thứ khác.

Oa! Gần đây có phải thần tài đến nhà rồi không? Như thế nào lại gặp khách sộp thế chứ? Giàu to rồi, giàu to rồi, yeah!

Tiểu Vũ hớn hở nói cảm ơn liên hồi, “Cảm tạ quý khách, anh thật hiểu biết quá! Điện nước Ông Ông bọn em buôn bán không lừa gạt ai, gần xa nức tiếng đó ạ! Bảo đảm quý khách dùng qua là nghiện liền!”

Tuy rằng không biết đình ốc với cờ lê thì có chỗ nào để nghiện, nhưng Lý Anh Dương có thể khẳng định nụ cười của cậu trai này nhất định gây nghiện được luôn!

Chỉ cần em cười với tôi, muốn Lý Anh Dương này làm gì cũng được cả!

Nhị thiếu gia Lý gia hai mắt loé vô số thứ, trong lòng gào thét trong câm lặng!

Tiểu Vũ nhìn con người, thoát trông vô cùng cao sang này, ánh mắt anh ta để lộ sự đói khát vô cùng, không khỏi cảm thấy kì quái.

Ày, anh ta nhìn gì đó? Bộ dạng sao đáng ngờ thế kia?

A, mình ngốc quá, sao lại không nhận ra kìa?

Tiểu Vũ đột nhiên sáng trong đầu!

“Quý khách, có phải anh đói bụng không? Nếu không chê cùng em ăn cơm trưa nhé? Em mới nấu xong cơm cari đó.”

Đối với khách hàng hào phóng thế này, mình phải cố gắng tạo mối quan hệ tốt mới được.

“Được được, tôi với em ăn cơm!” Lý Anh Dương nghe vậy thiếu chút nữa không cần nhạc vẫn nhảy múa tưng bừng được luôn.

Tiểu Vũ cũng rất vui vẻ khi có người ăn cùng. Cậu chạy xuống bếp, mang ra hai đĩa cơm, hai người ngồi bên bàn ăn cùng nhau.

“Ngại quá, chỉ có mình em nên làm cơm hơi đơn giản, chắc anh không hợp miệng?” Tiểu Vũ ngượng ngùng cười.

Mời khách quý ăn cơm cari thế này, thật đúng là tùy tiện mà.

“Không, ăn ngon, ăn rất ngon! Tiểu Vũ tay nghề rất giỏi!” Lý Anh Dương ăn ngấu ngiến.

Cậu ta từ nhỏ ăn toàn đồ cao cấp, món gì cũng đều do đầu bếp tỉ mỉ chuẩn bị, sơn hào hải vị gì cũng đã nếm qua, nhưng hôm nay ăn cơm cari của cậu nhỏ này thì còn ngon lành hơn mọi thức ngon lành khác.

“Thật à? Quý khách, anh thật khách khí, em chỉ là nấu đại thôi mà.” Tiểu Vũ vui vẻ nói.

Vị khách này thực sự là hàng độc nha, đã vậy còn rất biết thưởng thức tài nấu ăn của mình, không như anh trai, lần nào cũng chê cơm mình làm khó ăn.

“Tiểu Vũ, không cần khiêm tốn, thực sự ngon lắm, tôi ấy mà, người nhà không ở trong nước, không ai nấu cơm cho cả, đều phải ăn ngoài, ăn ngán muốn chết, lại không thể cảm nhận được hương vị gia đình, nên hôm nay thật sự rất cảm động, nếu không phiền, Tiểu Vũ, tôi có thể hàng ngày ăn trưa ở đây không, tất nhiên, tiền ăn tôi sẽ đưa cho em.”

“Bao nhiêu thì được?” Lý Anh Dương vẽ mặt khấn khoản nhìn cậu trai.

Tiểu Vũ hai mắt liếc nhanh, lấp lánh phát sáng!

Oa, tạ ơn thần tài!

Có khi dựa vào tài nghệ nấu ăn của mình, Điện nước Ông Ưông lại kiếm thêm được một khoản ấy chứ!

Thế này nhất định phải gọi điện gấp khoe anh trai mới được!

“Được được, không sao, có em ở đây, nhất định sẽ khiến quý khách béo trắng luôn!” Tiểu Vũ vỗ ngực cam đoan.

Xưa nay Lý Anh Dương ghét nhất là béo phì, nhưng hiện tại tuyệt nhiên cậu ta không lưu tâm, nghe xong lời cậu nhỏ nói còn vội vàng gật đầu, “Được được, Tiểu Vũ, vậy phiền em nhé.”

“Đúng rồi, quý khách, quên không hỏi họ của anh là gì à?”

“Tôi họ Lý.”

Oa, gần đây thế nào mà khách sộp toàn họ Lý nha? Tốt quá đi.

“Lý tiên sinh, xin chào.”

“Đừng gọi tôi Lý tiên sinh!” Lý Anh Dương không vui lắc lắc đầu, “Thế này, Tiểu Vũ gọi tôi là Dương Dương* đi.”

Ngứa*? Tên nghe sao muốn ngứa vậy? Tiểu Vũ nhin không được bắt đầu gãi gãi đầu.

“Là mặt trời lên đó, Tiểu Vũ không thích sao?” Lý Anh Dương đáng thương cười hề hề nhìn cậu nhỏ.

“Thích, đương nhiên thích à!” Tiểu Vũ có thể nào cũng không thể đắc tội với khách, vội gật đầu. “Thật sự tên rất hay à!”

“Hi, từ sau Tiểu Vũ cứ gọi thế đi. Nào, thử gọi đi.”

“Dương Dương.” Tiểu Vũ vô cùng chuyên nghiệp thoả mãn yêu cầu của khách.

Sau này mặc kệ người khác a đua nịnh hót thế nào, con trai cứng nhà họ Lý đều không còn quan tâm, hiện tại chỉ vừa nghe thấy cậu nhỏ kia gọi hai từ ngắn ngủn cũng đã cảm động trào dâng rồi!

A, Tiểu Vũ, Tiểu Vũ của tôi, cậu thực sự rất đáng yêu!

Lý Anh Dương tôi thề đời này dù làm trâu làm ngựa cũng sẽ khiến cho cậu hạnh phúc!

10. Chương 10

Thời kì hạnh phúc như ở thiên đường cứ nhẹ lướt trôi.

Chỉ chớp mắt, Ông Tường đã đến Mộng Cảnh trang viên được một tháng.

Một tháng qua, người đàn ông cao sang đó luôn không nề hà, không thấy phiền phức, mỗi ngày đều tặng cậu những thứ lớn nhỏ đều có cả, ban ngày thỉnh thoảng lại đến thăm, mang đồ ăn ngon tới.

“Thật tốt quá, cảm ơn anh, Tiểu Kiệt.” Ông Tường cao hứng cực kì, chủ động hôn lên mặt Lý Anh Kiệt một cái.

“Nhớ giao ước đó, ngày một phải quay lại với tôi đó.” Lý Anh Kiệt nhắc nhở.

“Ừ, nhất định.”

Lý Anh Kiệt cười khở. Xem ra, để thoả mãn tâm nguyện của em trai Ông Tường, mình đành nhẫn nại chịu cô đơn ngày mai thôi. Đây chính là lần đầu tiên Lý Anh Kiệt vì người khác mà nhượng bộ thế này. Nhưng mà, chỉ cần nhìn Ông Tường cười, còn gì quý giá hơn thế chứ.

Ngày hôm sau, Ông Tường ở nhà, tính chăm sóc em trai một buổi. Bình thường bận rộn làm việc, cũng không có thời gian nấu cơm, Ông Tường buổi sáng đã dậy sớm đi chợ mua rất nhiều đồ ăn, chuẩn bị xuống bếp làm tiệc lớn đãi em trai.

“Anh, anh mau qua đây, coi ai tới này!”

Đang ở bếp chuẩn bị đồ ăn, bỗng nhiên nghe Tiểu Vũ ở bên ngoài vui mừng kêu to.

Không phải ống nước lớn đó chứ? Chính anh ta đã hứa hôm nay không tới cơ mà.

Ông Tường mặc tạp dề chạy vội ra.

Hoá ra khách quý không phải Lý Anh Kiệt mà là bạn học thân thiết của cậu.

“Tiểu Trung, hoá ra là cậu!” Một năm không gặp, nay bạn thân bỗng đến, Ông Tường hồ hởi mời bạn vào nhà.

Nhà họ Hà và nhà họ Ông có vài chục năm là hàng xóm, Ánh Trung và Ông Tường còn cả Tiểu Vũ từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, quan hệ rất thân thiết.

Chỉ tiếc là nhà họ Hà lại chuyển về phía Nam.

“Ông Tường, đã lâu không gặp, tôi đi công tác vừa khéo phải lưu lại đây hai ngày, nên đặc biệt qua đây thăm hai người,” Hà Ánh Trung xoa xoa đầu Tiểu Vũ, “Tiểu Vũ, em cao lên nhiều rồi, nhưng mà đáng vẻ vẫn đáng yêu như trước.”

“Cái anh này, ghét ghê, với con trai phải nói đẹp trai, như thế nào lại dùng đáng yêu để gọi người ta chứ?” Tiểu Vũ cùng Hà Ánh Trung lớn lên từ nhỏ, giống như anh em gần bó, cãi lại Ánh Trung mà giống như làm nũng vậy.

“Ha ha, Tiểu Vũ chẳng những đẹp trai mà còn đáng yêu nữa, em như này quả thật rất ghê gớm nha? Ông Tường, mau qua đây, làm gì đó?”

“Pha trà cho cậu nè.”

“Ấy! Tôi mới đi có một năm, cậu đã tiếp đãi như tôi là khách rồi này? Đừng quên chúng ta đều rất quen thuộc nhà nhau, muốn uống trà tự pha cũng được mà.”

Quả thật, từ xưa Ánh Trung thích nhất là chơi trốn tìm ở nhà Ông Tường, có lần còn trốn trong tủ quần áo của cha, cha lúc mở tủ thấy hẳn bị dọa phát hoảng lên.

Nhớ tới chuyện cũ, Ông Tường không khỏi cười to.

“Được, nếu khát tự cậu đi pha trà nhé, tôi đi nấu cơm đây.” Ông Tường phải phải tạp dề trên người.

“Nấu cơm? Tôi giúp cậu.” Hà Ánh Trung rất tự nhiên theo Ông Tường vào bếp.

“Cậu giúp tôi ấy hả? Không biết ngược à?”

“Có cái gì mà ngược? Tôi trước kia không phải vẫn làm món Tây cho cậu ăn sao?”

“Cậu nói tới cái lần cho tôi ăn trứng chim đến tiêu chảy đó hả?”

“Cậu còn nhớ thế cơ á? Ha ha ha, hồi đó là học nghề chưa thạo, tôi hiện giờ ở trọ một mình, bình thường đều tự nấu cơm, tay nghề tiến bộ rất nhiều, cam đoan sẽ không làm cậu tiêu chảy nữa đâu, nói cậu nghe, tôi mang món cá sốt chua ngọt gia truyền tới đây này.”

“Oa, là cá sốt chua ngọt sao, tôi nhớ quá đi.”

Hai người ở trong bếp vừa chuẩn bị đồ ăn, vừa cao hứng nói chuyện phiếm, tiếng cười vui vẻ vọng ra mãi.

“Tiểu Vũ,” Lý Anh Dương từ bên ngoài vào, thấy Tiểu Vũ đáng yêu liền nhịn không được mà ôm chặt lấy.

Người Tiểu Vũ rất mềm mại, ôm thật thoải mái nha.

Vì muốn nhìn thấy Tiểu Vũ, Lý Anh Dương mỗi ngày đều đứng giờ đến ăn cơm. Nhờ thế nên Lý Anh Kiệt mới không bị em trai quấy rầy, có thể cùng Ông Ông có những ngày ngọt ngào.

“Tiểu Dương Dương, sao ngày nào anh đến cũng ôm em không tha như thế này, mau buông ra đi, em sắp chết ngạt rồi.”

“Thực xin lỗi, vì em đáng yêu quá đi.”

“A, sao nhà bếp lại ồn vậy?” Lý Anh Dương nghe thấy tiếng cười nói trong bếp, tò mò hỏi Tiểu Vũ.

“Hôm nay anh em được nghỉ, sẽ có tiệc lớn đó.”

“A, hoá ra là anh em được nghỉ à.” Lý Anh Dương hiểu ra, gật gật đầu.

Đối với Ông Ông, Lý Anh Dương có nhiều thay đổi trong thái độ.

Ngay từ đầu, Lý Anh Dương cảm thấy người kia là kẻ không biết lượng sức, vì ham tài sản nhà họ Lý nên mới vô sỉ mà tiếp cận anh trai. Nhưng từ sau khi thích Tiểu Vũ, Lý Anh Dương cảm thấy đã khác nhiều. Dù sao người kia cũng là anh trai mà Tiểu Vũ sùng bái, có thể làm anh trai của Tiểu Vũ người đó tuyệt đối không kém cỏi! Hơn nữa, ngày nào Tiểu Vũ cũng yêu thương mà nhắc đến anh mình, anh trai như thế nào, làm việc ra sao, cố gắng biết mấy, trong mắt Tiểu Vũ Ông Ông quả thật chính là đàn ông nhất trên thế giới.

Ừm, nếu anh trai coi trọng người kia như vậy, vì Tiểu Vũ, a không, vì hạnh phúc của anh trai, mình nên tác thành cho nhân duyên của Đại công tử tập đoàn Trung Anh với anh thợ điện nước này mới đúng.

“Tiểu Vũ, hình như trong bếp không chỉ có mình anh trai em hả?”

“Đúng ạ, anh Hà cũng tới nữa. Anh ấy và anh trai là thanh mai trúc mã, hôm nay đến thăm bọn em, đang cùng anh trai nấu nướng đó.” Tiểu Vũ hồn nhiên dùng sai từ*.

Thanh mai trúc mã?

Dây thần kinh cực kì nhạy cảm của Lý Anh Dương lập tức thận trọng hoạt động.

Căn cứ theo kinh nghiệm dồi dào của cậu ta, thanh mai trúc mã, thường hay dễ phát sinh chuyện “ngoại tình”! Hơn nữa hai người còn thân thiết tỉ tê to nhỏ rất vui vẻ trong bếp thế kia... Chẳng nhẽ anh trai bị dắt mũi ư?

Lý Anh Dương tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra, bèn chạy vội ra cửa, nhanh chóng gọi cho Lý Anh Kiệt..

“Anh à, là em.”

“Anh Dương? Em gần đây đi đâu vậy? Sao không thể liên lạc được với em thế?” Vì để Ông Ông về với em trai nên giờ Lý Anh Kiệt đang nhàm chán nằm nghỉ ở khách sạn.

“Anh à, anh đừng hỏi nhiều! Mau tới Điện nước Ông Ông đi!”

“Điện nước Ông Ông? Em làm gì mà chạy tới đó?”

“Anh đừng hỏi nữa mà! Cậu thợ điện nước của anh bị người đàn ông khác cướp mất rồi đây này!”

“Cái gì? Em nói Ông Tường?” Lý Anh Kiệt bật dậy từ trên sofa, “Không có chuyện đó, cậu ấy nói hôm nay ở nhà với em trai mà.”

“Thật mà. Anh ấy rõ ràng thân mật với người khác trong bếp, em tận mắt thấy, nếu anh không tin thì qua đây ngay đi.”

Lý Anh Kiệt lòng trĩu xuống.

“Được, anh lập tức tới đó.”

Dập điện thoại, Lý Anh Kiệt vội vàng đi giày, tự lái xe tới thẳng Điện nước Ông Ưng.

“Ăn cơm nào!”

Từ bếp toả ra mùi hương thơm nức. Ông Tường cùng Ánh Trung bận rộn mãi cũng xong xuôi, Ông Tường còn lúi húi trong bếp, Ánh Trung thì bê ra hai đĩa đồ ăn ngon tới mức rót nước miếng.

“Thơm quá!” Tiểu Vũ chạy tới sắp xếp bát đĩa.

Nhưng mà, Lý Anh Dương vốn định ở lại ăn cơm, nay thì một chút hứng thú cũng không còn.

“Tiểu Dương, sao anh vẫn đứng ở cửa thế?”

Tiểu Vũ thấy hành động của Lý Anh Dương thật kỳ lạ. Bình thường có cơm là nhào ngay lại rồi mà. Hôm nay nhìn thấy bữa tiệc lớn như thế này sao vẫn đứng ở cửa trông vào thế kia.

“Anh đang đợi ai sao?”

“Không... Không có!” Lý Anh Dương chợt dạ phủ nhận.

Vừa rồi nhất thời phần nộ đã gọi ngay cho anh trai.

Nhưng sau khi buông điện thoại cậu ta không thể không lo đến hậu quả.

Nếu anh trai chạy tới đây, đánh nhau với tình địch đến nát bét cả Điện nước Ông Ưng thì Tiểu Vũ sẽ oán hận mình đúng không?

Rồi sự tình không biết sẽ còn lộn xộn tới mức nào, nếu để Tiểu Vũ biết mình là người tố giác, làm cho người anh trai mà Tiểu Vũ hết sức sùng bái bị phát hiện là đồ phản bội, có thể về sau cậu ấy sẽ không nấu cơm cho mình nữa!

Nghĩ đến những tổn thất thê thảm như vậy, Lý Anh Dương vô cùng hối hận về phút nóng giận nhất thời của mình. Không được, cậu nhất định phải nhanh rút lui để tránh sự việc sắp bùng nổ trước mắt, để tránh phá hỏng mối quan hệ đang cực kì tiến triển với Tiểu Vũ.

Ừm, ở xa ngóng lại sẽ an toàn hơn.

“Tiểu Vũ, tôi có chút việc, tôi phải về đây.”

“A? Sao bỗng nhiên lại về? Ăn cơm rồi mà.”

[...]

“Hoá ra là vậy, thế thì chúng ta ăn thôi.”

Cầm bát đĩa lên, Ông Tường, Hà Ánh Trung cùng Tiểu Vũ vây quanh một bàn toàn đồ ăn nóng hổi. Ăn uống ngon lành. Tiểu Vũ say sưa ngon miệng ăn liền một hơi.

“Đây là cá sốt chua ngọt chính tay anh làm nha.” Hà Ánh Trung tự hào giới thiệu, gấp một đĩa đầy cho Ông Tường rồi Tiểu Vũ, “Nào, nếm thử coi tay nghề anh ra sao.”

Tên khốn này là ai? Lại có thể ngồi sát Tiểu Tường ăn cơm như thế!

Lý Anh Kiệt ánh mắt trở nên sắc nhọn vô cùng.

Là Lý tiên sinh.

Tiểu Vũ cái gì cũng không biết, đứng dậy cười chào đón Lý Anh Kiệt, “Xin hỏi có chuyện gì thế ạ?”

“Tôi chỉ... Chỉ đến thăm. Ngại quá, đã quấy rầy mọi người ăn cơm.” Lý Anh Kiệt kiềm chế lửa giận, thản nhiên liếc nhìn đám đồ ăn thịnh soạn một cái.

“Ra thế, Lý tiên sinh anh có ăn không? Bọn em vừa mới bắt đầu, nếu không chê thì anh ngồi xuống ăn nhé.” Tiểu Vũ từ trước đến giờ đều coi Lý Anh Kiệt như khách sộp, rất ân cần tha thiết mời anh ta ngồi cùng bàn.

“Đừng khách sáo.”

Bực muốn chết, làm sao còn tâm trạng mà ăn chứ. Với lại, ngồi xuống cùng với cái tên không rõ lai lịch kia thì có họa Lý Anh Kiệt bị điên!

“Ăn một chút thôi mà, đây là cá sốt chua ngọt anh lớn làm đấy ạ, rất là ngon, em và anh trai đều ăn cả rồi này.” Tiểu Vũ ngây thơ một chút cũng không cảm thấy cảm xúc trên mặt Lý Anh Kiệt cùng anh mình, cứ nhiệt tình mời mọc.

Anh lớn?

Cá sốt chua ngọt?

Lý Anh Kiệt càng ghen tợn.

Được lắm! Chả trách cứ bắt mình hôm nay không được đến. Hoá ra vì không muốn mình làm cho ăn mất ngon.

Bị Lý Anh Kiệt trừng mắt dữ tợn nhìn mình, Uông Tường trong lòng không khỏi sợ hãi.

Lần này thăm rồi, Tiểu Kiệt giận thật rồi.

Nhưng mà giờ đang ở trước mặt Tiểu Vũ, không thể giải thích được gì cả, làm sao mới ổn đây?

Không biết nên làm thế nào cho phải, Uông Tường kim lòng không được đành cúi đầu im lặng.

Lý Anh Kiệt đang trong cơn giận, thấy biểu hiện này chẳng khác gì là chột dạ!

Người kia chính là...

Lý Anh Kiệt không muốn chất vấn cậu thợ yêu dấu trước mặt người khác, suy đi tính lại thì kia rõ là tình địch, ánh mắt liền chuyển hướng qua kẻ bên cạnh cực cứng của mình.

“Xin chào, tôi là Hà Ánh Trung, là bạn thân nhiều năm của Tiểu Tường.” Hà Ánh Trung nho nhã lịch sự tự giới thiệu, bắt tay Lý Anh Kiệt.

Tiểu Tường?

Hắn dám gọi cực cứng của mình là Tiểu Tường!

“Lý tiên sinh, anh lớn cùng anh trai em lớn lên cùng nhau đó, anh ấy với bọn em tốt lắm.” Nguyên là thấy đám anh mình bỗng nhiên thành cam điếu giống nhau cả lượt, chỉ đứng mà không nói lời nào, Tiểu Vũ liền xung phong đảm đương vai trò chủ nhân, giới thiệu Lý Anh Kiệt với Hà Ánh Trung, “Anh Hà, vị này là khách hàng quan trọng của Điện nước Ông Uông đó, là Lý tiên sinh! Anh ấy đã chiếu cố đến việc làm ăn của bọn em rất nhiều!”

Tiểu Vũ vô tâm nói như vậy càng khiến Lý Anh Kiệt khó chịu vô cùng. Anh ta đau lòng nhìn Uông Tường.

Tôi ở trong lòng cậu, lẽ nào chỉ là một người khách thôi ư? Mỗi giây phút bên nhau, cậu đều đối xử với tôi như với một người khách sao?

“Cảm ơn Lý tiên sinh đã chiếu cố đến việc làm ăn của Điện nước Ông Uông, anh thật sự đã giúp Uông Tường rất nhiều đấy ạ.” Hà Ánh Trung nghe thấy Tiểu Vũ nói đây là khách hàng lớn, cũng tự nhiên mà nói xã giao với Lý Anh Kiệt hai câu, rồi cười với Uông Tường, “Tiểu Tường, có thể gặp một vị khách tốt thế này, đó là phúc của cậu đó nha.”

A... Ừ...

Ánh mắt của Lý Anh Kiệt quả có thể đâm thủng người Ông Tường khiến cậu tay chân luống cuống, trước mặt Hà Ánh Trung cùng Tiểu Vũ không thể lộ ra mối quan hệ thân mật của hai người, đành phải gục gặc đầu, nói lí nhí, “Phải... Lý tiên sinh... Đúng thật là khách hàng tốt...”

Nghe thấy lời Ông Tường, ánh mắt Lý Anh Kiệt đột nhiên u uất.

“Tiểu Tường, cậu có biết mình đang nói gì không?” Một lúc lâu sau, Lý Anh Kiệt mới trầm giọng, nghiêm túc hỏi Ông Tường.

“Tôi...” Ông Tường thấy khổ sở vô cùng, tìm không được mà ngắc đầu nhìn Lý Anh Kiệt.

Nhưng mà, lời Ông Tường muốn nói lại bị Hà Ánh Trung ồm ồm cắt ngang.

“Ồi cha, thức ăn nguội rồi, chúng ta ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện đi thôi. Tiểu Tường, ngồi đây đi, Lý tiên sinh cũng cùng ngồi ăn luôn nhé.”

“Đúng đó, Lý tiên sinh cùng ăn đi, cá sốt chua ngọt thực sự rất ngon đó.” Tiểu Vũ bụng đói sôi lên rồi, muốn ăn tiếp ngay.

Nhìn Ông Tường bị Hà Ánh Trung kéo ngồi xuống, chỉ cúi đầu không dám liếc mình một cái, Lý Anh Kiệt trong lòng như bị găm phải một mảnh băng lạnh buốt.

Lần đầu tiên trong đời chịu nhún mình, những muốn lấy lòng cậu ta, tình nguyện bỏ vợ ở nhà cũng là để cậu ta về với em trai. Kết quả, cậu ta lại có ngay người đàn ông khác bên cạnh, vui vẻ ăn cá sốt chua ngọt hẳn ta làm cho!

Đáng ghét!

Người như vậy thực không đáng để Lý Anh Kiệt này suy nghĩ nhiều!

“Không, tôi còn có việc, giờ sẽ đi luôn đây.” Được giáo dục rất nghiêm khắc nhiều năm, làm cho Lý Anh Kiệt có thể kiềm chế cơn giận, ở trước mặt mọi người vẫn duy trì thái độ ôn hoà, tao nhã như cũ.

Từ chối khéo lời mời của Tiểu Vũ, Lý Anh Kiệt liếc nhìn bóng người đã khiến anh ta đau lòng, khiến anh ta tuyệt vọng lần cuối.

Ông Tường, cậu cứ... Cứ tha hồ vui vẻ ăn cá sốt chua ngọt của cậu đi!

Anh ta xoay người rời khỏi Điện nước Ông Ông. Khởi động xe thể thao, cảm phần đầy mình mà điên cuồng phóng đi mất.

11. Chương 11

“Ày, hôm nay trời nổi gió hả? Thế nào mà chúng ta lại gặp được Lý đại gia thế kia.”

Lý Anh Kiệt vừa bước vào câu lạc bộ quen, lập tức đã nghe thấy bạn bè chế nhạo.

“Đúng đó, Lý tổng giám đốc. Không phải cậu với anh chàng thợ điện nước nào đó đang yêu nhau sao? Hôm nay sao lại rảnh rồi mà đến chơi với đám bạn hồ này hả?”

“Các người không yên được à? Câm hết cho tôi.” Lý Anh Kiệt ngồi trên sofa, không kiên nhẫn nổi, với lấy chai rượu.

Nhìn thấy anh ta mất bình tĩnh đến không kiềm chế được, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Oa, xem ra sự tình nghiêm trọng nha... Từ trước đến giờ có khi nào vị trí thức Anh quốc này kêu bọn họ câm miệng như thế chứ?

“Tâm tình không tốt à?”

“Ai nói? Tôi rất ổn.” Lý Anh Kiệt cũng không thèm liếc bọn họ một cái, chỉ uống rượu mãi.

“Có gì lo lắng thì cứ nói ra, mọi người giúp cậu giải quyết mà.”

“Đúng đó, Anh Kiệt, cậu chưa từng nghe qua ba cái túi lụa của Gia Cát Lượng* sao?”

Uống đã đến mức say chệnh choáng, Lý Anh Kiệt cũng không còn minh mẫn nữa, chẳng nghĩ gì liền hỏi trực tiếp, “Các người nói coi, nếu một người thà ở bên người đàn ông khác chứ không muốn theo tôi ra ngoài, cậu ta có phải... Có phải không yêu tôi không?”

Oa, không thể nào? Hoá ra Lý đại gia của chúng ta thất tình sao?

Mọi người trong lòng kinh hãi vô cùng!

Thực muốn gặp đó, rốt cuộc là thần thánh phương nào có thể làm Lý đại gia tung hoành ngang dọc trên tình trường phải hồn bay phách tán như thế kia. Chẳng lẽ là cái kẻ trong truyền thuyết kia...

“Anh Kiệt, cậu nói người đó... Có phải là người thợ điện nước gần đây cậu qua lại không?”

“Lí nào. Một người thợ nhỏ bé làm sao dám làm thế? Lý tổng giám đốc của chúng ta tìm hắn, hắn lại ở rịt với người khác sao, làm sao có thể! Tuyệt đối không thể!”

“Đúng, ngay cả siêu mẫu Lan xinh đẹp có thể làm sáng cả một góc trời kia, đối với Lý đại gia si mê không dứt thì cái tên thợ kia sao dám? Làm phách quá đi!”

Làm phách?

Lý Anh Kiệt trong lòng tựa như bị dao đâm mạnh!

Lý Anh Kiệt ta mà cũng bị lâm vào tình thế này sao?

“Ha ha... Đừng nói đùa nữa!” Một đại mỹ nhân như tiên giáng trần bèn đột nhiên đến bên Lý Anh Kiệt, “Anh Kiệt của chúng ta là ai chứ? Người ta nín còn chả được, ai dám làm phách kìa.”

“Lan...” Nghe thấy tình nhân cũ nói, lòng tự tôn đàn ông đang bị tổn thương nghiêm trọng của Lý Anh Kiệt liền hồi lại một chút.

“Anh Kiệt... Lần trước là em không tốt, anh tha thứ cho em đi, tình cảm hai ta nhiều năm như vậy, anh thực muốn vứt bỏ sao...” Lan ngược đời mắt quầng rừ nhìn anh ta, liếc mắt đưa tình mà nói.

Lý Anh Kiệt đầu óc nhớ da diết cậu thợ nhỏ, nào còn tâm tư để ý người kia, đang muốn mở miệng cự tuyệt thì...

Ring~ Ding~ Dong

~Tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, Lý Anh Kiệt trái tim nhảy loạn nhịp!

Là Tiểu Tường!

Ở trước đám bạn, Lý Anh Kiệt giả vờ bình tĩnh ấn nút trả lời.

Uông Tường rất sốt ruột! Nghĩ đến người đàn ông cậu yêu nhất định đang vô cùng phẫn nộ, cậu liền vội vàng thừa dịp bọn Tiểu Vũ rửa bát, chui vào phòng lén gọi điện.

“Hi, Tiểu Kiệt à?”

“Chuyện gì?”

Khẩu khí người kia lần đầu nghe lạnh lùng quá đổi khiến Uông Tường rất khổ sở.

“Anh... Anh có khoẻ không?”

“Tôi rất khoẻ.”

“Tiểu Kiệt, anh đừng giận mà, tôi lúc này không có ý, tôi...”

“Tiểu Tường!” Hà Ánh Trung bỗng nhiên mở cửa, đi vào phòng, “A, chết thật, cậu đang nghe điện thoại à? Không sao, cậu tiếp tục đi, tôi ở trên giường nằm chờ cậu.”

Hà Ánh Trung nói xong liền tự ý nằm xuống. Cậu ta và Uông Tường tình như anh em, từ nhỏ cùng lớn lên, việc nằm trên giường nói chuyện phiếm mãi cũng thành quen rồi.

“Người đó đang ở trên giường cậu?”

Bên kia đầu dây truyền đến một tiếng gầm giận dữ làm cho Ông Tường sợ tới mức thiếu chút nữa quãng điện thoại luôn.

“Là... Cậu ấy... A, không, anh đừng nghĩ như vậy, Tiểu Kiệt! Tôi có thể giải thích...”

“Không cần giải thích! Dù sao tôi cũng chỉ là khách hàng của cậu, cậu là thợ tôi thuê, cuộc sống riêng của hai ta không liên quan gì đến nhau cả. Không cần phải giải thích gì hết.”

“Không phải, không phải như thế! Tiểu Kiệt, nghe tôi nói...”

“Anh Kiệt, đừng nghe điện thoại nữa, mau qua uống rượu...”

Đột nhiên một giọng nói quẩn rũ theo đường dây chui vào tai Ông Tường, làm cậu dựng tóc gáy, vội hỏi.

“Là ai? Tiểu Kiệt, ai đang bên cạnh anh?”

“Là Lan, siêu mẫu Lan, cậu hẳn có nghe qua tên cậu ta rồi.”

“Anh ta... Anh ta sao lại ở cùng một chỗ với anh?”

“Tôi thích ở với ai thì ở, cậu có tư cách gì hỏi tôi chuyện này? Nhớ cho kĩ thân phận mình đi, cậu chỉ là thợ tôi thuê mà thôi.”

Cạch!

Điện thoại bị ngắt rồi Ông Tường vẫn nắm chặt ống nghe, sắc mặt tái nhợt.

Không... Chuyện này không phải sự thật...

Tiểu Kiệt bực nên mới nói thế, anh ấy không nói thật... Đúng, chờ anh ấy bớt giận, ngày mai nhất định đến tìm mình, đến lúc đó mình ngoan ngoãn nhận lỗi, anh ấy sẽ không nói chuyện một cách tuyệt tình như vậy nữa. Đúng, ngày mai nhất định sẽ đến tìm mình. Nhất định là thế...

Lý Anh Kiệt từ đó về sau không còn xuất hiện nữa.

Từ cuộc điện thoại hôm ấy, Ông Tường hoàn toàn mất liên lạc với anh ta. Anh ta không còn xuôi ngược đến đón Ông Tường, cũng không có xuất hiện ở Mộng Cảnh trang viên.

Rốt cuộc vì cái gì lại như vậy?

Ông Tường mỗi lần nhớ tới những ngày êm đẹp, lại đau khổ vô cùng. Những ngày ấy, tất cả đều rất ngọt ngào, Tiểu Kiệt còn nói hứa chắc chắn ngày nào cũng sẽ ở bên cậu, ngày nào cũng sẽ làm món ngon cho cậu ăn. Nhưng mà... Những điều ấy đột ngột đều không cánh mà bay.

Gọi mấy nghìn lần cũng đều tắt máy.

Tiểu Kiệt, cho dù tôi làm sai, anh ít nhất cũng phải nói rõ cho tôi chứ, để tôi còn biết mà sửa chữa. Nhưng, ngay cả một cơ hội gặp anh tôi còn không có...

Mất liên lạc với Lý Anh Kiệt, mỗi giây phút đồng hồ trôi giống như phải vượt qua một đại dương mênh mông vô bờ, đau đớn lắm. Cậu luôn không cầm nổi lòng mà nhớ lại lời nói tàn nhẫn của Lý Anh Kiệt.

“Dù sao tôi cũng chỉ là khách hàng của cậu, cậu là thợ tôi thuê!”

Tiểu Kiệt, quan hệ của chúng ta lúc đó, thật sự như lời anh nói?

Tưởng tượng cảnh Lý Anh Kiệt ôm ấp người khác, vừa thân mật người đó vừa nói với mình những lời tuyệt tình kia, Ông Tường trong lòng tan nát.

Ngày hôm đó, người bên cạnh Lý Anh Kiệt đúng là tình nhân của anh ấy ư? Chẳng lẽ “ông nước lớn” của anh, tiện ai cũng có thể khơi thông được ư? Chỉ cần giúp anh giải quyết chuyện tắc nghẽn đó thì là ai cũng được ư?

Tôi... Tôi đau khổ lắm... Tiểu Kiệt, tôi muốn gặp anh... Muốn thấy nụ cười dịu dàng của anh, rất nhớ những món ăn anh làm.

Uông Tường không còn cách nào, đành phải chiều nào đi làm về cũng đến canh ở nhà hàng tầng dưới khách sạn. Nhưng, Lý Anh Kiệt ngay cả nơi đó cũng chưa một lần quay lại.

Cậu ta đợi mỗi ngày từ hoàng hôn đến hừng đông mới mệt mỗi lê thân đi làm. Hai cuối tuần qua đi, thể xác lẫn tinh thần đều suy kiệt, tin tức của Lý Anh Kiệt vẫn biệt tăm.

Lòng Uông Tường càng ngày càng tuyệt vọng...

Tiểu Kiệt, tôi nhớ anh, thực sự rất nhớ anh. Anh thực sự muốn mãi mãi không gặp lại tôi nữa sao? Đúng rồi, anh vốn là đại công tử của đại tập đoàn cơ mà, cao quý như vậy, hoàn mỹ như vậy, nhất định có nhiều người có điều kiện tốt đang chờ anh chọn lựa. Còn tôi, chỉ là một người thợ vô danh thôi. Có lẽ... Tôi không nên tham lam nữa. Tôi có thể được nhận sự dịu dàng của anh đã là vô cùng may mắn rồi. Với tôi có lẽ thế là đủ rồi, không nên mong chờ nữa, bởi vì tôi căn bản không xứng với anh.

Nhưng mà... Tôi vẫn rất nhớ anh... Rất nhớ anh...

Tiểu Kiệt, van anh quay lại đi!

Gần đây, Lý tổng giám đốc cao quý tuần mỹ bao phủ một bầu không khí vô cùng đáng sợ. Điều này làm cho lãnh đạo các bộ phận mỗi lần muốn báo cáo công tác với Lý tổng giám đốc, đều bị làm cho sợ đến mức mất hồn mất vía. Ai cũng biết, Lý tổng giám đốc đột nhiên tính tình trở nên nóng nảy, trên người như có mang bom hẹn giờ, không cẩn thận là sẽ châm ngòi ngay, làm việc chỉ cần có chút lỗi nhỏ lập tức sẽ bị tan xương nát thịt!

Như ngày hôm qua, trưởng phòng Vương vì viết báo cáo sai vài chữ, đường đường là nam tử hán mà bị Lý tổng giám đốc quở mắng đến mức vừa khóc vừa chạy như trẻ con.

Thực rất thảm! Thảm hơn nữa là Lý tổng giám đốc thay đổi một cách chóng mặt, làm việc như người điên, gần như hai tư tiếng liên tục. Không cho tăng ca mà bắt mọi người tháng này phải vượt mức kế hoạch!

Cứ như thế này ai còn muốn sống chứ!

“Tổng giám đốc, đây là hồ sơ trong vòng năm năm qua của tập đoàn.”

“Được, để hết lên bàn đi.”

“Tất cả ạ?” Thư kí Jasmine Sa nhìn tập hồ sơ trong lòng, băn khoăn hỏi, “Tổng giám đốc, hồ sơ năm năm nhiều lắm, hơn nữa ngài suốt đêm qua phê duyệt đề án quy hoạch rồi, có lẽ nên nghỉ một chút đi ạ.”

“Bảo cô để trên bàn thì cô để đó cho tôi.”

Giọng của tổng giám đốc mang mùi mưa bão, Jasmine Sa không dám chọc giận cấp trên vội buông hồ sơ chạy mất.

Văn phòng tổng giám đốc rộng rãi sáng sủa, chỉ còn lại hai chồng cao hồ sơ, và sau khi thư kí rời khỏi, Lý Anh Kiệt mới lộ ra vẻ mặt suy sụp.

Làm sao có thể nghỉ ngơi?

Nếu không tự khiến mình bận rộn, anh ta nhất định sẽ lại nhớ tới con người đã khiến anh ta vô cùng đau lòng.

Không thể như thế được.

Lý Anh Kiệt đường đường là người kế thừa tập đoàn tài chính Trung Anh, có khả năng tự chủ hoàn hảo, những tưởng sẽ không bao giờ bị tình cảm chi phối lí trí. Nhưng từ sau khi gặp Uông Tường, tất thấy đều thay đổi.

Anh ta luôn không kiềm được tình cảm mà muốn gần gũi cậu ta, muốn làm cậu ta hạnh phúc, muốn từng giây từng phút đều ở bên nhau, muốn cưng chiều cậu ta hết mức, cho cậu ta những thứ tốt nhất. Chuyện này vốn trước kia anh ta cũng đã từng cưng chiều Lan, làm tình nhân của cậu ta, làm một người tình dịu dàng mà bao người mơ ước.

Nhưng mà, chỉ có Ông Tường là khiến anh ta có cảm giác đau lòng không chịu nổi. Ở Điện nước Ông Ông, anh ta trong lòng cơn ghen dâng trào, thiếu chút nữa đã muốn đâm cho tên khốn họ Hà kia mặt mũi bầm dập, thiếu chút nữa... thiếu chút nữa đã muốn túm lấy cổ áo Ông Tường.

Loại cảm xúc điên cuồng không khống chế được này chính là điều Lý Anh Kiệt sợ.

Không thể như vậy!

Lý Anh Kiệt không thể điên cuồng vì bất cứ kẻ nào mà được, không thể bị người khác khống chế hỉ nộ ái ố của bản thân được.

Lí trí anh ta quyết rồi, mình phải rời xa mối nguy này. Anh ta không nên gặp lại Ông Tường, như vậy sẽ không bị Ông Tường gây ảnh hưởng, không bị Ông Tường làm cho điên cuồng, phần nộ, ghen tuông đến muốn giết người như thế nữa. Như vậy anh ta mới có thể tiếp tục làm Lý tổng giám đốc hoàn mỹ, thoải mái mà hưởng thụ ở giữa một rừng rậm toàn tuần nam mỹ nữ, mà không cần đau khổ vì một cái gốc cây nhỏ đáng yêu nữa.

Tiểu Tường, thực xin lỗi, cậu gây ảnh hưởng tới tôi quá! Chúng ta không thể ở bên nhau. Tôi phải rời xa cậu một chút, tôi không muốn bị phản bội, đau lòng, ghen tuông như thế nữa!

Lý Anh Kiệt từ sau khi nói những lời tuyệt tình với Ông Tường thì không về khách sạn. Anh ta không chịu được nếu quay lại đó, nơi đó tất cả đều ghi dấu những ngày ngọt ngào họ từng có, thậm chí chỉ cần nhìn thấy ống nước hoặc vòi nước là anh ta sẽ lại đau lòng, không nhịn được mà nhớ tới người kia bận bịu, cố gắng sửa chữa như thế nào.

Thật ra, hai tuần qua, Lý Anh Kiệt càng ngày càng hoài nghi không biết mình đúng hay sai.

Rời khỏi Ông Tường, tâm lý Lý Anh Kiệt trở nên bức bối vô cùng. Anh ta đã thử đi tìm người giúp mình giải quyết sinh lý, thậm chí thử cố tập trung vào Lan ở trên người mình, nhưng căn bản không ích gì, anh ta cuối cùng đều đẩy những người đó ra, càng ngày càng phiền muộn nhớ nhung Ông Tường.

Không phải Ông Tường, ống nước lớn của anh ta không có cách gì kích thích được. Chỉ duy nhất... Chỉ có duy nhất cậu thợ nhỏ đáng ghét đó thôi. Thành ra, đành phải đem thời gian dồn vào công việc, nhưng sắc mặt cấp dưới lại trở nên sợ sệt, trở nên khúm núm, giống như anh ta là một ác ma hỉ nộ bất thường vậy. Nhưng cho dù không ngừng liêu mạng làm việc, cho dù mệt gần chết mới lên giường, thì chỉ cần nhắm mắt lại, khuôn mặt tuần tú đó sẽ lại hiện lên trong đầu.

Tiểu Tường!

Lý Anh Kiệt trong lòng không chịu nổi mà gọi tên người yêu.

Sắp không cố được nữa rồi. Rất muốn gặp Tiểu Tường, muốn chạm vào làn da mềm mịn của cậu ấy, muốn ngửi thấy mùi hương tươi mát sau khi cậu ấy tắm.

Tiểu Tường, vì cái gì cậu lại khiến tôi ngơ ngẩn thế này.

Ring... Ring...

Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên.

Lý Anh Kiệt nhìn màn hình, thấy tên em trai, liền nghe máy.

“Ừ?”

“Anh, là Anh Dương đây, anh có biết Điện nước Ông Ông đã...”

“Câm miệng! Anh đã nói rồi, không được nhắc đến nơi đó với anh!” Lý Anh Kiệt trong lòng giống như bị người ta đâm một nhát.

“Lúc nào rồi anh còn câu gắt? Anh, anh thật là đồ ngốc!” Lý Anh Dương cũng tức giận mắng lại, “Em gọi chính là muốn nói với anh, Điện nước Ông Ông đã xảy ra chuyện!”

“Cái gì?” Lý Anh Kiệt kinh hãi lắp bắp, “Điện nước Ông Ông có chuyện gì?”

“Là nổ khí gas! Hàng xóm bên cạnh cãi nhau rồi tự sát, làm nổ khí gas, lửa cháy không thể cứu được, Điện nước Ông Ưông cháy hết rồi.”

“Tiểu Tường đâu? Cậu ấy thế nào?”

“Hừ, dù sao anh cũng không còn quan tâm đến Ông Tường. Hỏi anh ấy làm gì? Tóm lại em đã hết lòng hết sức báo tin cho anh, còn chuyện của anh ấy anh đừng bận tâm!”

“Lý Anh Dương! Mau nói cho anh biết! Tiểu Tường đâu? Tiểu Tường của anh giờ ở đâu?” Lý Anh Kiệt hai mắt vằn đỏ, đã sốt ruột muốn điên rồi!

Có lẽ nhận ra anh trai đang lo lắng, Lý Anh Dương rút cuộc cũng trả lời.

“Ở phòng cấp cứu, anh mau đi đi, mau lên không thì không còn kịp nữa rồi, chào anh.”

“Này! Này! Anh Dương, em có ý gì?”

Lý Anh Kiệt gào lên hỏi, chỉ nghe thấy tiếng tút tút vọng về.

Mau lên không thì không còn kịp nữa rồi...?

Tiểu Tường... Tiểu Tường của tôi đã xảy ra chuyện gì?

Lý Anh Kiệt biến sắc lao ra khỏi văn phòng.

“Tiểu Vũ, lại đây, uống sữa đi, có thể giải độc khói đó.”

Ở trong phòng cấp cứu, Lý Anh Dương cầm một ly sữa, yêu thương mà dỗ dành cục cưng của mình. Nhớ tới một giờ trước, cậu ta nghe Tiểu Vũ khóc suốt suốt trong điện thoại, thiếu chút nữa muốn phát điên! Chạy như bay tới bệnh viện, may mắn là cậu nhỏ không mất mấy lông hay sợi tóc nào, nhưng cũng kinh hãi cực độ! Nhưng mà anh trai Ông Tường không may mắn được bằng, vì muốn cứu di ảnh cha mẹ cùng thùng dụng cụ mà đã bị bỏng, hiện đang ngủ trên giường.

“Dương Dương, anh vừa gọi cho ai vậy?” Tiểu Vũ ngồi cạnh giường bệnh quay đầu hỏi.

“A, dội nước qua điện thoại vào một cái đầu ngu ngốc, cho anh ta hối cả đời luôn.” Lý Anh Dương xấu xa cười, “Em cũng biết người đó đấy, yên tâm, anh ta sắp tới rồi.”

“A!” Tiểu Vũ lúc này vừa vịn thấy trên mặt anh trai có một vệt than đen sì, liền cầm cái khăn tay trắng lau lên mặt anh.

Tục ngữ nói, tới sớm chẳng bằng tới đúng lúc.

Không biết sống hay chết, chỉ biết khi Lý Anh Kiệt ào vào bệnh viện vừa khéo thấy trên mặt Ông Tường có một mảnh vải trắng!

“Không!!!!” Lý Anh Kiệt gào lên thê lương, bổ nhào lên người Ông Tường. “Ông trời à! Ông trả lại Tiểu Tường cho tôi! Chỉ cần cậu ấy sống lại, ông lấy mạng tôi cũng được!”

“Ô... Tiểu Tường! Cưng à! Van em tỉnh lại!”

Anh ta khóc đến mờ trời tối đất, tiếng khóc ồn ã, thật có thể khiến người chết sống lại được luôn!

Quả nhiên, “người chết” nằm trên giường bệnh thật sự bị tiếng khóc đánh thức, chậm rãi mở mắt...

“Ư... Tiểu Kiệt... Tiểu Kiệt, là anh sao?”

“Tiểu Tường? Tiểu Tường?” Lý Anh Kiệt không dám tin vào mắt mình khi thấy cục cưng của mình, trong lòng mừng muốn điên lên, kéo cậu vào ngực ôm chặt! “Ô... Tiểu Tường tỉnh rồi! Thật sự tỉnh rồi!”

“Tiểu Kiệt, anh đừng buồn, em vừa mới ngủ một chút, ngại quá, làm anh lo lắng.” Ông Tường thấy anh ta lo lắng quá, cảm thấy có chút ngại ngùng.

Nhưng mà... Lại có thể dựa vào ngực con người cậu không muốn xa rời này, thật sự rất hạnh phúc, rất là hạnh phúc...

“Ngủ?” Lý Anh Kiệt nghe vậy sững sốt, “Em... Em vừa rồi là đang ngủ?”

“Đúng rồi, em đang ngủ đó.”

“Em thật sự không bị gì? Không bị thương?”

“Cũng tạm, bác sỹ bảo em chỉ bị thương nhẹ, nghỉ ở bệnh viện hai ngày là có thể về rồi.”

“Thật tốt quá, thật quá tốt mà, ông trời phù hộ cho Tiểu Tường của anh bình an vô sự, thật là quá tốt...” Lý Anh Kiệt nghe vậy như văng ra được một hòn đá tảng ra khỏi tâm tư.

Khoan đã! Nếu Tiểu Tường chỉ bị thương nhẹ, tại sao Lý Anh Dương lại nói như nghiêm trọng lắm như thế?

“Lý Anh Dương! Em qua đây cho anh!” Lý Anh Kiệt hai mắt như phi đao hung hăng trừng về phía cậu trai đang trốn một bên xem hài kịch!

Lý Anh Dương le lưỡi, nghênh ngang đi tới, làm bộ cụt non, “Anh à, nếu em không nói anh Uông ở đây, anh sẽ không biết chuyện mất, hehe, không cần phải cảm ơn em đâu, chỉ cần dùng máy bay riêng của anh đưa em với Tiểu Vũ đến hòn đảo riêng của anh nghỉ mát là được rồi!”

“Nghỉ mát? Nghỉ cái đầu em!” Lý Anh Kiệt dùng cơn giận còn sót lại trừng thẳng em cái nữa! “Em nói coi vì cái gì lại lừa anh là “mau lên không thì không còn kịp nữa”? Em có ý gì? Muốn dọa anh chết hả?”

“Please, là em nói nếu anh đến chậm, anh Uông xuất viện, anh sẽ không kịp thăm anh ấy, như vậy có đúng không nào?” Lý Anh Dương nhún nhún vai, làm mặt vô tội.

“Em còn già mồm!”

“Anh nhất định rất kinh hãi nhỉ! Nghĩ là anh Uông đã chết, còn ôm anh ấy nói “Anh rất yêu em, không có em anh không sống nổi”, thật sự rất buồn nôn đó! Anh à, em biết anh lâu như vậy, còn không ngờ anh là người si tình như thế! Ha ha...”

“Em... Đồ tiểu tử thói này, dám đùa cợt anh trai như thế! Ta thì đánh chết người!” Lý Anh Kiệt cao giọng uy hiếp, đứng dậy chuẩn bị giáp huân em trai.

“Chờ đã!” Tiểu Vũ lúc này đột nhiên nhảy ra! “Lý Anh Kiệt, Dương Dương là em trai anh sao?”

“Đúng, là em anh đó.” Lý Anh Kiệt gật gật đầu.

“A, là thế sao.” Tiểu Vũ quay sang người kia, “Dương Dương, anh không phải đã nói nhà anh không còn ai ở trong nước cho nên không có người nấu cơm cho anh ăn sao?”

“Ồ... Cái đó...” Lý Anh Dương mồ hôi lạnh nhỏ tí tách.

“Em ghét nhất bị người ta gạt đó.” Tiểu Vũ lạnh lùng nhìn, xoay người bước đi.

“Từ từ, Tiểu Vũ, nghe anh nói đã... A... Tiểu Vũ!”

Nhìn em trai vội vàng chạy theo, Lý Anh Kiệt cười to!

“Ha ha... Đáng đời! Đúng là mắt mặt mà!”

“Tiểu Kiệt...” Uông Tường đột nhiên gọi, trên mặt lộ vẻ vui sướng đến ửng đỏ, ngượng ngùng hỏi, “Em trai anh vừa nói có thật không?”

“Em nói chuyện gì hả cưng?” Lý Anh Kiệt hiểu rõ cục cựa của mình muốn nhắc chuyện gì, nhưng vẫn cố ý đùa.

“Chính là... Chính là anh... Anh yêu em... Là thật chứ?” Uông Tường lắp bắp, hồi hộp hỏi.

“Anh có nói sao? Anh không nhớ nữa.” Lý Anh Kiệt ngang bướng nói.

Uông Tường thất vọng vô cùng.

Nói phải lắm, Tiểu Kiệt như vậy sao có thể yêu mình chứ, chỉ là do mình mơ tưởng hảo huyền. Nhưng mà, chỉ cần được ở bên anh ấy, thế là mãn nguyện rồi. Đúng vậy, mình phải biết đến giới hạn thôi.

Nhìn cậu trai cúi đầu trầm mặc không nói gì, Lý Anh Kiệt biết mình đùa hơi quá, nôn nóng nói,

“Tiểu Tường! Em đừng buồn mà! Anh đùa đấy! Anh yêu em, thật sự rất yêu em!”

“Hả?” Ông Tường một chốc từ trên thiên đường lặn xuống địa ngục, rồi một chốc lại từ địa ngục bò lên thiên đường khiến cho cậu lẫn lộn, không biết cái nào mới là thật.

“Tiểu Tường, anh yêu em.” Lý Anh Kiệt lại trịnh trọng tuyên bố lần nữa. “Lý Anh Kiệt đời này chỉ biết đến cậu thợ nhỏ đáng yêu của mình, và cũng sẽ chỉ để cậu ấy sửa “ống nước lớn” cự phách của mình thôi.”

Ông Tường nghe vậy vừa cảm động vừa thẹn, chỉ có thể vừa rơm rớm vừa cười, kéo áo người kia,

“Ống nước lớn là của em! Anh dám để cho người khác cướp mối làm ăn của Điện nước Ông Ông, em sẽ giết anh đó!”

“Yên tâm. Cam đoan mối làm ăn này là duy nhất của em, người khác muốn cướp đều không được đâu!”

“Em yêu anh.” Ông Tường kín đáo liếc mắt đưa tình.

“Anh cũng yêu em, Tiểu Tường.”

Môi hai người chậm rãi chạm nhau, đánh dấu lời thề ước cho một tình yêu vĩnh hằng.

12. Chương 12: Vĩ Thanh

Hai người xa cách lâu ngày, đã trải qua một phen “sinh ly tử biệt”, đều đã hiểu ra mình yêu đối phương như thế nào.

Hôm nay, bọn họ về tới Điện nước Ông Ông, nơi đã cháy mất phân nửa rồi.

Ông Tường nhìn cửa hàng cha để lại giờ hoàn toàn thay đổi, nhin không được đau lòng, nước mắt thi nhau rơi xuống.

“Tiểu Tường, cứ khóc đi... Anh ở bên cạnh đây, đừng sợ, có anh đây...” Lý Anh Kiệt đau lòng ôm cục cứng vào ngực, cố gắng che chở.

“Ừm... Đây là nơi em sống từ nhỏ đến lớn... Có rất nhiều... rất nhiều kỉ niệm... Mẹ cũng mất ở đây năm Tiểu Vũ ba tuổi... Cha khi còn sống cũng đã nói, dù có chuyện gì đi nữa cũng không thể để mất nơi này...” Ông Tường nghẹn ngào nói.

“Em không mất nó mà, Tiểu Tường, dù có tốn bao nhiêu tiền anh cũng sẽ giúp em xây lại Điện nước Ông Ông.”

“Không, Tiểu Kiệt, em biết anh yêu em, nhưng em muốn dựa vào sức mình, em muốn cha ở trên trời tự hào về em, anh hiểu không?” Ông Tường ánh mắt kiên định nhìn người kia.

“Anh hiểu, anh biết cậu thợ nhỏ của anh tốt nhất, kiên cường nhất, em nhất định làm được, nhất định sẽ gây dựng cơ nghiệp.”

“Cảm ơn anh, Tiểu Kiệt.” Ông Tường âu yếm dành cho người yêu một nụ cười rạng rỡ không gì sánh được.

Lý Anh Kiệt hoa hết cả mắt. Anh ta thấy mình chịu không nổi rồi. Xa nhau hai tuần liền, bất luận là ai cũng không thể ngăn được việc phân thân giờ đang tràn đầy tình trùng, tưởng như sắp phun ra đặng mũi được rồi đây này.

“Tiểu Tường của anh...” Lý Anh Kiệt dịu dàng ôm cậu trai, hôn sâu.

“Ừm ư... Tiểu Kiệt... Tiểu Kiệt của em...” Ông Tường cũng nhiệt tình đáp lại.

Ông Tường đã thương nhớ người này biết bao nhiêu. Mất đi anh ta, chính bản thân đã thành cái xác không hồn, không còn mong có thể vui cười nữa...

“Tiểu Tường...” Sau nụ hôn, Lý Anh Kiệt nhìn chăm chú, nghiêm trang hỏi, “Tuy em không cần tiền của anh giúp, nhưng anh có thể giúp em về phương diện khác được không?”

“A, cái gì?”

“Cái này!” Lý Anh Kiệt dùng ma trảo nắm ngay lấy thân dưới của cậu thợ nhỏ!

“Aaa! Anh muốn làm gì... ” Ông Tường kêu to! “Không được làm bậy ở đây!”

Ồ... Minh thế nào lại quên mất việc cái tên *** tặc khoác áo trí thức này chỗ nào cũng động dục được kia chứ?

“Gi? Anh chỉ giúp đỡ thôi mà!” Lý Anh Kiệt làm bộ vô tội.

“Ai cần loại giúp đỡ này hả!” Ông Tường xấu hổ kêu lên!

Dù thế nào cũng không được ở trong này đâu!

Nếu cha mẹ trên trời linh thiêng, thấy con cái ở trên đất sản nghiệp làm loạn thế này, còn không diên tiết mà nhảy khỏi mộ chửi mắng hết lời chứ!

“Tiểu Tường... Không ngờ đến giờ em vẫn coi anh là người ngoài...” Lý Anh Kiệt làm bộ đau khổ, “Chẳng lẽ em không muốn nhận sự giúp đỡ của anh?”

“Nói bậy, em đương nhiên cần chứ!” Ông Tường nhìn người kia khổ sở, vội giải thích, “Anh muốn giúp em cái gì thì làm đi!”

“Hắc hắc... Chính là em tự nói đó nhé!” Lý Anh Kiệt cười cười khi gian kế đã thành công, liền ôm lấy cậu trai ép lên bàn.

“A, chỗ này?” Ông Tường đỏ mặt như lửa, “Chỗ này là bàn ăn cơm của em và Tiểu Vũ...”

“Tuyệt! Vậy tốt quá, về sau mỗi lần ăn cơm thì em sẽ nhớ đến anh!” Lý Anh Kiệt cười vô cùng đắc ý.

Ngốc! Em không cần đợi đến ăn cơm thì lúc nào cũng nhớ đến anh mà.

Ông Tường nhịn không được bất mãn bèn quay người, dù sao lời này cậu cũng không muốn nói cho cái tên siêu cấp kiêu ngạo kia nghe, hắc kiểu gì chẳng hoan hỉ đến bay lên trời ấy chứ.

Nhưng mà cậu có muốn cũng chẳng được người kia cho mở miệng nói, bởi ham muốn nóng như lửa ùn ùn lan khắp toàn thân anh ta mất rồi...

“Ừ... Aaa...”

Quần áo bị cởi ra thô bạo, hai đầu ngực xinh xắn hết bị mút lại bị cắn, lâu rồi mới lại khoái cảm thế này, Ông Tường nhiệt tình vò mái tóc dày của người kia, phát ra tiếng rên rỉ khó tránh...

“A... Cậu thợ nhỏ đáng yêu, anh nhớ em muốn chết... Cưng à... Cưng của anh...” Lý Anh Kiệt cực kì xúc động, không ngừng hôn lên thân thể cậu trai, hôn từng milimet da thịt...

“A... Trời ạ... Em cũng nhớ anh... Trời ơi... Thoải mái quá... Thoải mái quá đi..”

Nghe được cậu thợ đáng yêu nhiệt tình rên rỉ như thế, người kia bỗng thấy yêu thương đến tận xương tuỷ, không nhịn được nữa lập tức trút bỏ áo quần, xông tới cậu ta!

“A, cưng à, “ống nước lớn” của anh cũng nhớ em muốn chết, mau giúp nó khởi thông đi, nó tắc lắm rồi!”

Dương vật cứng ngắc nóng bỏng lắc lư trước mắt khiến Ông Tường tim đập mặt đỏ, cầm lấy rồi mở lớn miệng thông thả ngậm vào!

“Aaa!” Quy đầu mẫn cảm bị cái miệng vừa nhỏ nhắn lại vừa nóng mút chặt, Lý Anh Kiệt run rẩy hạnh phúc kêu lên! “Tay nghề sửa ống nước của cưng quả nhiên hạng nhất! Thật sự quá tuyệt!”

Ồ... Không được nói thế! Giờ đang ở Điện nước Ông Ông đó! Nếu cha mình mà nghe được con trai đang làm trò gì với khách hàng còn không tức đến sống dậy!

“Ừ... Thật sự... Anh cũng nên cố gắng bắt chước mới được, anh cũng giúp Tiểu Tường sửa ống nước!” Lý Anh Kiệt cầm lấy phân thân của cậu thợ nhỏ đáng yêu, cũng ngậm vào, bắt đầu liếm mút.

“Ừ...a...” Khoái cảm mãnh liệt quen thuộc làm cho Ông Tường cong người, nhịn không được kêu rên, nhưng bởi vì miệng đang ngậm phân thân người kia nên chỉ có thể phát ra những âm thanh buồn cười.

“Aaa... Dừng sức mút đi... Aaa... Thích quá... Thích muốn chết!”

Anh ta một mặt đóng đũa thất lưng, một mặt đùa nghịch cái miệng nhỏ của người yêu, mặt khác vừa liếm vừa cắn phân thân cậu ta, làm cho Ông Tường thoáng cái đã gần đến cao trào, phân thân đáng thương không ngừng run rẩy, muốn xuất tinh!

“Không không, không dễ vậy đâu cưng...” Lý Anh Kiệt cười ha ha, đột ngột lấy ra một cái đinh ốc mềm mềm loại đặc chế, nhắm thẳng lỗ nhỏ trên đỉnh phân thân cậu ta!

“Ô ô...” Ông tường dịch thể không còn đường thoát, khó chịu mà vận vẹo hông, càng ra sức mút ống nước lớn trong miệng!

“Aaa! Cưng à! Em mút ra rồi này!” Lý Anh Kiệt bỗng gào to, rút vội phân thân, bắn lên mặt cục cưng!

“Ừ a... ăn ngon...”

Anh ta đang hớn hể thở, xoay người lại thấy ngay một màn *** mỹ! Cậu trai kia trên mặt đầy dịch thể, tự nhiên quết lấy ăn ngon lành!

“A, đúng là cậu thợ *** đáng mà!” Lý Anh Kiệt nắm hai đùi cậu ta đặt lên vai, dùng hung khí to lớn của mình nhắm ngay lỗ nhỏ giữa hông đâm mạnh vào!

“Ô oaaaa!” Ông Tường bủn rủn kêu khóc! “Thích quá! Thích quá đi!”

“Aaa... Đáng ghét! Cái hông *** đáng này, chết đi! Chết đi này!” Lý Anh Kiệt mồ hôi như mưa, không ngừng cuồng loạn mà đưa đẩy thân dưới người yêu, muốn ăn tươi nuốt sống cậu ta luôn!

“Oaaaa... Em chết mất! Em muốn bắn! Van anh để cho em bắn đi! Ô...” Lỗ nhỏ bị tắc không thể xuất tinh làm Ông Tường khóc muốn chết!

“Nói em yêu anh đi!”

“Ô... Em yêu anh! Em yêu anh!”

“Nói em vĩnh viễn chỉ cần ống nước của anh, người khác nhất định không được!”

“Ô... Em chỉ cần ống nước lớn của Tiểu Kiệt, người khác em không cần! Tiểu Kiệt... Anh đừng tra tấn em... Van anh làm cho em bắn đi!” Ông Tường vừa khóc vừa hôn lên khuôn mặt tuần mỹ khêu gợi của người kia, đau khổ van xin.

“Được rồi, xem ra cậu thợ nhỏ rất ngoan đó...”

Lý Anh Kiệt rút phân thân của mình ra, cũng nhờ cái đinh ốc mềm đặc chế trên phân thân cậu trai ra luôn! Ngay khi Ông Tường thở phào nhẹ nhõm, thì lập tức phân thân to lớn lại hung hăng tiến vào!

“Ô oaaaa!” Tinh dịch màu trắng phun mạnh ra!

Ông Tường bị người kia đâm chọc nhẹn không xuất tinh ngay lập tức!

“Aaa! Chết tiệt! Thích chết mất! Hông ngâm chặt quá đi!”

Tiểu huyết co rút mãnh liệt, ngâm chặt phân thân to cứng của anh ta khiến Lý Anh Kiệt cố sức nắm chặt hông cậu trai mà bắt đầu mạnh mẽ nã pháo!

Tiếng phân thân va đập vang vọng khắp một nửa còn lại của Điện nước Ông Ông, Ông Tường sớm đã quên mình đang ở đâu, chỉ lo ôm chặt lấy người yêu, hận không thể bị làm cho chết ngất ở trong lòng anh ta.

“Aa! Làm đi! Em yêu anh... Em rất yêu anh... Tiểu Kiệt... Giết em đi...” Ông Tường bị đại trư kia đâm đến chảy *** thủy ròng ròng, khóc lóc ỉ ôi!

“Aaa! Tiểu Tường... Cưng à... Cưng của anh...” Lý Anh Kiệt đâm mạnh một cái, thỉnh linh kêu to! “Anh muốn bắn!”

“Aaa... Bắn đi! Em muốn... Em muốn...”

Trong lòng người yêu, Ông Tường cũng bắn ra dục vọng vô bờ bến của mình...

~Chính văn hoàn~

13. Chương 13: Ngoại Truyện: Bling Bling~ Anh Yêu Em

“A a...”

Tiếng rên rỉ ngọt ngào quẩn quanh trong phòng ngủ xa hoa, trên chiếc giường lớn giữa phòng, hai cơ thể đàn ông thon thả xinh đẹp đang quẩn quýt lấy nhau...

“Dễ chịu không? Cục cưng...”

“Dễ chịu... Rất dễ chịu... Aaa... Đừng! Đừng đụng chỗ đó mà...”

“Chắc, cậu thợ nhỏ *** đang, vì cái gì đầu ngực em càng ngày càng nhạy cảm, lại còn có xu hướng căng mọng lên thế này?”

“Còn... Còn không phải vì anh...”

“Cái gì vì anh?”

“Vì anh... Anh ngày nào cũng mút nó đó...”

“Chỉ có mút thôi sao?”

“Còn... Còn có cắn nữa...”

“Vậy em có thích không?”

“Em ghét... Em ghét bộ ngực nhạy cảm giống con gái...”

“Cưng à, em không nhạy cảm như con gái, em còn nhạy cảm hơn họ nhiều! Mỗi lần anh mút đầu ngực em, em liền tiết dịch...”

“Không có!”

“Thật không... Chúng ta xem thử...”

“Aaa... Không... Đừng... Aaa... Trời ạ...”

“Aaa... Cưng à, mỗi lần anh mút, cái miệng nhỏ bên dưới của em lại cắn chặt ống nước lớn của anh, quá tuyệt... Tiểu Tường... Aa... Sống quá! Anh muốn bắn!”

“Aaa... Thích quá... Rất thích... Bắn đi... Bắn đi... Em cũng muốn bắn...”

Hai người cùng kêu gào, cùng lên cao trào, ôm nhau thở hồng hộc...

Từ ngày Điện nước Ông Ông bị cháy, Ông Tường liền chuyển về khách sạn, cùng ống nước lớn cậu yêu thương ngày ngày hạnh phúc bên nhau...

Còn Tiểu Vũ, ở tầng dưới được Lý Anh Dương thương yêu, cũng vô cùng hạnh phúc.

“Tiểu Kiệt, anh có để ý không, em trai anh hình như dạo này rất mệt mỏi hả?” Ông Tường rúc vào ngực người kia, vui vẻ hỏi.

“Chắc, em có biết vì sao không?”

“Không biết nên mới hỏi anh đó.”

“Bởi vì là... Tiểu Vũ chỉ muốn ở cùng em, không chịu đi cùng Anh Dương đến chỗ nó học, em anh vì chuyện này đã đặc biệt xin anh mua giúp nó phòng bên dưới để Tiểu Vũ có thể ở cùng, như vậy Tiểu Vũ có thể gần em, lại có thể ở cùng một chỗ với Anh Dương, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.”

“Vậy thì tốt rồi, sao cậu ấy vẫn không vui?”

“Ha ha, bởi vì anh đã trừng phạt nó vụ lần trước nó trêu anh ở bệnh viện, cho nên anh đã ra điều kiện, làm được anh mới đáp ứng nó.”

“A? Là điều kiện gì?”

“Đi làm thêm.”

“Làm thêm? Làm ở chỗ nào vậy?”

“Làm bưng bê ở nhà hàng đó, có một nhà hàng anh ưa thích nên đã giới thiệu cho Anh Dương làm thêm, hơn nữa anh còn cố ý che giấu thân phận nó nữa.”

“Cái gì?” Ông Tường kinh ngạc không thôi.

Công tử nhà giàu gia tài bạc triệu lại đi bưng bê?

Nghĩ đến cậu nhóc kia toàn thân đều là hàng hiệu, nói không chừng một cái đồng hồ trên tay cậu ta còn đáng giá hơn cả nhà hàng, Ông Tường thật không dám tưởng tượng xem cậu ta bưng bê trông sẽ như thế nào?

“Muốn xem “tư thế oai hùng” của nó không? Cưng à, mai là sinh nhật em, anh đã sớm đặt chỗ ở nhà hàng đó rồi.”

“Mình đi cùng Tiểu Vũ nữa.”

“Sinh nhật anh, em trai đương nhiên phải đi rồi!” Lý Anh Kiệt trên mặt lộ ra nụ cười gian xảo.

Thứ Sáu, buổi chiều cuối tuần.

Lý Anh Dương cùng Tiểu Vũ ở nhà ngủ trưa ngon lành.

Tới ba giờ chiều, Lý Anh Dương rất không cam tâm ngồi dậy. Quay đầu nhìn khuôn mặt đáng yêu lúc ngủ của Tiểu Vũ, cậu ta không khỏi thở dài.

Ai, thực lưu luyến không muốn rời mà cực cực mà. Nếu cả cuối tuần đều có thể như hôm nay cùng Tiểu Vũ lười biếng trên giường, không biết sẽ vui đến mức nào...

Nhưng nhớ ra làm anh trai giận, thu hồi lại phòng này, cậu cùng Tiểu Vũ không thể ở cùng nhau nữa!

Không không, tuyệt đối cậu không thể để loại chuyện “cực kì bi thảm” này xảy ra!

Lý Anh Dương rón ra rón rén bò xuống giường

“Dương Dương.”

Sau lưng truyền đến giọng nói đáng yêu, làm cho Lý Anh Dương dừng chân, chậm rãi xoay người lại.

“Tiểu Vũ, em tỉnh rồi?”

“Ừ, anh dậy là em tỉnh theo, Dương Dương, anh muốn đi đâu?”

“Ách... Ở trường có chút việc, anh phải đi xem sao.”

“Chừng nào anh về?”

“Ách... Đại khái là khuya đó.”

“Hôm nay là sinh nhật anh trai, anh không đi ăn mừng với bọn em sao?”

“Thực xin lỗi Tiểu Vũ, anh không đi được.” Lý Anh Dương nhất định phải kiên quyết làm lơ đôi mắt chờ đợi của Tiểu Vũ.

“Được rồi... Em sẽ mang một phần bánh sinh nhật về cho Dương Dương vậy.” Tiểu Vũ thất vọng cúi đầu.

“Tiểu Vũ thực xin lỗi, lần sau anh sẽ đền em, anh muộn rồi, phải đi đây. Gặp sau nhé!”

Lý Anh Dương gần như chạy bán sống bán chết, bằng không cậu sợ mình sẽ mềm lòng, đáp ứng Tiểu Vũ, lúc đó sự tình tan nát hết thì toi!

“Hoan nghênh hoan nghênh, Lý tổng giám đốc, hôm nay ngài hạ cố đến nhà hàng nhỏ này quả là vinh dự cho chúng tôi.”

Ông chủ nhà hàng Sao Tinh Nhật Bản biết hôm nay có khách quý tới, thân chinh ra cửa nghênh đón.

Lý Anh Kiệt ôm eo Ông Tường, cười cười tiến lại, “Ông chủ Lâm đừng khách sáo như vậy, hôm nay là sinh nhật của một người vô cùng đặc biệt với tôi, tôi tự mình dẫn cậu ấy tới ăn mừng, ông phục vụ tốt vào nhé.”

Ông chủ Lâm quen Lý tổng giám đốc nhiều năm, đây là lần đầu tiên anh ta công khai ôm ấp người tình đồng giới của mình nơi công cộng, trực giác người làm ăn nói cho ông biết, cậu thanh niên thoạt nhìn vô cùng giản dị, tuần tú này chính là “cậu thợ điện nước truyền thuyết” mà giang hồ đồn thổi.

Này tốt nhất nên nịnh bợ một chút ha!

“Hoan nghênh hoan nghênh, không biết tiên sinh đây họ gì?” Ông chủ Lâm vội vàng niềm nở tiếp đón.

“Xin chào, tôi họ Ông.” Ông Tường có chút không quen với sự vồn vã như vậy, nên thấy hơi mất tự nhiên.

“Vô cùng vinh hạnh biết ngài.” Ông chủ Lâm lễ phép vươn tay ra.

Ngay lúc Ông Tường cũng muốn lễ phép vươn tay lại thì...

“Làm gì đó?”

Ông chủ Lâm vừa nhướn mắt, lập tức thấy ngay ánh mắt sắc bén của Lý tổng giám đốc đang lạnh lùng trừng mình.

Ông chủ Lâm sợ tới mức rút vội tay về, lùi mấy bước, sợ tay mình sẽ bị chặt phăng thì toi.

Mẹ ôi! Doạ chết người nha! Không nghĩ Lý tổng giám đốc giữ người yêu chặt như vậy nha, chỉ chạm thôi mà cũng không cho người ta chạm nữa.

Nghĩ mình phạm vào điều tối kỵ của vị khách siêu cấp VIP này, mồ hôi lạnh của ông không khỏi tuôn ra...

“Tiểu Kiệt, đừng làm vậy, anh dọa người ta rồi kìa.” Ông Tường nhìn ông chủ Lâm mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thấy rất thương cảm, nhịn không được mà vỗ vỗ người kia.

Tiểu Kiệt?

Ông chủ Lâm nghe thấy thế liền trợn mắt há hốc miệng.

Đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Trung Anh thế mà lại bị gọi là “Tiểu Kiệt”?

Trời ạ, xem ra Lý tổng giám đốc thật sự đã quỳ gối dưới chân “cậu thợ điện nước” rồi!

Đi vào khu vực sang trọng phía sau bồn nước, Tiểu Vũ hưng phấn nhìn hết bên đông lại đến bên tây.

“Oa, anh Lý à, nơi này thật tuyệt nha! Có sân có cầu có nước chảy, trong hồ có cá bơi lững lờ, nhìn thích thật đó.”

Từ khi biết anh trai và khách sộp thật lòng yêu nhau, cậu nhỏ không còn gọi Lý tiên sinh mà sửa thành anh Lý.

“Tiểu Vũ, em ngồi xuống mau, đừng chạy loạn như vậy.” Ông Tường căng thẳng gọi cậu nhỏ.

Cậu rất sợ em trai mình chạy lung tung làm vỡ thứ này thứ kia mất. Nơi này trang trí vô cùng sang trọng, vạn nhất Tiểu Vũ giống cậu lần trước ở khách sạn làm vỡ đồ, thì bọn họ lấy gì ra mà đền đây? Đến lúc đó, Tiểu Kiệt lại muốn thu dọn hậu quả thì cậu sẽ thành gánh nặng thật còn gì.

Lý Anh Kiệt lại không hề để ý. Nhìn Tiểu Vũ vui vẻ sờ cái nọ mó cái kia, trên mặt anh ta lộ ra nụ cười vui vẻ, “Tiểu Vũ thích nơi này lắm sao?”

“Thích ạ, đẹp lắm, em là lần đầu tiên được đến nhà hàng đẹp như thế này đấy.” Tiểu Vũ hớn hờ nói.

“Quý khách, làm phiền rồi, tôi mang trà tới đây ạ.”

Cánh cửa gỗ sam hồng sang trọng mở ra, một người phục vụ mặc kimono cúi đầu, bưng trà vào.

“Mời quý khách dùng trà.” Cậu phục vụ đó rót trà vào từng tách đặt sẵn trước mặt mọi người.

Kì lạ, giọng người này sao quen thế nhỉ?

Vốn đang dựa vào lan can ngắm hồ nước xinh đẹp, Tiểu Vũ chợt thấy tò mò chạy lại!

“Aaaa!!! Dương Dương! Anh sao lại ở đây?”

Nghe thấy giọng cậu nhỏ, Lý Anh Dương nhanh chóng ngẩng đầu lên!

“Aaaa!!! Tiểu Vũ! Em sao lại ở đây?”

Hai người đều mở to mắt, kinh ngạc nhìn nhau.

“Dương Dương, không phải anh nói ở trường có việc nên không đi được sao? Anh... Anh lại lừa em!” Tiểu Vũ hai hốc mắt đỏ đỏ.

“Tiểu Vũ đừng khóc, anh... Anh... Đáng ghét! Anh, anh vì cái gì lại dẫn Tiểu Vũ đến đây, anh không phải là muốn thấy em bị khó xử đấy chứ?” Lý Anh Dương tức giận quay đầu chất vấn người đang ngồi một bên.

Chết mất! Bình thường cậu ta chú ý đến dáng vẻ như vậy, cố gắng ở trước Tiểu Vũ duy trì hình tượng người đàn ông ưu tú. Bây giờ thì cậu lại thành anh phục vụ mặc kimono rồi bị cục cưng nhìn thấy thật là còn mặt mũi về nhà đây!

“Có gì mà khó xử?” Lý Anh Kiệt nhún nhún vai, “Đàn ông trong khi làm việc là đẹp trai nhất đó, hướng chỉ em lại vì Tiểu Vũ mà cố gắng như thế, anh thấy để cho Tiểu Vũ nhìn em thế này lại càng thích em hơn cũng nên.”

“Cái gì? Dương Dương vì em mà làm việc ư?” Tiểu Vũ kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, Tiểu Vũ, Anh Dương vì em đó!” Ông Tường nói rõ ngọn nguồn.

“Ô... Dương Dương, anh tốt với em quá!” Tiểu Vũ hiểu ra, cảm động nhào tới, ôm chặt lấy cậu ta. “Dương Dương là đẹp trai nhất!”

“Thật ư?” Lý Anh Dương cười tươi như hoa, “Tiểu Vũ, vì em, anh có làm trâu làm ngựa cũng được hết!”

“Dương Dương...”

“Tiểu Vũ...”

Hai người liếc mắt đưa tình, ngay lúc đôi môi họ tự giác tiến lại gần nhau, sắp có lần đầu tiên có nụ hôn đầu...

“Phục vụ, có thể mang đồ ăn lên chưa.”

Một giọng nói chẳng hợp tình hợp cảnh đột nhiên phá vỡ bầu không khí ngọt ngào!

Lý Anh Dương phần nộ hung hăng trừng mắt nhìn cái anh Trình Giảo Kim kia một cái!

“Anh à!”

“Thật tiếc, anh hiện không phải anh em mà là khách hàng đó. Trong lúc làm việc xin đừng nói đến việc riêng, phiền cậu mang đồ ăn khai vị lên đi, cục cưng của tôi đói rồi.”

Lý Anh Kiệt tỏ vẻ tự nhiên mở thực đơn.

Ăn xong bữa cơm vừa ngon vừa lãng mạn, Tiểu Vũ khẩn trương đi tìm Lý Anh Dương.

“Hiện giờ chỉ còn hai chúng ta, cưng à...” Lý Anh Kiệt dịu dàng ôm lấy cậu thợ nhỏ vào lòng, “Ăn no chưa?”

“Ừm, rất no. Muốn nứt bụng rồi nè.” Ông Tường xoa xoa cái bụng căng tròn.

“Tốt rồi. Bây giờ thì mở quà nhé?”

“Quà? Hôm nay ăn bữa cơm này đã tốn của anh rất nhiều tiền rồi mà? Không cần quà đâu, thật đấy.” Ông Tường vội vàng xua tay.

“Nói gì vậy, sinh nhật sao lại không có quà chứ? Huống chi đây lại là lần đầu chúng ta cùng làm sinh nhật bên nhau!” Lý Anh Kiệt cười cười, mang ra một hộp quà lớn.

“Cái này... Là gì vậy?” Ông Tường ngạc nhiên hỏi.

“Em mở ra xem là biết mà, đồ hiếm kìa.” Lý Anh Kiệt cương yếu hôn lên mặt cậu ta một cái.

Ông Tường vừa hưng phấn vừa hồi hộp mở hộp ra...

“Oa...”

Một thùng dụng cụ làm bằng bạch kim một trăm phần trăm hiện ra lóng lánh trước mặt Ông Tường.

“Cái này... Cái này quá xa xỉ rồi...” Ông Tường quả thực nhìn đến há hốc miệng.

“Ha, thích không? Mau mở ra đi coi bên trong còn có cái gì.” Lý Anh Kiệt vui vẻ giục.

“Dạ.” Ông Tường cũng rất hồi hộp muốn xem ngay.

Sau khi mở thùng, các dụng cụ làm bằng bạch kim, khảm đầy kim cương, lóng la lóng lánh đập vào mắt.

Từ tuavít, kìm, búa, còn có đinh ốc, ốc vít, tuy rằng làm theo tỉ lệ nhỏ hơn nhưng đúng là vô cùng giống, đẹp cực kì!

“Tiểu Kiệt, món quà này đắt tiền quá! Anh nhất định đã tốn rất nhiều tiền.” Ông Tường không biết nói thế nào cho phải nữa.

Trời ạ, một viên kim cương bất kì trên đây có khi còn đáng giá hơn cả một Điện nước Ông Ông ấy chứ?

“Ừm, tiền không thành vấn đề, quan trọng là tấm lòng của anh đó, vì món quà này, anh nghĩ mãi mới ra, anh đã tìm tới xưởng cơ khí xin họ làm giúp theo yêu cầu, chẳng những tự mình tham gia thiết kế mà kim cương trên mặt cũng đều do anh đính lên những viên cao cấp nhất lên, đảm bảo tất cả đều hoàn mỹ không chút tỳ vết.” Lý Anh Kiệt vẻ mặt chăm chú nhìn cậu trai mà nói, “... Giống như tình yêu của anh dành cho cậu thợ nhỏ, vĩnh viễn sáng lấp lánh!”

“Tiểu Kiệt... Em rất cảm động!” Ông Tường xúc động đến rơi nước mắt.

“A, được rồi, Tiểu Tường, em có biết xưởng chế tạo đó làm về thứ gì không?”

“Không ạ.”

“Ha ha, Tiểu Tường thật ngây thơ, nơi đó chính là nơi sản xuất đồ chơi *** đó.”

“Đồ chơi ***?”

“Đúng vậy, cho nên thật ra những dụng cụ anh đưa cho em đều là đồ để làm tình cả.”

“Đồ chơi để làm tình?” Ông Tường quả thật giống vịt nghe sấm, nghe không có hiểu.

Vì sao đi ăn cơm lại dùng dụng cụ của Điện nước Ông Ông để làm tình?

“A, không hiểu hả? Đây chính là chỗ lợi hại của xưởng đó đó! Để anh làm mẫu cho em coi sử dụng thế nào nhé... Hắc hắc...”

Hai mắt Ông Tường còn đang rướm lệ vì cảm động, liền bị “ống nước lớn” kia độc ác đẩy ngã trên bục.

Két... Két...

Cái tuavít chạy bằng điện giống như máy mát-xa, trại huyết nhỏ bên dưới rung lắc kịch liệt.

“Aaa... Đừng... Đừng mà...”

Cậu trai toàn thân trần trụi nằm ngửa trên bục, giữa hai mông là “hung khí” lấp lánh lập loè.

“A... Cưng à, em thật đẹp... Bên trên có khi cũng cần trang trí một chút nhĩ...”

Người kia cười xấu xa cầm lấy một món đồ đặc chế, bên trong có giấu một đầu kim nhỏ có gắn kim cương, ở trên đầu ngực cậu ta mà rung nhẹ nhẹ.

“Ô aaaa...” Cẩm giác bị kim đâm vào đầu ngực mẫn cảm, Uông Tường hét lên một tiếng chói tai.

“Ừ... Cũng à, em không muốn cả nhà hàng nghe thấy tiếng kêu *** dật của em đó chứ...”

“Aa... Tiểu Kiệt... Van anh... Mau nhỏ ra đi...” Uông Tường nước mắt lưng tròng mà van xin.

“Nhỏ ra làm gì, anh còn muốn thưởng thức thêm mà, a, thiếu chút nữa quên mất, anh cũng muốn trang trí cho ống nước nhỏ...”

Lý Anh Kiệt cầm một cái đinh ốc dính toàn kim cương, cũng chậm rãi nhét vào lỗ nhỏ trên ống nước kia!

“Aa... Trời ạ... Sao nó lại chuyển động thế này... Aaa... Trời ạ... Em điên mất...”

Đinh ốc ở trong lỗ nhỏ nhiệt tình di động làm cho Uông Tường muốn xuất tinh mà không được, phải cong người mà kêu khóc...

“Hii, cũng có thích món quà lấp lánh này của anh không?”

“Thích cái đầu anh... Anh muốn sửa chết em sao... Aaa... Trời ạ... Mông sao lại ngứa như vậy hả... Aaa... Ngứa chết mất...” Uông Tường vịn vẹo mông, đau khổ kêu to

Ổ sâu trong ruột đột nhiên ngứa vô cùng, làm cho cậu hận không thể cho ngón tay vào mà hung hăng gãi cho đã.

“A, đây là món anh tự thiết kế đó, một cái mô tơ quay đúng một trăm lần sẽ tự động phun ra một loại xuân dược cực mạnh, cam đoan em thử một lần là thích liền à!”

“Thích cái đầu anh! Aaa... Trời ạ... Ngứa chết thôi! Ô... Tiểu Kiệt... Mau cứu em...” Uông Tường cả người mồ hôi, ở trên bục đau khổ quay loạn cả lên.

Mỗi lần cậu ta động đây, kim cương khắp người kêu lanh canh không ngừng, phát ra ánh sáng *** đang lay động lòng người...

Người kia nhìn thôi cũng đủ lên cơn thú tính, vội rút mạnh tua vít ra lập tức mang phân thân đã trưởng đến muốn nổ tung thần tốc tiến quân...

“Ô aaa... To quá... Mau làm đi anh! Đem ống nước lớn của anh hung hăng cắm vào đi!”

“Aaa... Cũng à, thích không... Em là tuyệt nhất đó... Aaa... Thích quá... Làm với em thật thích!”

Dương vật to lớn hung hăng ra vào ở trong huyệt nhỏ đang vì tác dụng của xuân dược mà co rút liên tục.

“Aa... Trời ạ! Giết em đi! Giết em đi!” Cậu trai *** thủy phun điên cuồng, kêu thảm thiết!

“Yên tâm, cũng à, anh sẽ làm em đến chết thì thôi! Bây giờ... Em hãy vui vẻ mà bắn ra đi!”

Lý Anh Kiệt nhắm vào tử huyệt của người yêu, hưng phấn đẩy một cái, cậu ta lập tức thét lên mà bắn tinh!

“Aa... Thích chết mất!”

Cậu ta bắn tinh mạnh đến mức đinh ốc đang trong lỗ nhỏ cũng bị đẩy vọt ra!

“Aaa... Cũng à! Em thật quá *** đang làm anh muốn điên rồi! Anh cũng muốn hung hăng mà tưới đầy cái mông này!”

“Aaa... Bắn đi... Nóng quá... Nhiều quá... Thích... Rất thích...”

Cứ như vậy Lý Anh Kiệt cùng cậu thợ nhỏ yêu dấu liên tục mập hợp trên bục, chia sẻ món quà lấp lánh tràn đầy tình yêu...

14. Chương 14: Ngoại Truyện: House Of Love

[Phần này do Mê Dương và Phong Lộng cùng sáng tác]

Tiếng tắm của cậu lạc bộ đã sớm như sấm dậy bên tai, tên tuổi của Ái Ái Hotel thậm chí được giới truyền thông loan truyền như một ví dụ điển hình, lại thêm các cô nhân viên cực lực giới thiệu, thì “House of Love” này hẳn là nên đi nhỉ?

Kỳ thật, không cần vì loại chuyện này mà đau đầu, mặc kệ là “Sacred passion Hut” hay là “House of Love”, dù cho là ổ chó rách nát thì chỉ cần lúc nào cũng có cậu thợ điện nước hạng nhất ở bên cạnh là mọi chuyện đều ổn thoả.

Tất nhiên, vui một chút thì vẫn tốt hơn!

Bấm mật mã mở cửa căn phòng nhỏ, hai người thấy, đầu tiên chính là khác với tất cả những nơi đã từng ghé qua.

Đồ dùng đơn giản.

Còn bốn phía xung quanh tường bao bởi những tấm kính.

“A!” Ông Tường đứng ở cửa nhìn nhìn, có điểm kinh ngạc.

Nghe nói đây là khách sạn do một cậu lạc bộ khiêu *** mở, nên không yên tâm sẽ phải thấy nhiều thứ khó coi.

Hoàn hảo, rất là bình dân.

Ông Tường sinh ra trong một gia đình bình thường, nên với căn phòng mộc mạc này thấy quen thuộc.

Thấy cậu thợ nhỏ trên mặt mang vẻ trầm tĩnh, Lý Anh Kiệt liền hiểu được cậu ta nghĩ cái gì.

“Bên trong không có thứ gì đáng sợ đâu, vào đi.” Lý Anh Kiệt làm một động tác lịch thiệp.

“Ừm.” Ông Tường quả nhiên thành thật đi vào.

“Thế nào? Vừa rồi sống chết cũng không chịu tới, anh đã nói rồi mà, em nhất định sẽ đồng ý.”

“Nhưng, tiền ở khách sạn đắt lắm, rõ ràng so với khách sạn giá rẻ bài trí cũng không khác nhau, sẽ thiệt đó.”

Ông Tường từ nhỏ trong nhà không giàu có gì, thỉnh thoảng đi tới các khách sạn xa hoa cũng chỉ là được kêu tới sửa chữa này nọ, hiểu biết về các khách sạn sang trọng cùng lắm chỉ là phòng tắm với cả WC mà thôi.

Từ sau khi quen Lý Anh Kiệt, Lý Anh Kiệt cũng hay dẫn cậu đi nghỉ ở ngoài, nhưng bình thường là ngủ lại một trong số những biệt thự của tập đoàn Trung Anh.

Cho dù có lúc đi khách sạn cao cấp thật, nhưng chưa từng thấy qua nơi nào bài trí đơn giản thế này.

“Cái gì? Em thấy chỗ này so với khách sạn rẻ tiền không khác gì nhau á?”

Ông Tường gật đầu, “Đúng vậy, khác khách sạn giá rẻ ở chỗ trên tường có ốp gương mà thôi.

Lý Anh Kiệt thiếu chút nữa ôm bụng cười.

Bị khách hàng nhận xét như vậy, ông chủ cậu lạc bộ nghe được nhất định hộc máu mà chết mất.

Tuy Ông Tường không hiểu, nhưng Lý Anh Kiệt thì đã quen hưởng thụ sự phục vụ của công nghệ cao nên chỉ vừa mở cửa phòng một giây cũng đã biết các thiết bị trong phòng dùng thế nào.

Hy vọng là sẽ thú vị.

Anh ta đưa mắt quét một vòng.

A, quả nhiên, có cái remote kia.

Lý Anh Kiệt đi tới, cầm lên thiết bị để ở góc phòng.

“Đây là gì? Điều khiển TV hả?” Ông Tường cũng hiểu kì lại gần.

“Cùng à, chúng ta không đến đây để xem TV.” Lý Anh Kiệt cười thâm thúy liếc cậu một cái.

Liền nhẹ nhàng nhấn một cái nút to trên đó.

Chương trình lập tức khởi động.

“Hoan nghênh hạ cố đến House of Love, mỗi cabin tình yêu đều lắp đặt hệ thống analog computer hiện đại, tiên tiến và thông minh nhất, có thể căn cứ vào sở thích của ngài cùng phu nhân mà trình chiếu những cảnh *** mới mẻ và thú vị nhất. Xin hỏi có thể bắt đầu được chưa?”

Lớp kính trên tường bỗng nhiên hiện ra những hình ảnh lập thể nho nhỏ nhảy múa, Ông Tường nhìn không được mà tán thưởng một câu, “Hoá ra tiên tiến như vậy ha...”

Lời còn chưa dứt đã nghe máy tính nói đến “những cảnh *** mới mẻ và thú vị nhất”, miệng nhất thời giống như bị tọng một quả trứng chim mà dần người ra.

Lý Anh Kiệt thấy bộ dạng thú vị liền nở nụ cười, một tay kéo cậu vào lòng hôn sâu, tay kia thì tự do trao đổi với máy tính.

“Xin hỏi, người tìm ra remote là thuộc dạng chủ động hay bị động ạ?”

Lý Anh Kiệt lựa chọn “Chủ động”

“Dựa vào câu trả lời, chân thành cảnh báo với bên bị động, với tính cách này nếu ở những nơi xa lạ có thể thấy cực kì xấu hổ, kích thích từ đó cũng tăng lên.”

“Toàn là nói hươu nói vượn!” Ông Tường mặt đột nhiên đỏ bừng lên, tức giận mắng to.

“Ha ha ha, anh thấy máy nói rất đúng mà.”

“Đúng cái gì?”

“Ít nhất thì nói về độ miễn cảm là đúng, cái gọi nơi xa lạ chính là làm bên ngoài phòng ngủ, làm tình ở những nơi mới mẻ, tỷ như lần trước chúng ta ở bên bờ biển ấy, em thấy miễn cảm hơn bình thường đúng không.” Lý Anh Kiệt nhớ lại, “Cái mộng nhỏ *** đang đang đưa, từng giọt sữa thấm ướt cát, chắc chắn, nhớ đến mà...”

“Câm miệng! Mộng ai đang đưa? Đều vì anh dùng sức, người ta bên trong bị chọc đến...” Ông Tường nói đến đây, đột nhiên dừng lại, thiếu chút nữa cắn đứt lưỡi.

“Bị đâm vậy thích đúng không, vô cùng thích?” Lý Anh Kiệt đối với việc “chọc” vô cùng tự tin.

“Không... Không có!” Cho dù mặt tự máu đến đỏ bầm, Ông Tường vẫn là mạnh miệng không chịu thừa nhận.

Đã vì người này mà sữa ông nước đến mấy trăm lần, nhưng trước mặt thì cậu vẫn không quen nói giỡn với Lý Anh Kiệt về chuyện giường chiếu.

Rõ ràng là người thừa kế tập đoàn Trung Anh, cư xử tao nhã, là quý tộc trăm phần trăm hoàn mỹ.

Vì cái gì, trong nháy mắt có thể biến thân thành *** mà bên dưới có cái ống nước lớn chứ hả?

Hóa công thật sự... Hơi thái quá rồi

“Rồi rồi, đừng nói nữa, chúng ta tiếp tục thử nghiệm.”

“Toàn là bày bạ, không cần xem nữa!”

Không quan tâm kháng nghị của Ông Tường, Lý Anh Kiệt tiếp tục nhấn nút.

“Xin hỏi, hiện tại người điều khiển remote là người chủ động hay bị động ạ?”

Đáp án đương nhiên là bên chủ động.

Chương trình cơ hồ không tạm dừng, lập tức đưa ra kết luận, “Căn cứ vào câu trả lời, cùng thời gian trả lời của ngài, kết luận: bên chủ động có khả năng kiểm soát ham muốn mãnh liệt, ưa những thứ mới mẻ, hơn nữa, hiện đang ở nửa đầu của sự phấn khích.”

Nửa đầu sự phấn khích? Khoản này không thuộc vấn đề Ông Tường có thể nghĩ ra.

Suy nghĩ một hồi, cậu có chút hiểu ra mà nhìn nhìn chỗ đó sau lớp quần áo của Lý Anh Kiệt.

“Biến thái, cứ nhìn trộm ống nước của anh, muốn sao?” Tuy Lý Anh Kiệt đang trao đổi với máy tính, nhưng lực quan sát vẫn thừa đủ để nhận ra nhất cử nhất động của Ông Tường, bắt quả tang ngay.

“Ai nhìn trộm? Không có!”

“Muốn ống nước lớn thì cứ nói, không cần nhìn trộm, cái ống nước siêu cấp vô địch này giờ đang muốn em đó, có đói thì cứ việc sờ.” Lý Anh Kiệt cố ý làm bộ hào phóng.

Khiến cho cậu thợ nhỏ mặt đỏ tai hồng, thật sự là một nhiệm vụ vinh quang hạng nhất.

Vài lời hạ lưu khiến Ông Tường xấu hổ cũng là một cảnh thú vị rồi, lát nữa mà làm vài đường dạy dỗ chẳng phải là thích bằng trời sao?

Nghĩ đến đây, ống nước vốn đã muốn rục rịch lập tức bành trướng vài phần.

“Xin hỏi, ước mơ của ngài là gì ạ?”

Máy tính còn tiếp tục đưa câu hỏi, nhưng Lý Anh Kiệt đã không còn kiên nhẫn trả lời.

Lúc ống nước tắc, ai còn hơi mà trả lời chứ hả?

Lý Anh Kiệt cầm remote trực tiếp chuyển sang mục khác.

Một vài bức ảnh nhanh chóng nhảy ra màn hình.

“A, chính là cái này, ảnh ba chiều. Vây, sẽ chọn loại đặc biệt, huỷ bỏ các loại sau. Phần mềm hay đây, có rất nhiều loại để chọn.”

Đối với người là tiến sỹ công nghệ thông tin như Lý Anh Kiệt mà nói, việc sử dụng các thiết bị công nghệ thật sự dễ như trở bàn tay.

Ngược lại, Ông Tường chỉ biết có mỗi sửa điện nước, đứng bên Lý Anh Kiệt thao tác thoăn thoắt mà trợn mắt há mồm.

“Rap hát, không cần. Khu hành chính quốc gia, càng không cần. Lại còn có cả người dạy thú cưng động vật nhỏ, chắc, thật sự là rất tuyệt.” Thấy Ông Tường mặt xanh như lá, Lý Anh Kiệt vẫn cười thâm nãy giờ nay mới đưa ra lựa chọn ưng ý nhất, “Thử cái này trước xem, anh đã chọn nơi quen thuộc lắm.”

Lý Anh Kiệt tự nhấn nút khởi động, màn ảnh trên tường bỗng nhiên loé sáng.

Gặp ánh sáng mạnh, Ông Tường bất ngờ không kịp phòng bị nên nhắm tịt mắt.

Nhưng khi cậu mở mắt ra, hình ảnh trước mặt làm cậu kinh ngạc vô cùng.

Bốn phía hết thấy đều thay đổi, cậu và Lý Anh Kiệt giống như ở trong một cửa hàng điện nước, giống như Điện nước Ông Ông vậy.

Ngay đầu mũi cũng có thể ngửi thấy mùi keo dán cách điện cũ kĩ.

Phòng tắm thật sự sạch sẽ, thậm chí bồn tắm rộng cũng trắng tinh.

Thật tuyệt quá!

Ngay cả trên vách tường cũng có rất nhiều đồ dùng, thoạt nhìn như thật.

Ông Tường nhìn không được đưa tay sờ, bỗng sững sờ.

“A? Là thật?”

Mình nằm mơ à? Hay là đang ở thế giới tương lai?

“Đương nhiên là thật, ngốc ạ.” Lý Anh Kiệt cười nói.

Anh ta thấy rõ ràng, vừa rồi trong một thoáng khi Ông Tường nhắm mắt, một vách tường cuộn lên xuất hiện đám đồ dùng thú vị kia.

Đương nhiên.

Có thể giả bằng cảnh ba chiều, nhưng đồ dùng mà cũng giả nữa thì còn nước non gì?

Có gan đưa vào ***toy, khách sạn này quả nhiên không tồi.

Nhưng mà giá phòng có nhiều thể nào, thì chỉ cần thấy Ông Tường khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập vui sướng, thì tiền không là cái gì cả.

“À? Thật có thể chạm vào này. Nhưng mà sao cứ thấy kì kì?” Ông Tường tò mò cực độ, tiện tay lấy một cái mở chai hình chữ thập, nhìn trái phải đánh giá.

“Khụ khụ, đừng lãng phí thời gian, bắt đầu sửa ống nước đi.” Lý Anh Kiệt đã chịu không nổi rồi.

Ông Tường liếc xéo một cái.

“Ai muốn sửa cái ống nước hỏng sửa mãi không xong này chứ? Một ngày sửa trăm lần vẫn tắc nghiêm trọng.”

“Cái gì? Dám can đảm ruồng bỏ ống nước nhãn hiệu đệ nhất thế giới này của bản công tử? Nhưng quên đi, đang trong thời gian nghỉ phép, anh tạm tha cho em lần này. Chỉ bằng, hôm nay anh làm thợ điện nước.”

“Cái gì?” Ông Tường không tin được mà kêu lên sợ hãi, “Anh có biết sửa điện nước thế nào không?”

“Hắc hắc, bệnh mãi thì cũng thành bác sỹ, em mỗi ngày đều giúp anh sửa, anh nhìn mãi cũng biết.”

Lý Anh Kiệt cởi áo vét, cởi cà vạt, xắn tay áo lên, lấy tay phải sạch bàn làm việc.

“Nào, ngoan nằm xuống đi.”

“Làm gì?”

“Hỏi thừa, đương nhiên giúp em sửa ống nước.”

“Em không cần anh sửa ống nước... Aaa!” Ông Tường hét thất thanh.

Lý Anh Kiệt xắn tay áo giống như một vị công tử hoá thân thành bậc thầy điện nước, không nói hai lời mà ôm lấy Ông Tường, lao lên bàn làm việc.

Ông Tường bị lật ngửa lên trời.

“Này này! Anh lại muốn làm gì?”

“Xem xét ống nước của em.”

“Có gì hay mà xem? Ống nước của em tốt lắm, tuyệt đối không bị tắc đâu.” Ông Tường hai tay túm đũng quần không cho Lý Anh Kiệt cởi ra.

Quả thật, bọn họ vốn đã có nhiều lần làm tình cuồng nhiệt.

Nhưng lúc này là ở cửa hàng điện nước.

Những đồ vật quen thuộc bày trên bàn làm việc.

Trời ơi!

“Đừng thẹn, ống nước này trực trực cũng bình thường thôi, để sư phụ Lý đây xem cho, cam đoan sửa một lần là thông, nước chảy ào ào à.”

“Căn bản là không có trực trực mà!”

“Anh là thợ mà, anh là người chuyên nghiệp, nói có là có.” Lý Anh Kiệt vừa nói vừa vui vẻ cởi quần Ông Tường.

Lập tức nắm lấy ngọc hành đang khẽ rung động trong không khí.

“A!” Ông Tường không khỏi kêu lên.

“Đã nói có trục trặc, em còn không tin. Tự nhìn đi, rõ ràng tắc đến mức này, bên trong tích rất nhiều thứ kì quái đúng không? Đừng sợ, có sự phụ Lý ở đây rồi thì ống nước hỏng có tắc đến đâu cũng có thể sửa như mới. Ừm, dùng cái gì thì tốt nhỉ?”

Lý Anh Kiệt nói một lèo, ngẩng đầu lên tường bỗng trên mặt lộ ra nụ cười gian.

Anh ta lấy một cái cờ lê xuống.

Cờ lê bóng loáng, nắm trên tay có thể cảm thấy là chế từ cao su, nhất định mềm và co giãn tốt.

“Hình như bề mặt có chút chát ha, vậy dùng cờ lê vặn coi.”

“Không... Đừng! Đừng xoay như thế... Xoay như thế chịu không nổi, ô ô...”

Cờ lê cao su được điều chỉnh nhẹ kẹp lấy côn thật, theo cổ tay người kia xoay tròn ma sát, mang đến đau đớn lẫn khoái cảm kì lạ.

“Mới có chút vậy đã chịu không nổi? Có thể thấy ống nước của em thực sự cần sửa đúng không, gặp thợ điện nước hạng nhất như anh là phúc của em đó.”

“Ô... Anh là thợ điện nước hạ lưu nhất.”

Hừ, được, cũng dám mắng mình là thợ điện nước hạ lưu sao?

Xem anh trừng phạt em thế nào!

Lý Anh Kiệt xấu xa lại phía tường lấy một cái mở nắp chai xuống, dùng ngữ điệu chuyên nghiệp nói, “Vừa rồi vặn cờ lê vài cái, vẫn không thấy nước chảy, xem ra là vòi có vấn đề. Phải thử coi vòi nước một chút mới được.”

Dùng cờ lê tiếp tục xoay tròn côn thật, tay kia thì cầm đồ mở nắp chai tà ác khều khều nơi mẫn cảm nhất.

“A... Ừ a... Đừng làm thế với chỗ đó... Aa!!!” Khoái cảm mãnh liệt giống như chớp giật, Uông Tường bỗng nhiên co rút cơ thể.

Lý Anh Kiệt không cho phép cậu nhanh lên cao trào như vậy, lập tức bỏ cờ lê ra.

“Anh còn chưa có làm xong, không được bắn nhanh như thế.”

“Nhưng... A... Căng lắm, căng lắm rồi...” Tiếng rên rỉ còn khêu gợi hơn mật ngọt.

“Căng là dấu hiệu tốt, chứng tỏ ống nước của em sắp thông. Xem, vòi nước giờ đã chảy ra rồi này.” Lý Anh Kiệt gầy gầy những giọt chất lỏng trên đỉnh, kéo lên một sợi chỉ bạc *** mỹ giữa không trung.

Uông Tường uốn éo lưng.

“Xin anh, làm cho em bắn nhé?” Hưng phấn mà không thể bình tĩnh khiến Uông Tường rơi nước mắt đầy mắt.

Đáng yêu đến mê người, thấy vậy Lý Anh Kiệt cả người lửa nóng muốn cháy khát.

“Muốn vui vẻ mà chảy nước á? Cũng có thể, nhưng em cũng là thợ điện nước mà, hẳn là biết cách?”

“Cái... Cách gì chứ?” Quá đau khổ, nhanh làm cho em bắn đi!

“Ống nước em tắc nha, phải dùng thứ gì đó đâm đến tận ruột để thông, thì vòi nước phía trước mới chảy được. Phải cùng hỗ trợ chứ.” Lý Anh Kiệt tùm tùm nói.

Uông Tường vô lực trừng mắt liếc anh ta.

Háo sắc! Cái gì mà thông tận ruột? Đây là quỷ kế *** dục của anh mà!

Lý Anh Kiệt lại càng nhấn mạnh cờ lê xoay tròn côn thật, phân thân bị hưng hăng làm nhục đến sinh khoái cảm, làm cho Uông Tường cơ thể như thiêu đốt.

“A! A... ô ô!”

“Rốt cuộc có muốn bắn đại sư giúp cậu khơi thông hay không, vị khách này.”

“Muốn! A ô! Muốn! Nhanh lên! Em muốn!” Dương vật run rẩy kịch liệt làm cho Uông Tường thần hồn điên đảo, mở cái miệng nhỏ nhắn phóng đăng van xin.

“Được, anh sẽ cố giúp em khơi thông, đây là phục vụ đặc biệt nha.”

Ngoài miệng nói thế nhưng kỳ thật Lý Anh Kiệt đã nín đến muốn nổ tung rồi.

Bay lên người cậu thợ nhỏ, ép cậu ta xuống bàn, hướng đến cái mông rắn chắc, đầy chặt hung hăng tung chưởng.

Một giây cũng không dừng, đầu đỉnh căng mẩy đâm vào huyết nhỏ mềm mại ngọt ngào.

Hai người đồng thời rên lên những tiếng thoả mãn cực điểm.

“A! Không hổ là ống nước của thợ điện nước, sửa thôi mà cũng thích thế này!”

“Thật thoả mái... Haa... a! Dừng sức đi... Kiệt, của anh lớn quá! Aaa...”

Ở trên bàn làm việc mà làm tình cuồng nhiệt, chuyện này mà tình cờ bị khách hàng nhìn thấy thì...

Sau khi tưởng tượng điều này, Uông Tường kích thích tăng lên, kìm lòng không đựng mà co rút cơ mông lại.

“A!” Lý Anh Kiệt ở phía sau rên rỉ, thở hổn hển, “Em là tiểu yêu tinh! Muốn hút cả anh sao? Không dễ vậy đâu!”

Hung hăng đâm chọc khiến Uông Tường chết đi sống lại, nước mắt rùng rùng.

“Mau một chút, ư... Kiệt, thích quá! Ừ aaa... Muốn chọc vào cổ họng nữa!” Vách ruột như muốn đem đại trư của Lý Anh Kiệt cắn đứt, Uông Tường liều mạng lựa theo mà vận vẹo mông.

Khoái cảm ngất trời như cuồng phong thổi bay hai người.

Lý Anh Kiệt đưa đẩy mãnh liệt, hưng phấn rống lên như thú, “Cưng à! Em thực sự là hạng nhất đó! Không ai hơn được em, anh muốn làm thông hoàn toàn cái mông nhỏ này của em! Dừng cái mông hư hỏng của em tiếp chiêu đi!”

Tinh dịch nóng như lửa bắn mạnh vào vách ruột.

“Aaa! Nóng quá! Nóng quá!” Nóng đến run người, Uông Tường lắc lắc hét lên chói tai.

Cũng kích động mà bắn tinh.

Tất nhiên, mấy khi đến Ái Ái Hotel, sao lại không hưởng thụ.

Sau khi kết thúc một lúc ở cửa hàng điện nước, Lý Anh Kiệt còn thử vài cảnh khác, đều liên quan đến điện nước, ví dụ sửa chữa ở suối nước lộ thiên.

Ở House of Love tận hưởng suốt buổi tối, chiều hôm sao, Lý Anh Kiệt mới mang Uông Tường cơ hồ không đứng dậy nổi, mỹ mãn mà đi về.

Không ngờ, ở trong thang máy, vừa vận gặp đôi khác.

“A, hai người cũng chọn House of Love sao?” Trong lòng thoả mái, Lý Anh Kiệt có xa lạ cũng làm quen ngay.

“Vâng.” Thư Cốc gật đầu.

Hai người đàn ông thoả mãn tự nhiên lại được dịp gặp nhau trong thang máy, thảo luận ngay về House of Love.

“Hai người thử thấy thế nào?”

“Không tồi, không hổ là do câu lạc bộ Cảo Nhạc lập ra. Bên trong có nhiều loại rất thú vị. Còn các cậu?”

“Hay lắm, đùa giỡn nguyên một tối.”

Đồng Ngôn đứng cạnh Thư Cốc mặt tối sầm.

Anh đương nhiên hay rồi.

Cả tối, tôi đều hầu hạ một anh vua hoang *** cơ mà! Mông muốn nở hoa rồi này!

“Phục vụ ở Cảo Nhạc cũng rất đặc biệt, không uống công tới đây một chuyến.”

“House of Love chơi vui thế này, không biết “Sacred passion Hut” lừng lẫy tiếng tăm còn phong phú thế nào ha.”

“Đúng, tôi cũng hiểu kì lắm.”

“Vậy lần sau...”

Lý Anh Kiệt còn chưa nói xong, ding! Cửa thang máy mở.

“Đi mau! Đi mau! Em đói rồi!” Ông Tường sốt ruột kéo anh ta ra, bỏ lại đằng sau đôi Thư Cốc.

“Sao bỗng nhiên lại đói? Tiểu Tường, đi chậm, cẩn thận ngã.”

Hừ!

Một đêm ở House of Love cũng đã đủ gãy lưng rồi, lại còn cái gì mà “Sacred passion Hut” nữa, sống sao nổi!

Tất nhiên ba mươi sáu chước chước chuồn là hơn rồi! Chạy thôi!

~Hết

~***

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-tiet-bat-thong>